NGÂN HỒ DỊCH

PHƯỢNG HỒ

PHƯỢNG KHINH

WAKA
NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

Chịu trách nhiệm xuất bản, nội dung

Giám đốc - Tổng biên tập:

TRẦN CHÍ ĐẠT

Biên tập nội dung:

NGUYỄN TIẾN PHÁT - PHẠM THỊ THANH

Biên tập sách điện tử:

NGUYỄN TIẾN PHÁT - PHẠM THỊ THANH

Thiết kế bìa:

MI MI

Tác giả

PHƯỢNG KHINH

Người dịch:

NGÂN HỒ

Liên kết xuất bản

CÔNG TY CỔ PHẦN SÁCH ĐIỆN TỬ WAKA

Đ/C: Tầng 6, tháp văn phòng quốc tế Hòa Bình, số 106 Hoàng Quốc Việt, Cầu Giấy, Hà Nội

ĐT: 024.37918440

Số xác nhận đăng ký xuất bản: 3383 - 2022/CXBIPH/17 - 96/TTTT

Số quyết định xuất bản: 315/QĐ-NXB TTTT ngày 03 tháng 10 năm 2022

Số quyết định phát hành: 591/QĐPH-NXB ngày 11 tháng 11 năm 2022

Nộp lưu chiểu quý IV năm 2022.

ISBN: 978-604-80-7016-8

Chương 1
BỊ CẮM SỪNG RỒI SAO?

"Lãnh Táp! Táp Táp! Lãnh Minh Nguyệt!"

Trong khuôn viên xinh đẹp của Đại học An Lan, Ung thành có một cô gái mặc đồng phục xanh đen đang ôm mấy quyển sách bước đi. Sau lưng truyền tới tiếng gọi dồn dập, cô gái quay đầu nhìn thì thấy một thiếu nữ hơi béo, gương mặt xinh đẹp đang vội vã chạy theo mình, sau lưng còn một thiếu nữ khác mặc quần áo màu xanh lá, thắt bím tóc hai bên, nét mặt đầy sốt ruột chạy theo.

"Táp... Phù phù, sao cậu đi nhanh thế hả?" Cuối cùng, thiếu nữ hơi béo kia cũng đuổi kịp, dựa vào bờ vai cô gái mà thở hồng hộc.

Cô gái bất đắc dĩ giơ tay ra đỡ lấy cô ấy: "Làm gì mà vội vàng thế? Kim Lan, sao em lại tới đây?"

"Cô chủ!" Thiếu nữ mặc quần áo xanh càng sốt ruột hơn, đôi mắt đỏ bừng như thể sắp khóc tới nơi: "Cô chủ ơi, không hay rồi! Cụ chủ nhắn bảo cô mau về nhà đi!"

"Xảy ra chuyện gì thế?" Lãnh Táp nhíu mày hỏi.

Nữ sinh hơi béo kia kéo Lãnh Táp lại, nói: "Phó Ngọc Thành... Phó Ngọc Thành sắp kết hôn với Trịnh Anh đấy!"

Lãnh Táp ngẩn người, dường như nghe được chuyện gì hài hước lắm, cô lắc đầu: "Sao có thể chứ?"

Nữ sinh kia nóng nảy tới mức giậm chân bình bịch, kéo thiếu nữ mặc quần áo xanh, giục: "Kim Lan, em nói đi!"

Kim Lan đỏ mắt nói: "Cô chủ à, là thật đấy! Cụ chủ bảo cô mau về nhà đi, người của nhà họ Phó, Phó Đốc quân và phu nhân của ông ấy đều tới nhà ta rồi."

Lãnh Táp nhíu mày, vén tóc mai ra sau tai: "Trịnh Anh không phải là vị hôn thê của cậu cả Phó à? Cho dù Phó Ngọc Thành có không hài lòng về nhà họ Lãnh chúng ta tới đâu thì sao có thể đi cưới chị dâu tương lai của mình được chứ?"

Nữ sinh hơi béo trừng mắt với cô, chỉ hận rèn sắt không thành thép: "Chẳng lẽ cậu quên là nửa năm trước, cậu cả của nhà họ Phó đã..." Cô ấy nhìn xung quanh một chút, dù không có người nhưng vẫn hạ thấp giọng nói tiếp: "Cậu cả Phó đã thành người tàn phế, sao nhà họ Trịnh có thể gả đại tiểu thư nhà mình cho một tên què được chứ?"

"Vậy thì cũng..." Tuy rằng thời nay không phải cổ đại, không có quá nhiều ràng buộc, nhưng em trai đã có hôn ước trong người lại đi cưới chị dâu tương lai của mình, chuyện này có phải hơi quá rồi không?

Kim Lan tiến đến bên cạnh Lãnh Táp, hạ giọng nói: "Cô chủ, cô Trịnh... cô Trịnh có thai rồi."

"..."

Lãnh Táp im lặng mất một lúc lâu rồi mới thở dài: "Dùng chiêu rút củi đáy nồi này thì chuẩn rồi đây."

Nữ sinh hơi béo tức giận đến giậm chân: "Cậu còn có tâm tư nghĩ mấy cái đó nữa à? Mau đi về đi! Nếu thực sự bị cậu tư Phó từ hôn thì có khi cậu sẽ bị chết đuối trong bãi nước bọt của người ta mất! Còn cái con nhỏ Trịnh Tiêm kia nữa, nó luôn không ưa cậu, tuyệt đối đừng để nó giẫm lên đầu lên cổ cậu như thế!"

"Thế cậu bảo tớ phải làm thế nào?" Lãnh Táp bất đắc dĩ hỏi.

"Đương nhiên là cướp cậu tư Phó về rồi!" Nữ sinh hơi béo nói như chém đinh chặt sắt: "Giờ ở Ung thành này, còn được mấy người trong mộng như ý được như cậu tư Phó đâu chứ."

Lãnh Táp yên lặng nhìn trời, lẩm bẩm: "Cảm ơn, tớ không có thói quen ăn bẩn."

"Cậu nói gì thế?" Nữ sinh nghi hoặc nhìn Lãnh Táp, cô nói nhỏ quá nên cô ấy không nghe rõ.

Lãnh Táp lắc đầu: "Không có gì, tớ về nhà một chuyến xem sao đã."

"Đi mau, đi mau đi!" Nữ sinh hơi béo đẩy cô: "Về nhanh lên, nhớ

phải đấu tranh đấy, lần này mà còn không cứng lên thì sau kiểu gì cũng bị đám chết tiệt kia bắt nạt đến chết! Buổi học chiều nay tớ sẽ xin nghỉ thay cậu!"

Lãnh Táp gật đầu: "Ừ, tớ về đây."

Nữ sinh hơi béo xua tay như xua ruồi bọ: "Đi đi!" Đúng lúc ấy, tiếng chuông vào học vang lên, nữ sinh hơi béo vội vàng xoay người chạy về khu nhà dạy học, vừa chạy còn không quên quay đầu lại: "Lãnh Minh Nguyệt, hãy cố lên!"

Nhìn theo bóng dáng nữ sinh đó rời đi, Lãnh Táp không khỏi khẽ cười.

"Cô chủ?" Kim Lan hơi lo lắng nhìn cô chủ nhà mình, không phải cô chủ bị tức đến điên rồi đấy chứ?

"Cô chủ, chúng ta mau trở về thôi."

Lãnh Táp gật đầu, hơi híp mắt, thấp giọng nói gì đó.

Kim Lan đang mang tâm tình hoảng hốt nên không nghe thấy lời của cô chủ nhà mình vừa nói chính là:

"Thằng ngốc kia to gan thật, lại dám cắm sừng bản tiểu thư!"

Nhà họ Lãnh có dòng dõi thư hương hiển hách ở nước An Hạ, ông cụ Lãnh hiện giờ chính là thầy dạy của tiên hoàng. Tuy hơn hai mươi năm trước, tiên hoàng đã thoái vị, nhường ngôi cho em trai, đương kim hoàng đế bây giờ lại chỉ như vật tượng trưng, nhưng dù sao đế sư vẫn cứ là đế sư. Hai mươi năm trước, ông cụ Lãnh nản lòng thoái chí, mang theo cả gia tộc quay về nguyên quán ở Ung thành, mấy năm nay nhà họ Lãnh xuống dốc thấy rõ nhưng dù gì thanh danh vẫn còn ở đó. Thế nên, ba năm trước đây, cô ba của nhà họ Lãnh là Lãnh Táp mới có thể đính hôn cùng cậu tư của nhà họ Phó vốn nắm trong tay quyền cai quản sáu tỉnh phía Nam.

Vốn chỉ chờ đến khi Lãnh Táp đủ mười tám tuổi sẽ thành hôn, không ngờ chỉ còn nửa năm thời gian nữa là đến thời hạn thì cậu tư của nhà họ Phó lại ăn cơm trước kẻng, mà đối tượng của anh ta lại là chị dâu cả tương lai của mình chứ.

Sảnh chính nhà họ Lãnh.

"Cụ Lãnh à, việc này là do thằng tư không ra gì nhà tôi làm ra chuyện hồ đồ, cụ muốn trách phạt nó như thế nào, tôi tuyệt đối

không nói hai lời!" Phó Đốc quân trông phúc hậu nhưng vẫn uy phong lẫm liệt dùng một tay đẩy con trai ra giữa nhà, cười xấu hổ nói. Tuy rằng nhà họ Phó có quyền thế hiển hách nhưng cũng không thể một tay che trời. Ít nhất, trong chuyện này, dù nói thế nào cũng là nhà họ Phó đuối lý, ông ấy làm gì có mặt mũi lấy quyền thế ra để chèn ép nhà họ Lãnh chứ, nếu không chờ lần tới đến kinh thành, thể nào cũng bị người ta giẫm cho chết tươi.

Đứng ở giữa nhà, cậu tư Phó năm nay cũng chỉ mới hai mươi tuổi, tướng mạo tuấn tú, nhìn giống bà Phó, đôi mắt đào hoa đa tình, vì còn trẻ nên dáng vẻ có vài phần ngông cuồng và khí phách.

Ông cụ Lãnh tóc tai trắng xóa, gõ quải trượng xuống đất bình bịch, nói: "Cậu tư làm ra chuyện này là có gì không hài lòng về nhà họ Lãnh chúng tôi ư?"

Khóe miệng cậu tư Phó chỉ mấp máy nhưng không nói gì.

Ông cụ Lãnh lại làm như không nhìn thấy: "Mà cho dù cậu tư chê bôi nhà họ Lãnh chúng tôi, chê con bé ba nhà chúng tôi đi chăng nữa, thì cứ nói một câu là xong. Giờ ra chuyện thế này... Thanh danh con bé ba của nhà họ Lãnh chúng tôi biết đặt ở đâu? Thanh danh của cậu tư và cậu cả Phó lại đặt ở chỗ nào?"

Phó Đốc quân và bà Phó ngồi một bên đều thay đổi sắc mặt nhưng cuối cùng vẫn im lặng không nói.

Nói thẳng ra, việc làm của thằng tư nhà họ đáng bị sét đánh chết. Nếu là thời trước, chỉ sợ sẽ bị kéo đến từ đường trực tiếp xử lý rồi.

Cậu tư Phó lại không cảm thấy ông cụ Lãnh có tư cách gì nói mình, bèn khoanh tay lại: "Đây là chuyện của nhà họ Phó chúng tôi, cụ Lãnh không cảm thấy mình quản hơi rộng rồi sao? Còn về Lãnh Minh Nguyệt, trước nay tôi chưa từng nói muốn cưới cô ta!"

Ông cụ Lãnh bị anh ta nói đến nghẹn họng, ngừng một chút mới bật cười thành tiếng: "Thật là giỏi, là lão già này xen vào việc người khác rồi. Cậu tư Phó không ưng con bé ba thì cứ nói từ sớm là được rồi. Giờ xảy ra chuyện mới tới sinh sự... Thế con bé ba phải làm sao đây?"

Bà Phó ngồi bên kia khẽ ho một tiếng, nói: "Cụ Lãnh à, chuyện này... Có cần phải mời vợ chồng anh chị hai và Minh Nguyệt tới cùng bàn bạc không?"

"Ông nội ơi, cháu đến rồi đây." Bà Phó vừa nói xong, một giọng nói

nhẹ nhàng đã vang lên ở bên ngoài: "Cậu tư Phó muốn nói gì thì cứ nói đi."

Mọi người quay đầu lại nhìn thì thấy ông bà hai của nhà họ Lãnh đi vào cùng một thiếu nữ vẫn còn đang mặc đồng phục trường học.

Chương 2
TỪ HÔN!

"Nguyệt Nhi, tới đây!" Ông cụ Lãnh híp đôi mắt hơi vẩn đục lại, vẫy tay gọi Lãnh Táp.

Lãnh Táp đi tới: "Cháu chào ông nội."

Ông cụ cẩn thận quan sát một chút, thấy vẻ mặt cháu gái bình tĩnh, thong dong thì hơi gật đầu. Nhưng vợ chồng ông bà hai ở bên cạnh thì một người mang vẻ mặt tràn đầy tức giận nhìn cậu tư Phó, một người lại đỏ mắt lo lắng nhìn con gái.

"Các con cũng ngồi xuống nói chuyện đi." Ông cụ Lãnh nói với vợ chồng con trai thứ: "Nguyệt Nhi, chắc cháu cũng nghe chuyện rồi chứ?"

Lãnh Táp im lặng gật đầu.

Ông cụ Lãnh lại nói: "Cháu đừng sợ, ông sẽ làm chủ cho cháu. Cho dù phải mất cái mạng già này, ông cũng không để người ta chà đạp lên con gái của nhà họ Lãnh ta đâu!"

Phó Đốc quân và bà Phó nghe vậy thì liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt càng thêm phần sầu lo. Ép chết thầy của tiên đế, nếu thế... sau này nhà họ Phó đừng hòng có thể tìm người học văn về làm việc cho mình.

Phó Đốc quân ho khẽ, lên tiếng: "Chuyện này đúng là chúng tôi có lỗi với Minh Nguyệt, phải làm sao bây giờ, xin cụ Lãnh cứ nói đi ạ!"

Sắc mặt ông cụ Lãnh hơi hòa hoãn, nhìn cháu gái, nói: "Ông già này cũng không phải người không chịu nói lý lẽ, tôi không quan tâm cậu tư Phó không thích con bé ba nhà tôi hay thích con gái nhà nào..."

"Cụ Lãnh nói đùa rồi." Bà Phó hơi xấu hổ: "Đây thực sự là chuyện ngoài ý muốn, làm gì có chuyện thích thú gì chứ."

Ông cụ Lãnh cười một cái không rõ ý tứ, tiếp tục nói: "Nhà họ Lãnh này không có con gái bị từ hôn, cái khác không nói... Cho dù ông già này có bỏ con bé ba đi chăng nữa, thì nhà họ Lãnh tôi vẫn còn bốn cháu gái chưa lấy chồng đấy."

Thấy bà Phó muốn nói gì đó, ông cụ Lãnh xua tay, nói tiếp: "Phu nhân đừng có nói với tôi cái gì mà thời đại mới, dù là thời đại nào thì cũng chẳng có nhà chồng nào chấp nhận cưới một cô gái bị từ hôn về đâu. Đừng nói bên ngoài, mà chính hai vị ấy, hai người thử đặt tay lên ngực tự hỏi đi, các vị có đồng ý để con trai nhà mình cưới một cô gái bị từ hôn không? Người đời ngu muội, người ta đâu có bận tâm lý do cô gái ấy bị từ hôn là gì."

Phó Đốc quân thở dài: "Vậy ý của cụ Lãnh là gì ạ?"

Ông cụ Lãnh nói: "Nếu cậu tư thực sự không nỡ bỏ đứa bé kia, vậy thì cứ dựa theo quy củ, nạp cô gái kia vào làm vợ bé thôi."

"Không được!" Cậu tư Phó đứng ở giữa nhà quả quyết từ chối.

Ông cụ Lãnh nhìn anh ta như thể đang nhìn một đứa trẻ không hiểu chuyện: "Không được ư? Thế ý của cậu tư là..."

Cậu tư Phó cũng biết mình đã quá khích, nghiến răng nói: "Giờ là thời nào rồi mà còn vợ lớn vợ nhỏ hả? Đó là hủ tục của ngày xưa thôi! Tôi không thể để con tôi... lớn lên bị người ta chê cười, nếu chuyện đã thế này rồi... Lãnh Minh Nguyệt, cô cũng không muốn cùng người khác thờ chung một chồng chứ?"

Lãnh Táp ngẩng đầu nhìn người thanh niên hơi nóng tính trước mặt. Cậu tư Phó lại nói: "Hôn ước là do bà nội tôi đính, tôi chưa từng có ý muốn cưới cô. Cụ Lãnh, cho dù Lãnh Minh Nguyệt có vào làm dâu nhà tôi thì cô ta cũng sẽ không có con đâu." Ngụ ý, nếu Lãnh Táp có về làm dâu nhà họ Phó thì sau này cũng chỉ có thể sống cô độc cả đời.

"Cha ơi, nếu không thì..." Bà hai Lãnh đỏ mắt lên tiếng, sao bà ấy có thể nhẫn tâm nhìn con gái nhà mình vừa đi làm dâu đã phải chịu khổ như thế chứ? Nhưng ông cụ nói cũng không sai, người đời ngu muội, ai bằng lòng cưới một cô gái bị người ta từ hôn đây? Không cần biết ai là người sai, trong mắt người đời, cô gái bị từ hôn chính là một cô gái không tốt.

"Câm miệng!" Ông cụ Lãnh lạnh giọng quát lên: "Nhà họ Lãnh này không có con gái bị từ hôn, sao cô không nghĩ cho các cháu gái của cô hả?"

Ông cả Lãnh ngồi bên cạnh cũng mặt mày ủ ê: "Em dâu hai à, cha nói đúng đấy. Hai năm nữa con bé tư cũng sẽ thành hôn, mà con bé năm cũng đến lúc phải đính hôn rồi, còn hai đứa cháu gái nhỏ, qua vài năm nữa cũng nên tìm nhà thông gia thôi."

Cậu tư Phó hiển nhiên không ngờ người của nhà họ Lãnh lại cố chấp tới mức này, lập tức giận quá mất khôn: "Vì cháu gái cái quái gì chứ? Rõ ràng là tiếc cửa nhà họ Phó thôi! Vì để leo lên nhà họ Phó mà chẳng thèm để ý cả mặt mũi!"

"Cậu!" Ông cụ Lãnh tức giận đến xanh mặt, run rẩy chỉ vào cậu tư Phó, không ngừng ho khan.

"Thằng kia, câm miệng ngay!" Phó Đốc quân tức giận quát.

Cậu tư Phó không cam lòng nhịn xuống, lạnh lùng liếc Lãnh Minh Nguyệt vẫn đang ngồi yên lặng bên cạnh, trong mắt anh ta tràn ngập vẻ ghét bỏ và khinh bỉ. Hiển nhiên anh ta cho rằng cô cũng vì vinh hoa phú quý ở nhà họ Phó nên mới kiên trì không chịu từ hôn.

"Cha, con tuyệt đối sẽ không cưới Lãnh Minh Nguyệt đâu! Nếu không cha cứ đánh chết con luôn đi?" Cậu tư Phó cười lạnh nói, ánh mắt nhìn về phía Phó Đốc quân tràn ngập sự bướng bỉnh.

"Mày tưởng tao không dám đập chết mày đúng không?" Phó Đốc quân vỗ bàn mắng. Nếu không phải con trai cả gặp chuyện không may thì ông ấy thật sự có thể đánh chết thằng con mất dạy này.

"Lão gia!" Bà Phó đỏ mắt: "Phượng Thành đã xảy ra chuyện rồi, nếu Ngọc Thành lại gặp chuyện gì thì làm sao em sống được!"

Phó Đốc quân tức đến mức thở hổn hà hổn hển, ông ấy là người thô kệch, vốn dĩ đã chẳng có lòng kiên nhẫn đi xử lý mấy cái việc linh ta linh tinh này rồi, ấy thế mà thằng con trời đánh còn làm ra cái loại chuyện mà ông không thể không ra mặt được.

Thằng trời đánh này đúng là loại đào hố chôn cha mình!

Hai bên căng thẳng không ai chịu nhường ai, trong sảnh lớn chìm vào yên tĩnh dị thường.

Lãnh Táp hơi ngước mắt lặng lẽ đánh giá Phó Ngọc Thành đứng ở giữa nhà với dáng vẻ sẵn sàng chống lại cả thế giới.

Đây rõ ràng là cậu ấm sống trong nhung lụa, còn chưa bị xã hội cho ăn đòn rồi.

Nhưng giờ con ngựa hay ngàn dặm, kỳ lân của nhà họ Phó, người từng được coi là có thể đưa nhà họ Phó lên đỉnh cao huy hoàng là Phó Phượng Thành đã trở thành người tàn phế, chẳng phải tên này sẽ một bước lên trời hay sao?

Không biết qua bao lâu, Phó Đốc quân chợt như nghĩ tới cái gì, nhìn Lãnh Táp ngồi ở phía đối diện, chần chừ một chút, nói: "Cụ Lãnh này, với cái thằng trời đánh không nên nết này, cho dù Minh Nguyệt được gả sang cũng là chịu ấm ức. Tôi có một ý kiến như này, không biết cụ cảm thấy được không?"

"Mời Đốc quân nói."

Phó Đốc quân trầm giọng nói: "Để Minh Nguyệt gả cho Phượng Thành đi."

"Cái gì?"

"Không được!"

Cả hai vợ chồng ông bà hai Lãnh cùng kêu lên.

Phó Phượng Thành đã thành tàn phế rồi. Nửa năm trước, Phó Phượng Thành phụng mệnh hộ tống một đám vật tư quan trọng từ phương Bắc về Ung thành, trên đường gặp phải cướp. Phó Phượng Thành không chỉ trở thành tàn phế mà quan trọng nhất là... có lời đồn, anh không chỉ bị thương ở chân mà còn bị thương cả nơi quan trọng kia, cả đời sẽ không thể có con nối dõi được.

Ông cụ Lãnh cũng trầm mặt nói: "Đốc quân cứ đùa."

Phó Đốc quân lắc đầu, đáp: "Cụ cứ yên tâm, nhà họ Phó chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm Minh Nguyệt phải chịu ấm ức gì. Chờ chuyện này qua đi, qua một hai năm, nếu Minh Nguyệt vẫn bằng lòng sống cùng Phượng Thành thì là tốt, còn nếu không muốn, nhà họ Phó cũng tuyệt đối sẽ không làm khó dễ. Tôi có thể đưa Minh Nguyệt tới kinh thành, thậm chí ra nước ngoài, nửa đời sau của Minh Nguyệt cũng sẽ được nhà họ Phó chu cấp thỏa đáng. Coi như... coi như là có thêm một cô con gái!"

Ông cụ Lãnh hơi híp mắt: "Một khi đã như vậy, cậu tư..."

Không đợi ông cụ nói xong, cậu tư Phó đã cướp lời: "Không bao giờ, tôi sẽ không cưới cô ta!"

Ngay lập tức, mọi người đều hiểu ra, xem ra không phải cậu tư Phó này xảy ra chuyện ngoài ý muốn với cô Trịnh kia, mà rõ ràng là cả hai âm thầm dan díu với nhau rồi.

Tuy trong lòng khinh thường nhưng trừ bà hai Lãnh ra thì những người còn lại đều không biểu lộ gì.

"Minh Nguyệt, cháu nói xem thế nào?" Phó Đốc quân nhìn về phía Lãnh Táp, nói.

Lãnh Minh Nguyệt ngước mắt lên, đang định lên tiếng thì ông cụ Lãnh lại giơ tay ngăn lại: "Đốc quân, chuyện này nhà họ Lãnh cần thời gian suy xét đã."

"Cần bao lâu?" Cậu tư Phó không nhịn được hỏi.

Ông cụ Lãnh hờ hững đáp: "Cậu tư cứ yên tâm, tóm lại là sẽ không chờ đến khi con trai cưng hoặc con gái cưng của cậu ra đời đâu."

Mặt cậu tư Phó lập tức đỏ bừng, hiển nhiên đã bị ông cụ Lãnh nói trúng tâm tư. Đúng là anh ta đang sợ nhà họ Lãnh cố ý kéo dài thời gian, nếu chờ đứa trẻ được sinh ra hoặc chờ bụng to rồi mà A Anh mới được vào cửa thì dù là đối với nhà họ Phó, nhà họ Trịnh hay với đứa trẻ chưa ra đời đều không phải chuyện hay ho gì. Tuy bây giờ là thời đại mới, nhưng nhà họ Phó vẫn giữ rất nhiều quy củ cũ, nếu không thì làm gì có chuyện con vợ lẽ của nhà họ Phó luôn không ngẩng được đầu lên.

Phó Đốc quân thở dài, đứng dậy nói: "Vậy chúng tôi xin về trước."

"Không tiễn."

Chương 3
BÀN ĐIỀU KIỆN

"Nuyệt Nhi, vừa rồi cháu định nói gì?" Tiễn người của nhà họ Phó đi rồi, ông cụ Lãnh mới nhìn chăm chăm vào Lãnh Táp hỏi.

Lãnh Táp bình thản ngẩng đầu nhìn ông cụ, khẽ đáp: "Ông nội, từ hôn, được không ạ?"

"Rầm!" Quải trượng trong tay ông cụ Lãnh bị gõ mạnh xuống đất, ông cả và ông hai Lãnh đều không nhịn được run lên, nhưng Lãnh Táp vẫn bình thản. Ông cụ Lãnh nhìn cô: "Cháu có biết cháu đang nói gì không hả!"

Lãnh Táp gật đầu: "Cháu biết, hiện tại tuy rằng hai chữ "từ hôn" không dễ nghe cho lắm, nhưng việc này cũng đâu phải do nhà họ Lãnh chúng ta sai đâu. Thời nay cũng không khắc nghiệt như xưa, ít nhất..." Ít nhất sẽ không có người vì từ hôn mà bị ép phải chết, trừ khi chính bản thân mình nghĩ quẩn không muốn sống nữa.

Đại đa số gia tộc hiện nay đều không làm như vậy, hiện tại ép chết các cô gái gặp trắc trở trong hôn nhân không hề khiến người ta cảm thấy gia tộc đó có có nền nếp gia quy mà sẽ cho rằng người của gia tộc đó không có tình người, chỉ biết mua danh chuộc tiếng.

Ông cụ Lãnh cười lạnh: "Cháu tưởng không phải cháu sai là xong à? Không khắc nghiệt như ngày xưa ư... Đó chỉ là với nhà bình thường thôi! Cháu đi hỏi mà xem, có gia đình giàu có nào bằng lòng cưới một cô gái bị từ hôn không? Còn các chị em cháu thì sao đây, chị cả chị hai cháu mới được gả đi mấy năm, cháu đã hỏi xem chúng nó sống ở nhà chồng có tốt không chưa? Còn mấy chị em và cháu gái của cháu nữa! Đừng tưởng cháu được đọc sách nhiều hơn mấy năm mà đã có thể làm gì thì làm."

"Vậy ông nội định sao ạ?"

Trong đại sảnh chìm vào im lặng một hồi mới lại nghe ông cụ Lãnh nói tiếp: "Vừa rồi Đốc quân cũng nói..."

"Cha!" Bà hai Lãnh không nhịn được đứng lên: "Chuyện này không được! Cậu cả Phó kia..." Xưa nay bà hai luôn sợ người cha chồng này, nhưng vì con gái, bà không thể không đứng ra.

Ông cụ Lãnh liếc mắt nhìn bà một cái: "Đàn bà phụ nữ, ai cho nhiều lời?"

Bà hai Lãnh xót xa trong lòng, chẳng lẽ bà còn không có tư cách nói một câu vì con gái sao? Rõ ràng bây giờ là thời đại mới, nhưng ở nhà họ Lãnh vẫn y như xưa, vẫn là ông cụ nói một thì không ai được nói hai. Nếu không phải Nguyệt Nhi sớm được đính hôn với cậu tư của nhà họ Phó, chỉ sợ ông cụ Lãnh còn không cho nó ra ngoài đi học. Chuyện đi học là do ngày trước Nguyệt Nhi dùng hết mọi tâm lực thuyết phục ông cụ mới có được, trường cũng là do ông cụ cảm thấy phù hợp cho con gái chứ không phải trường mà Nguyệt Nhi thích.

Lãnh Minh Nguyệt ngồi bên cạnh nhẹ nhàng cầm tay bà hai, vỗ về ý bảo bà không cần lo lắng, ông hai nhìn ông cụ Lãnh, vẻ mặt nghiêm túc: "Cha, chuyện này không phù hợp. Nhà họ Phó làm việc xằng bậy, chẳng lẽ chúng ta phải chiều theo sao... Làm gì có chuyện đính hôn với em rồi lại lấy anh trai chứ? Chuyện này truyền ra ngoài quá khó nghe."

"Chẳng lẽ từ hôn thì dễ nghe à? Ngoài hai nhà Phó, Lãnh, đã ai được nhìn thư đính hôn chứ?"

"..." Chuyện này thì cần gì tận mắt nhìn thấy mới được? Chuyện cậu tư của nhà họ Phó và cô ba nhà họ Lãnh đã sớm truyền khắp Ung thành rồi còn gì? Ý của ông cụ Lãnh là không thừa nhận chuyện hôn sự này sao? Bọn họ không thừa nhận thì người ở Ung Thành sẽ quên đi chắc?

Lãnh Táp rũ mắt, nói: "Cháu hiểu ý của ông nội rồi."

Sắc mặt ông cụ Lãnh hơi hòa hoãn: "Cháu hiểu là tốt, ông cũng vì muốn tốt cho cháu thôi. Cứ làm như lời Phó Đốc quân đi, chờ qua hai năm nữa... Cho dù cháu muốn thế nào cũng được, cho dù rời khỏi nhà họ Phó thì nửa đời sau của cháu cũng không cần lo lắng."

Lãnh Táp cười: "Ông à, vốn dĩ nhà họ Lãnh có thể thoát khỏi chuyện này một cách sạch sẽ, Phó Tứ kia làm chuyện không biết xấu hổ là chuyện của hắn, liên quan gì tới Lãnh gia chứ? Ông

muốn xen vào chuyện này... cho dù qua hai mươi năm thì người ở Ung Thành vẫn sẽ nhớ như in chuyện cô ba nhà họ Lãnh bị người của nhà họ Phó từ hôn, còn da mặt dày đòi gả cho cậu cả tàn phế nhà họ."

"Chuyện này ông sẽ thay cháu giải quyết thỏa đáng, sẽ không để nước bẩn bị vẩy lên người cháu." Ông cụ Lãnh đáp.

Lãnh Táp lắc đầu: "Như ông đã nói, người đời ngu muội, ai để ý tới nỗi khổ của ông đâu chứ? Bọn họ chỉ biết lưu truyền lời đồn thổi này thành một trò cười thú vị ở Ung thành đến mấy chục năm liền."

Ông cụ Lãnh nhìn chằm chặp Lãnh Táp: "Cháu muốn sao? Nếu muốn từ hôn thì ông khuyên cháu nên từ bỏ sớm đi, nhà họ Lãnh tuyệt đối không có con gái bị từ hôn, nếu không cả nhà cháu cút ra khỏi nhà họ Lãnh cùng nhau luôn đi!"

"Cha?" Sắc mặt ông hai Lãnh thay đổi, ông nhìn cha mình, hoàn toàn không ngờ ông cụ có thể nói ra những lời như thế.

Lãnh Táp gật đầu: "Nhà họ Lãnh không phải không thể có con gái bị từ hôn, mà là không thể vứt bỏ quan hệ thông gia với nhà họ Phó mà thôi."

Đôi mắt vẩn đục của ông cụ Lãnh trở nên lạnh băng, y hệt vẻ mặt ông cụ lúc này.

"Nhà họ Lãnh nuôi con bao nhiêu năm nay, cũng chẳng mong con làm gì cho cả nhà, nhưng ít nhất... không thể kéo gia tộc lùi về sau. Thằng hai, con đã hiểu chưa?"

Ông hai Lãnh đổ mồ hôi đầu, mặt tái nhợt cầu xin: "Cha, chuyện này không được đâu... Thế khác nào hủy hoại cả đời Nguyệt Nhi chứ?"

Ông cụ Lãnh lạnh lùng nói: "Hủy hoại cả đời cái gì chứ? Qua hai năm sau sẽ đưa nó tới kinh thành hoặc ra nước ngoài là vẫn có thể lấy chồng sinh con. Thằng cả nhà họ Phó giờ như vậy cũng chẳng thể làm gì rồi, con còn lo lắng cái gì hả? Cho dù bị hủy hoại cả đời đi nữa, so với những cô nương ngày xưa bị gia tộc đưa vào trong cung sâu, cả đời không được chạm vào vua thì đã là cái gì?"

Ông hai Lãnh mờ mịt nhìn cha mình, ông ấy chẳng có bản lĩnh gì lớn, cho dù làm chồng, làm con hay làm cha thì cả đời đều luôn chỉ sống thành thật. Cha luôn nói dòng dõi nhà họ Lãnh thế này

thế kia, khí khái của người đọc sách là phải thế này thế nọ, nhưng giờ cha ông đang nói cái gì thế?

Lãnh Táp cảm thấy thương tình thay cho người cha đột nhiên bị tình cảnh trước mắt làm cho vỡ nát tam quan, khẽ thở dài: "Nếu ông nội đã quyết định rồi thì có vẻ như cháu chỉ có thể nghe theo thôi."

"Nguyệt Nhi?" Ông bà hai Lãnh cùng kinh hãi kêu lên.

Sắc mặt ông cụ Lãnh và ông cả ở bên cạnh đều lập tức hòa hoãn lại, ông cả Lãnh còn cười nói: "Vẫn là Nguyệt Nhi hiểu chuyện, lúc trước ông nội cho cháu đi học đúng là không uổng phí."

Ông hai Lãnh lại sốt ruột nhìn Lãnh Táp: "Nguyệt Nhi, con đừng nói linh tinh, chuyện này chúng ta..."

"Câm miệng!" Ông cụ Lãnh lạnh lùng ngắt lời con trai: "Mày không muốn nhận cha, không nhận anh em, mang theo cả nhà cút ra khỏi nhà họ Lãnh đúng không?"

Ông hai Lãnh lập tức á khẩu không đáp, nếu ông cụ thật sự làm thế thì cả nhà họ sẽ chẳng còn thể sống ở khu vực Ung Thành nữa. Thời buổi ngày nay cũng không thái bình gì, nếu mang cả nhà rời xa quê hương, chuyện khác không nói, nhưng con trai mới mười hai tuổi và người vợ ốm yếu của ông ấy phải làm sao đây?

"Cha..." Ông hai Lãnh nhìn cha mình với ánh mắt cầu khẩn.

"Cha, cha không cần lo lắng, chuyện này con đã hiểu rõ trong lòng rồi." Lãnh Táp dứt lời, nhìn về phía ông cụ Lãnh, mỉm cười: "Ông nội, nếu cháu đã nhận lời, vậy thì... tiếp theo chúng ta nói chuyện điều kiện thôi."

Trong đại sảnh lập tức im phăng phắc.

"Cháu muốn... nói điều kiện với ông à?" Ông cụ Lãnh quan sát Lãnh Minh Nguyệt, đứa cháu gái này có thể nói là có tướng mạo và đầu óc xuất chúng nhất trong mấy đứa cháu gái của ông ta, nhưng ông cụ vẫn luôn không quá thích cô.

Khi còn nhỏ thì ông cụ không nhớ rõ lắm, nhưng khi lớn lên, Lãnh Minh Nguyệt bề ngoài luôn cung kính nhưng lại mang đến cho ông cụ cảm giác xa cách, hờ hững, hay nói đúng hơn là chẳng hề bận tâm chút nào. Điều này khiến cho ông cụ Lãnh quen ở trên cao, chuyên quyền, độc đoán cực kỳ khó chịu. Nếu không phải bà

cụ Phó lúc còn sống nhìn trúng ngày sinh của đứa cháu này nên đã cầu hôn cho cậu tư Phó thì ông cụ sẽ tuyệt đối không cho phép cô đến trường học, có khi đã sớm gả ra ngoài rồi ấy chứ.

Giờ, con bé này lại còn muốn nói điều kiện với ông nữa.

Lãnh Táp hơi cong khóe môi: "Cháu hy sinh thanh danh và tuổi xuân gả đến nhà họ Phó, chỗ tốt lại để cho người khác hưởng, chẳng lẽ chúng ta không nên bàn bạc tới điều kiện à?"

Mọi người: "..."

Chương 4
NGÂN HỒ

Ông bà hai Lãnh về đến sận nhà mình sống mà vẫn còn tim đập chân run, ngay cả ánh mắt nhìn con gái cũng trở nên bồng bềnh. Mấy năm nay, nhà họ Lãnh từ trên xuống dưới đều vô cùng kính sợ ông cụ, ngay cả cháu trai trưởng là Lãnh Diễn cũng không dám cãi ông cụ nửa câu. Nhưng vừa rồi, con gái họ lại dám nói chuyện điều kiện với ông cụ. Quan trọng là... không ngờ còn thành công!

"Nguyệt... Nguyệt Nhi à..." Ông hai nhìn chằm chằm con gái mình, cho đến tận khi bị vợ cấu cho một cái mới tỉnh táo lại, ho khẽ một tiếng: "Nguyệt Nhi à, sao con có thể đồng ý chứ? Việc này liên quan tới hạnh phúc cả đời của con. Con... con cứ để cha nghĩ cách..."

"Cha à." Lãnh Táp lắc đầu: "Cha có thể nghĩ được cách gì chứ? Con muốn cha đưa mẹ và Tiểu Phong, một nhà bốn người chúng ta sẽ rời khỏi nhà họ Lãnh, cha thấy thế có ổn không? Đến lúc đó chúng ta không chỉ phải rời khỏi nhà họ Lãnh, mà còn phải rời khỏi Ung Thành, thậm chí là... Nam Lục Tỉnh."

Ông hai hơi chán nản gục đầu xuống: "Đều tại cha không có bản lĩnh."

Bà hai cầm tay con gái, đỏ mắt nức nở: "Cả Ung thành này có ai mà không biết chuyện của cậu cả nhà họ Phó chứ? Con cứ thế phải gả sang đó thì thật quá ấm ức cho con rồi!" Cho dù chỉ là hai, ba năm thì sau này con gái cũng phải rời xa quê hương, nói không chừng cả đời cũng không gặp nhau được. Bà hai không nhịn được nữa, khóc lên thành tiếng: "Chúng ta đang yên đang lành có trêu vào ai đâu chứ? Lúc trước cũng chẳng phải chúng ta xin nhà họ Phó để được đính hôn. Cho dù là phủ Đốc quân... Cái này cũng quá chèn

ép người ta rồi!"

Lãnh Táp khẽ thở dài, vỗ ngực nhị phu nhân: "Mẹ à, mẹ đừng lo lắng. Chuyện này... cũng chưa hẳn là chuyện xấu hết cả đâu."

"Thế chẳng lẽ còn là chuyện tốt à?"

Lãnh Táp nói: "Cho dù lần này có không kết thông gia với nhà họ Phó nữa, liệu mẹ có biết được ông nội sẽ tùy tiện gả con cho ai không? Đến lúc đó, cho dù cha mẹ không đồng ý thì những chuyện này vẫn cứ tồn tại. Ngược lại là nhà họ Phó... Nếu con có thể chung sống hòa bình với cậu cả nhà ấy, con chính là mợ cả Phó không ai dám khinh thường rồi. Hoặc là, theo như lời Phó Đốc quân đã nói, qua hai ba năm sẽ lấy cái cớ như mợ cả Phó bị bệnh qua đời, con rời khỏi Ung thành rồi đi đâu chẳng được? Đến lúc đó... Tiểu Phong cũng lớn rồi."

"Nhưng hạnh phúc cả đời con..." Bà hai nhíu mày, chỉ nghĩ là do con gái còn nhỏ nên không hiểu những chuyện kia. Hạnh phúc cả đời người phụ nữ sao có thể giày xéo như thế được chứ?

Lãnh Táp cười lạnh: "Cả đời với không cả đời gì chứ? Mẹ, nửa năm nữa con mới 18 thôi đấy. Không nói hai, ba năm, cho dù năm năm sau thì con cũng chỉ mới 23 tuổi thôi. Con có tay có chân, có bằng cấp, còn có tiền, chẳng lẽ không tự nuôi được mình hay sao? Lại nói, sau này Tiểu Phong trưởng thành rồi, chẳng lẽ nó cũng mặc kệ con à? Vừa rồi đã thương lượng tốt với ông nội rồi, nửa cuối năm nay sẽ cho Tiểu Phong ra ngoài học, tuy nói học ở trường tư thục cũng ổn, nhưng ra học ở trường công càng tốt hơn. Còn nữa, cha à, ông nội đã đồng ý cho chi hai nhà mình sản nghiệp rồi, cha hãy nghĩ cho kỹ xem muốn tự mình kinh doanh hay thế nào. Nếu... không muốn tự kinh doanh, thì cha cũng nên tìm một việc ổn thỏa để làm đi. Thực ra, con cũng rất hiểu cho ông nội, cả nhà họ Lãnh đều dựa vào mình ông, ông sắp 70 rồi, còn có thể dựa dẫm vào được bao lâu chứ?"

Ông hai Lãnh thấy cực kỳ xấu hổ: "Nguyệt Nhi nói đúng lắm, đều do cha không có bản lĩnh gì... Con yên tâm đi, sau này cha nhất định sẽ chăm chỉ làm việc, dạy dỗ em trai con thật tốt. Cho dù sau này con... thì vẫn có thể ở với cha và em con."

Lãnh Táp cười: "Vâng ạ, trước khi giấy tờ đất được đưa đến thì cha cứ nghĩ cho kỹ đi, con cũng có thể cho cha vài lời khuyên." Thực ra, mấy năm vừa rồi, cô cũng đã từng đề nghị như thế, chỉ là cha cô đã sống nửa đời như thế này thành quen. Nếu không bị đẩy tới

tình cảnh bây giờ thì có nói nữa cũng chỉ như nước đổ lá khoai, cười cái là cho qua luôn.

Lúc này nhận ra bản thân không bảo vệ nổi con gái, mới thấy đau.

Thực ra Lãnh Táp cũng không trách cha mẹ mình, đây là thời điểm chuyển giao giữa cũ và mới, có người tiến về phía trước, cũng có người mãi giậm chân tại chỗ, bị thụt lùi lại thời đại phía sau. Nhà họ Lãnh chính là kiểu thứ hai, cứ ôm mãi cái thanh danh đế sư, ôm mãi vinh quang ngày cũ không chịu bỏ. Cha cô là con trai thứ, bên trên còn một người cha vừa nghiêm khắc vừa lộng quyền, đương nhiên tính cách sẽ trở nên như thế này. Ông ấy là người ôn hòa, tốt bụng, tâm tư ngay thẳng, cũng đối xử với vợ con rất tốt.

Bà hai túm chặt khăn tay, đỏ mắt nghiến răng nghiến lợi: "Nguyệt Nhi, con yên tâm đi, mẹ nhất định sẽ chuẩn bị của hồi môn cho con thật tốt!" Dáng vẻ như là chỉ muốn cắn xuống một miếng thịt của nhà họ Lãnh cho con gái mình.

Lãnh Táp đáp: "Vừa rồi cũng đã lấy được từ chỗ ông nội không ít đồ rồi, nên mẹ hãy kiềm chế một chút." Nhưng cô cũng không ngăn cản, mẹ cô cần có một con đường để trút giận.

Ông hai nhìn Lãnh Táp, không khỏi chần chừ: "Cậu tư Phó kia làm ra chuyện như vậy, sao còn làm ồn ào ầm ĩ như vậy chứ?" Cho dù là con gái nhà họ Trịnh đã có thai đi chăng nữa thì nghĩ cách ngầm lui chuyện kết hôn là được, sao cứ phải làm ầm ĩ để cả thành đều biết chứ? Tuy nói kiểu gì thanh danh cũng bị hao tổn nhưng chẳng phải nặng nhẹ cũng khác nhau hay sao?

Lãnh Táp cười đáp: "Cái này ư... Đương nhiên là đắc tội với người nào đó, chứ sao có thể do hắn ta tự truyền ra được."

"Ai lại xuống tay nặng như thế chứ?" Bà hai không biết mình nên cười trên nỗi đau của người khác hay trách người đứng phía sau. Nếu không phải tự nhiên bùng lên tin Trịnh Anh có thai thì ai biết được cậu tư Phó kia sẽ làm ra được chuyện kinh tởm như thế chứ? Nhà họ không hề đề phòng, có khi thanh danh của Nguyệt Nhi cũng bị người ta làm hỏng rồi. Nhưng giờ... con gái bà phải gả cho cậu cả Phó, có vẻ như chẳng khá hơn so với bị từ hôn là mấy.

Lãnh Táp nhún vai: "Ai biết đâu được ấy, mà với cái tính thối đó của hắn thì đáng bị đánh lâu rồi."

Ông bà hai Lãnh nhìn con gái rồi lại liếc mắt nhìn nhau, trong

lòng đều cùng nghĩ: "Nguyệt Nhi bị kích thích thật sự rồi, tính cách này... Có cá tính, có cá tính mới không dễ dàng bị người bắt nạt!"

Lãnh Táp ra khỏi phòng cha mẹ, bước đi chậm rãi trên hành lang quanh co. Cô cảm nhận được những ánh mắt nhìn vào mình chăm chú từ xa, ánh mắt đó dường như mang theo chút cảm thông và thương hại.

Lãnh Táp ngẩng đầu nhìn bầu trời từ dưới mái hiên, cười nhạt.

Thực ra, cũng chẳng quan trọng lắm.

Cô không phải là Lãnh Minh Nguyệt chân chính. Ba năm trước, sau khi Lãnh Minh Nguyệt đính hôn với cậu tư Phó không lâu thì đã bất cẩn ngã xuống nước.

Sau khi được cứu lên bờ, Lãnh Minh Nguyệt tỉnh lại đã biến thành Lãnh Táp.

Tên cô là Lãnh Táp, là Ngân Hồ thuộc tổ chức Ổ Hồ Ly, trực thuộc đội hành động đặc biệt quốc gia. Cô nhớ rõ ràng, cô và Lam Manh đi cứu Huyết Hồ và Bạch Hồ bị nhốt, cuối cùng hai người và đám quái vật trong kho hàng bị một quả lựu đạn của Lam Hồ đưa lên trời. Sau khi tỉnh lại, cô thành Lãnh Minh Nguyệt vừa bị rơi xuống nước. Cô và Lam Manh chắc chắn đã chết rồi, chỉ hy vọng hai tên kia bình an vô sự.

Năm cô gái của Ổ Hồ Ly, nếu nói về xuất thanh thì Lãnh Táp là người bình thường nhất.

Không phải là không tốt, mà chỉ là bình thường nhất.

Thanh Hồ là cô nhi, cô nàng luôn chém gió là mình được lão đại kéo về từ phố đen, từ nhỏ đã là tiểu bá vương của phố đen rồi. Huyết Hồ xuất thân nhà binh, người nhà mấy thế hệ đều là lính. Cả gia tộc Lam Hồ là chuyên gia nghiên cứu khoa học, tuy rằng không hiểu tại sao cả gia tộc thiên tài IQ cao ngất lại sinh ra được một sinh vật không có đầu óc như cô ấy, khả năng chính là tốt quá hóa lốp trong truyền thuyết rồi. Đương nhiên, ở một khía cạnh nào đó, Lam Hồ cũng có thể nói là thiên tài, xem như không uổng phí gen tốt của nhà họ Lam. Thanh Hồ từng cho rằng, sở dĩ Lam Manh khác biệt như thế bởi là vì từ nhỏ cô nàng đã bị các đại lão trong nhà cải tạo gen rồi.

Còn Bạch Hồ, nghe nói là truyền nhân của một gia tộc huyền học

lâu đời, truyền đời làm nghề bói toán.

So ra, mẹ Lãnh Táp buôn bán, cha là giảng viên đại học, cô có thể miễn cưỡng được coi là phú nhị đại.

Mỗi một thiếu niên phú nhị đại đều có một giấc mộng ngớ ngẩn, Lãnh Táp cũng không lớn lên theo quy hoạch của cha mẹ mình.

Từ nhỏ cô đã có thính lực và thị lực siêu phàm, hồi cấp ba, lúc đi tập quân sự, cô đã có thể cầm súng bắn tùy tiện thôi cũng được chín, mười điểm rồi. Lên đại học năm thứ hai, lúc đồng chí Chính trị viên tới tìm cô, Lãnh Táp lập tức đi theo mà không cần nghĩ nhiều. Ai cũng bảo Ngân Hồ cao ngạo, thực ra không phải, cô chỉ là không thấy có hứng thú với đại đa số sự vật, sự việc mà thôi.

Sau khi vào trại huấn luyện, người có thiên phú dị bẩm xung quanh quá nhiều ngược lại đã khiến Lãnh Táp nảy sinh hứng thú. Chỉ có điều cô là tay súng bắn tỉa, đại đa số thời điểm huấn luyện hay làm nhiệm vụ đều luôn cô độc, có đôi khi nằm bò ở nơi hoang dã cả ngày. Lần đầu tiên từ trại huấn luyện trở về nhà, cha mẹ đều cho rằng cô gặp phải chướng ngại ngôn ngữ hoặc tự bế gì đó, còn vội vàng mời bác sĩ tâm lý cho cô.

Lãnh Táp không biết vì sao thế giới vốn đang yên đang lành lại trở thành không thể hiểu nổi, nhưng cô có thể vỗ ngực tự hào rằng mình đã làm mọi thứ mình có thể làm rồi, cho dù chết cô cũng không thấy thẹn với lương tâm. Cũng may là cô còn em trai, hy vọng cô nàng thầy bói kia có thể cứu cả thế giới, gia đình cô có thể bình an.

Lãnh Táp được sống lại một đời nên rất vui vẻ, dù sao cô hơi hâm hấp nhưng cũng không đến nỗi ấm ớ.

Ông bà hai Lãnh tuy rằng hơi yếu đuối, cũng không có bản lĩnh gì, nhưng bọn họ quả thực rất yêu thương con cái mình. Lãnh Phong tuy còn ít tuổi nhưng cũng đỡ trẻ trâu hơn đứa em kiếp trước của cô. Cô sống với họ đã được ba năm nên thực ra cũng có một phần tình cảm chân thành.

Còn về việc gả cho Phó Đại hay Phó Tứ, ở trong mắt Lãnh Táp thực ra cũng chẳng khác nhau là mấy.

Cô không có hùng tâm tráng chí xưng bá thiên hạ, cũng không muốn trở thành người được muôn người tung hô, nhận hết mọi sự hâm hộ và ghen tị của phụ nữ trên đời này.

Chẳng phải chỉ là sống thôi sao? Làm gì có chuyện không sống nổi chứ?

Khác nhau chính là... đánh người tàn tật thì hơi vô đạo đức tí. Ờm, phiền thật!

Chương 5
ĐỒNG Ý HÔN SỰ

Nhà họ Phó cũng không sống ở biệt thự cao rộng như hầu hết các nhà giàu khác trong Ung thành mà là ở khu nhà cũ chiếm diện tích khổng lồ của họ. Trong một cái sân ở nơi sâu nhất hậu viện, trong căn phòng tối om luôn đóng chặt cửa sổ, mặc dù ánh hoàng hôn bên ngoài hắt lên khung cửa nhưng trong thư phòng vẫn chẳng có một chút tia sáng nào.

Một bóng đen trầm mặc ngồi trong góc thư phòng, hơi cúi đầu như thể đã ngủ rồi.

Cửa thư phòng bị người từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra, một tia sáng vừa len vào phòng lại bị cắt ngang khi người kia nhanh tay đóng cửa lại.

"Thiếu... cậu cả." Một thanh niên cao lớn, đĩnh bạt đứng ở cửa, cung kính lên tiếng với người ngồi trong góc tối kia.

Sau một hồi lâu không nghe thấy tiếng đáp lại, thanh niên hơi lo lắng định tiến lên xem xét thì lại nghe thấy một giọng nói âm u lạnh lẽo truyền tới: "Có chuyện gì?"

Thanh niên khẽ thở phào, khẽ đáp: "Đốc quân... Ở tiền viện, Đốc quân vừa đánh cậu tư 30 roi."

"..." Vẫn im ắng như cũ. Người thanh niên chỉ cảm thấy không khí áp lực trong thư phòng làm anh ta không thở nổi. Nhưng chuyện quan trọng không thể không nói, nhớ tới chuyện mà mình phụng mệnh tới thưa lại, trên mặt người thanh niên cũng không khỏi hiện vài phần khó chịu: "Cậu cả, Đốc quân và bà chủ..."

"Bọn họ muốn tôi làm gì?"

Trong lòng người thanh niên nhảy dựng lên: "Nhà họ Lãnh không chịu từ hôn, Đốc quân hy vọng... cậu cả có thể cưới cô ba của nhà họ Lãnh."

Không khí lại một lần nữa chìm vào yên lặng rất lâu, ngay khi người thanh niên tưởng đối phương sẽ không trả lời gì thì lại nghe anh cười lạnh đáp: "Cháu gái của đế sư... Đây là sợ không ai chịu gả cho tôi, vừa lúc đẹp cả đôi đàng phải không?"

Lúc này, người đứng ở cửa lại im lặng.

Với những gì anh ta biết về Đốc quân, chỉ sợ chưa chắc đã không có ý này, nếu không phủ Đốc quân cho dù không muốn đắc tội đế sư cũng vẫn có cách trấn an nhà họ Lãnh.

Giờ cậu cả đã như thế này, nếu chỉ là muốn cưới vợ thì vẫn đầy nhà sẵn sàng đưa con gái tới. Nhưng nếu thật sự muốn cưới một người vợ có bản lĩnh thì không dễ chút nào, còn cô ba Lãnh vốn đã được bà cụ Phó hồi còn sống coi trọng, tuy rằng nhà họ Lãnh bây giờ đã xuống dốc nhưng nhà họ Phó cũng chẳng thiếu tiền. Xuất thân đã tốt, cô ba Lãnh hiện tại còn là sinh viên của Đại học An Lan, cũng là mỹ nhân nổi tiếng ở Ung thành này, làm con dâu của nhà họ Phó đương nhiên rất hợp.

"Cậu cả, Đốc quân..." Người thanh niên hơi chần chừ, anh ta cũng không biết mình có thể nói gì. Biến cố xảy ra nửa năm trước với cậu cả mà nói quá mức tàn nhẫn, so ra còn thảm thiết hơn ngã từ trên trời cao xuống đất. Giờ vợ chưa cưới của mình lại có thai với em trai của mình... Người thanh niên thầm nghĩ, liệu cậu tư với cô Trịnh kia thật sự là vừa ý hợp tình nhau sao? Hai người đó, một người mới vừa từ kinh thành về không lâu, một người quanh năm ở Ung thành, lấy đâu ra lắm tình như thế?

"Đốc quân nói, bảo cậu cả hãy nghĩ tới bà cụ Phó. Lúc còn sống, nguyện vọng lớn nhất của hai cụ là được thấy cậu cả lập gia đình... Chuyện cậu tư làm đúng là không có đạo nghĩa, nhưng cũng không phải do cô Lãnh sai. Đốc quân cũng đã tự mình tới gặp, cô Lãnh... cái gì cũng ổn, có thể làm mợ cả của nhà họ Phó."

"Chỉ sợ Phó Phượng Thành tôi giờ không làm nổi con rể của nhà họ Lãnh." Phó Phượng Thành ngồi trong bóng tối cười lạnh lùng: "Gả một cô gái tốt như thế cho một người tàn tật, nghĩ cái kiểu gì vậy? Đây là muốn bồi thường người ta, hay lại muốn lừa người ta thêm lần nữa?"

Người thanh niên thở dài: "Nhà họ Lãnh không đồng ý từ hôn, cô

ba Lãnh cũng đã đồng ý rồi. Chỉ cần cậu cả đồng ý, chuyện này... coi như đã định. Cậu cả, ông cụ nhà họ Lãnh kia... chỉ sợ sẽ không đồng ý từ hôn với nhà họ Phó đâu."

"Thì bảo Phó Ngọc Thành cưới đi!" Phó Phượng Thành lạnh lùng đáp: "Nói cho ông già, nếu nhà họ Phó không muốn thanh danh trở thành rác rưởi thì phải cưới cô Lãnh kia vào cửa cho đàng hoàng. Còn về cái người họ Trịnh kia... tùy tiện ông ấy xử như nào thì xử."

"Cậu tư thà chết không cưới." Người thanh niên cười khổ, nếu cậu tư đồng ý thì đâu lòi ra những chuyện này chứ? Nhà họ Phó cần cái quan hệ thông gia với nhà họ Trịnh lắm hay sao?

"Vậy để nó chết luôn đi." Phó Phượng Thành hờ hững nói, giọng điệu lạnh lẽo tới mức không giống như đang nói với em trai mình. Một lát sau, anh lại đột nhiên cười nhạo báng: "Tôi quên mất, giờ nó quý giá thế, ông già cũng chẳng nỡ làm gì nó đâu."

Người thanh niên nghĩ thầm trong lòng: "Còn không phải ư? Nếu là trước kia khi cậu cả chưa gặp phải chuyện gì, cậu tư làm gì có cái gan dám trả treo với Đốc quân chứ? Cậu hai, cậu ba đều là con vợ lẽ, hơn nữa đã bị nuôi đến chẳng ra hồn ra dạng gì, cậu năm thì còn ít tuổi, tính cách lại kiêu căng cổ quái, bà chủ tuyệt đối sẽ không cho phép con vợ lẽ trèo lên cao, giờ nhà họ Phó chỉ còn mỗi cậu tư."

"Cậu cả, cô ba Lãnh đã đồng ý rồi. Nếu ngài... lại từ chối, chỉ sợ sẽ, không hay cho lắm..."

Phó Phượng Thành im lặng một chút rồi mới cười lạnh hỏi lại: "Nếu đã như thế, ông già còn bảo cậu tới hỏi tôi làm gì?"

"Vậy là cậu cả đồng ý đúng không ạ?"

Phó Phượng Thành không trả lời, thân ảnh ngồi trên xe lăn lại một lần nữa cúi đầu xuống, như thể đã ngủ rồi. Người thanh niên đứng ngoài cửa khẽ thở phào, không dám nói thêm gì nữa, xoay người mở cửa thư phòng, cẩn thận đi ra rồi một lần nữa đóng cửa lại.

Trong thư phòng u ám, một đôi mắt lạnh mở to.

Ánh mắt hung dữ lại sắc bén như ánh đao, nhay mắt có thể xé rách bóng tối vô tận trong căn phòng này ra.

Thật lâu sau, trong thư phòng tối truyền ra một tiếng cười nhẹ đầy mỉa mai.

An Hạ Thái Bình năm thứ 26, tại Ung thành - thủ phủ của Nam Lục Tỉnh xảy ra một sự kiện kinh thiên động địa.

Cô cả Trịnh Anh của nhà họ Trịnh thân là con dâu cả tương lai của Đốc quân Nam Lục Tỉnh Phó Chính chưa kết hôn đã có thai, nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, ấy thế mà đứa bé còn là con của cậu tư nhà họ Phó. Tuy rằng nhà họ Phó đã ép chuyện này xuống, báo chí lớn nhỏ khắp Ung thành không dám tùy ý nhắc tới, nhưng tin tức này vẫn như mọc cánh bay khắp ngõ nhỏ phố lớn ở Ung thành, thậm chí còn lan ra cả bên ngoài. Phó gia có thể quản ở Nam Lục Tỉnh, nhưng thế giới bên ngoài Nam Lục Tỉnh to như thế, hơn nữa không phải nơi nào nhà họ Phó cũng nhúng tay vào được.

Thế nên chỉ qua vài ngày, tin tức về nhà họ Phó đã truyền khắp cả nước đến ồn ào náo nhiệt.

Càng không cần phải nói... Trên thực tế, nhà họ Phó chưa chắc có thể tuyệt đối khống chế báo chí ở Nam Lục Tỉnh. Dù sao giờ cũng sang thời đại mới, cho dù là Đốc quân cũng không thể một tay che trời được.

Đám phóng viên không dám viết quá lộ liễu, nhưng ngấm ngầm chửi người lại không thành vấn đề. Càng không nói tới đám văn nhân giỏi bút pháp chỉ gió nói mây, muốn viết thì không lo không viết được.

Hai ngày sau, nhà họ Phó truyền ra tin tức, cậu tư Phó cưới cô Trịnh, còn người vốn dĩ là mợ tư tương lai của nhà họ Phó lại gả cho cậu cả Phó.

Tin tức này vừa truyền ra, cả Ung thành như nổ tung.

Tiểu dân bá tánh tầm thường thì tám chuyện vỉa hè, văn nhân mặc khách lại vừa chém gió tô màu hồng phấn cho chuyện tình của cậu tư Phó và cô Trịnh, vừa thương cảm cho cô ba Lãnh vô tội bị kéo vào chuyện này. Còn về phần các bậc đức cao vọng trọng thời trước và đám quân tử đạo đức thì đều nhắm thẳng khẩu súng phê phán vào nhà họ Phó mà bắn. Sinh ra loại con trai như này thì nên sớm đập chết luôn đi, giờ không biết liêm sỉ thành toàn đôi nam nữ chó má kia thì cũng thôi, lại còn cưỡng bức cô ba Lãnh gả cho đứa con cả đã tàn phế là sao?

Cái gì? Anh nói không phải cưỡng bức á?

Là cô bé của nhà họ Lãnh kia có vấn đề về đầu óc nên mới gả cho một tên tàn tật, hay là con cả nhà họ Phó điên rồi mới đi cưới một cô gái mà em trai mình không thèm? Nhưng nói ngàn lời vạn lời thì đây vẫn là lỗi của nhà họ Phó, Phó Đốc quân gia giáo không nghiêm, không biết dạy con, nếu không đã không xuất hiện chuyện như thế này rồi?

Tóm lại chính là mắng!

Trong lúc nhất thời, các loại tiểu thuyết diễm tình về em trai với chị dâu tương lai bay đầy trời, nhà họ Phó bị đám văn nhân vô công rồi nghề chửi cho ngập nước bọt, Phó Đốc quân ở nhà tức giận tới mức tóc cũng rụng quá nửa, đến lúc tức không chịu nổi sẽ lại nọc thằng con tư ra đập cho một trận.

Ngược lại, cũng là chuyện cậu cả cưới người vốn dĩ là em dâu tư tương lai, nhưng vì thanh danh của cậu cả Phó vẫn luôn tốt mà lại gặp phải chuyện không may, thêm cô ba Lãnh vốn là người vô tội, vì thế cũng chỉ chủ yếu chửi mắng nhà họ Phó làm việc không chú ý, không biết lễ nghi, rối loạn luân thường. Hai đương sự không hề bị réo tên trong trận sóng gió này.

Thế nên nói, ông cụ Lãnh cả đời cầm bút, vẫn có hai phần bản lĩnh thực sự. Cho dù nhà họ Phó biết rõ trong lòng nhưng vì mình đuối lý nên phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Bằng không nếu cậu cả Phó và nhà họ Lãnh lại làm ầm ĩ lên, nói không chừng người ở tít kinh thành vốn luôn đối đầu với nhà họ Phó cũng sẽ nhúng tay vào, đến lúc đó thì sự tình thật sự không xong.

Chương 6
GIẤU NGHỀ

Vào thời điểm tất cả mọi người ở Ung thành đều cảm thương cho cô ba Lãnh hồng nhan bạc mệnh thì cô ba Lãnh lại đang thản nhiên ngồi uống trà ăn bánh ở tiệm trà nổi tiếng nhất Ung thành: "Minh... Táp Táp."

Lãnh Táp ngẩng đầu lên, thấy một thiếu nữ hơi béo đang vừa đi nhanh lên cầu thang vừa vẫy tay với mình: "Hi Hi, mau qua đây. Tớ đã gọi bánh như ý mà cậu thích ăn nhất rồi đấy." Bạch Hi ôm sách đi tới trước mặt cô, quan sát thật kỹ rồi mới tò mò hỏi: "Thoạt nhìn cậu... tâm trạng không tệ nhỉ?" Lãnh Táp thò tay che mắt bạn, trầm trọng mở miệng: "Không, cậu nhìn nhầm rồi. Giờ tớ đang đau khổ muốn chết đây."

Bạch Hi nhìn thoáng qua hai cái đĩa trống không trên bàn, không khỏi cạn lời. Đau khổ muốn chết mà còn có thể ăn nhiều vậy à?

"Đau khổ thường sẽ kích thích người ta ăn uống nhiều hơn bình thường, bởi vì ăn vào nhiều đồ ngọt sẽ làm người ta giảm bớt ưu thương mà." Lãnh Táp đẩy đĩa bánh như ý qua cho bạn, chống cằm nói.

Bạch Hi đặt sách xuống góc bàn: "Thấy cậu thế này thì tớ cũng yên lòng rồi. Mấy ngày liền cậu không đi học, ở trường còn có tin đồn nói cậu vì kháng cự gả cho cậu cả Phó mà đã thắt cổ tự sát rồi ấy."

"..." Lãnh Táp suýt nữa thì sặc nước trà, khẽ ho hai tiếng: "Cảm ơn các bạn học đã quan tâm, tớ cũng suýt nữa thì thắt cổ thật ấy." Vừa mới thu được một khoản kếch sù, cô đang sống cực kỳ dễ chịu đây này.

Bạch Hi nhìn hai bàn bên cạnh không có người mới nằm bò ra

bàn, hạ giọng hỏi: "Chuyện của cậu là sao? Chẳng lẽ cậu thật sự định gả cho cậu cả Phó kia à?"

"Có vấn đề gì sao?"

Có, vấn, đề, gì, sao? Vấn đề lớn là đằng khác ấy!

"Cậu phải nghĩ cho kỹ đi, cửa nhà họ Phó không dễ tiến vào như vậy đâu. Trước thì thôi không nói, nhưng giờ cậu cả Phó đã như vậy, cậu gả tới đó thì có gì tốt chứ?" Bạch Hi cau mày nhìn cô: "Nói thật, trước kia cậu là vợ chưa cưới của cậu tư thì không ai dám nghĩ nhiều. Hai ngày này, có không ít nam sinh hỏi thăm cậu qua tớ đấy."

Lãnh Táp nhướng mày: "Cậu tư Phó thì không dám, thế cậu cả Phó thì dám à?"

Bạch Hi cười hề hề: "Cái đó... cậu biết mà..."

Lãnh Táp lắc đầu tỏ vẻ không có hứng thú, Bạch Hi cũng không nhắc nhiều tới đề tài này nữa: "Chừng nào thì cậu quay lại trường, cậu không biết mấy hôm nay lời đồn thổi về cậu ở trường khó nghe tới mức nào đâu. Đặc biệt là phe cánh con bé Trịnh Tiêm kia, thật kỳ quái, rõ ràng là chị gái nó không biết xấu hổ làm chuyện có lỗi với cậu, thế mà nó còn có dũng khí nói xấu cậu khắp nơi chứ?"

Lãnh Táp đáp: "Không có gì thay đổi thì thứ hai tới tớ sẽ đi học lại thôi. Hai vị phụ huynh họ Trịnh kia đều là đi du học ở nước ngoài về, Trịnh Anh và Trịnh Tiêm tuy rằng không ra nước ngoài nhưng từ nhỏ cũng đã mời người nước ngoài về nhà dạy học rồi, có lẽ vì thế nên tác phong tương đối cởi mở chăng?"

Bạch Hi hừ khẽ một tiếng: "Người nước ngoài cũng không có mấy ai không biết xấu hổ như thế. Lại nói... chẳng lẽ cậu cứ thế bỏ qua chuyện này à?"

Lãnh Táp cong môi cười: "Sao cậu không nghĩ, chờ tớ gả vào nhà họ Phó rồi, hai người kia sẽ phải gọi tớ là chị dâu chứ."

"Thế thì có lợi ích gì?" Bạch Hi uể oải ỉu xìu: "Táp Táp à, cậu vẫn nên nghĩ cho thật kỹ đi, dù sao cũng là chuyện cả đời cơ mà."

Lãnh Táp nhìn Bạch Hi, gật đầu chân thành: "Tớ biết cậu muốn tốt cho tớ, cậu yên tâm đi, tớ hiểu rõ trong lòng mà. Rất nhiều người đều nói, sinh mệnh của phụ nữ một lần là cha mẹ cho, một lần là chồng cho. Tớ lại cảm thấy lời đó quá vô nghĩa. Chỉ cần tớ còn thở

thì sinh mệnh vĩnh viễn nằm ở trong tay tớ."

Bạch Hi chớp mắt, đôi mắt to đen láy sáng ngời nhìn chằm chằm Lãnh Táp.

Lãnh Táp hơi khó hiểu: "Cậu nhìn gì vậy?"

Bạch Hi ôm mặt, cười đến mi mắt cong cong: "Táp Táp thật xinh đẹp."

Lãnh Táp thò tay bóp mặt cô nàng: "Hi Hi cũng rất xinh mà."

Thấy Lãnh Táp thực sự không hề đau khổ vật vã gì, Bạch Hi cũng yên tâm trong lòng: "Đi đi đi, ngồi ở tiệm trà làm quái gì, bọn mình đi dạo phố thôi. Chúng ta đi mua quần áo, sau đó tớ sẽ mời cậu đi xem phim!"

Lãnh Táp có hơi bất đắc dĩ: "Cậu ăn đi đã rồi mới có sức mà đi dạo, chờ một chút nữa rồi đi."

"Chờ cái gì? Mua xong rồi lại ăn cũng được, ăn xong vừa lúc đi xem phim!"

Lãnh Táp chỉ vào khán đài dưới lầu: "Nghe kể chuyện."

Bạch Hi giật mình nhìn cô: "Cậu có cái sở thích cũ rích đó từ bao giờ đấy?"

Chính xác mà nói thì nghe kể chuyện cũng không thích là quá cũ kỹ, dù sao lúc nhỏ Bạch Hi cũng rất hay nghe. Nhưng gần đây đám nữ sinh trẻ tuổi các cô có những sở thích mới mẻ, thời thượng hơn như xem phim, đi nghe nhạc, công viên giải trí, xem kịch, cái nào mà không thú vị hơn nghe kể chuyện chứ? Chính mình cầm sách đọc nghe ra còn tự tại hơn nghe người ta kể chuyện ấy.

Lãnh Táp đáp: "Giờ không giống trước, hôm nay nơi này sẽ kể chuyện "Tướng quân dạy con"."

Bạch Hi ngẩn người: "Tướng quân nào cơ?"

Lãnh Táp hơi cong môi: "Phó, tướng quân."

Cuối cùng Bạch Hi cũng hiểu ra, đổ sấp xuống mặt bàn: "Không phải là... Lạc Hoa Lâu này, ờm, nghe nói ông chủ sau lưng Lạc Hoa Lâu chính là Vệ Trường Tu, đúng là không cần quá sợ nhà họ Phó thật. Có điều, cứ thế vỗ thẳng mặt nhà họ Phó thì đúng là gan dạ hơn người rồi. Không biết là vị tiên sinh nào viết truyện thế, viết

nghe có hay không nhỉ?"

Lãnh Táp chỉ cười không nói.

Bộp!

Một tiếng thước gõ bên dưới vang lên, tiên sinh kể chuyện vén tay áo, bắt đầu bài nói của mình.

"Hồi trước đã nói tới chuyện công tử nhà họ Phó và tiểu thư nhà họ Tăng..."

Bên kia, trong một căn phòng kín đáo, có hai người đàn ông diện mạo tuấn tú, khí độ bất phàm đang ngồi đối diện với nhau cùng thưởng trà.

Người đàn ông trẻ hơn mặc tây trang màu trắng, tóc hơi dài vuốt ngược lên. Dung mạo anh ta đẹp đẽ, đôi mắt hẹp lại dài, ý cười luôn thường trực trên môi mang theo vài phần phong lưu phóng khoáng. Còn người lớn tuổi hơn chút cũng chỉ chừng hai bảy, hai tám tuổi, ăn mặc trường bào sáng màu, trên cổ tay phải đeo một chuỗi hạt trầm hương, trong tay còn cầm một chiếc quạt xếp bằng ngà voi. Tướng mạo anh ta nho nhã, tinh tế, mỗi cử chỉ đều lộ ra vẻ ưu nhã đoan chính của người đọc sách. Chỉ là đôi mắt lại chẳng hề có vẻ ôn hòa, nho nhã như vẻ bề ngoài, cho dù lúc cười thì trong ánh mắt vẫn mang theo sự sắc bén và nhuệ khí.

"Vệ Trường Tu, có phải cái tật xấu thích nghe lén của anh nên sửa lại rồi không? Nghe lén con gái người ta nói chuyện, anh không biết xấu hổ gì hết." Người đàn ông trẻ hơn liếc mắt nhìn người đối diện, lười nhác nói.

Người thanh niên đối diện hơi nhướng mày: "Cậu có thể che kín tai lại mà. Còn nữa... là tôi tới trước."

Ai bảo hai cô gái kia vừa vặn ngồi ngay bên cạnh phòng trà tư nhân của riêng anh ta chứ. Căn phòng này là đặc biệt làm cho ông chủ, cho dù trong phòng có đánh nhau thì ở ngoài cũng không nghe thấy gì, nhưng nếu người bên trong thích thì lại vẫn có thể nghe thấy bên ngoài nói chuyện.

Người trẻ tuổi hơn kia cười khẩy một cái: "Mà phải công nhận, cô vợ chưa cưới mới này của Phó Phượng Thành thú vị phết đấy chứ. Cái vị cũ, hồi năm ngoài tôi có gặp ở kinh thành một lần, chả có gì hay ho."

Vệ Trường Tu nhấp một ngụm trà: "Lời này, cậu có thể đi nói với Phó Phượng Thành."

Người trẻ tuổi hơn kia khẽ hắng giọng: "Vậy cũng phải gặp được anh ta đã. Nhà họ Phó nói anh ta không gặp ai, bất kỳ ai cũng không gặp. Có lẽ... bị thương thật sự không nhẹ đâu, bằng không, với tính cách của anh ta, sao có thể để cho thằng em tư kia của mình bò lên đầu giương oai thế chứ? Mà thằng tư kia lần này... đúng là quá đáng."

Vệ Trường Tu nhướng mày: "Tiêu Dật Nhiên, loại chuyện này... hẳn là cậu phải thấy nhiều không trách chứ?" Nhà họ Tiêu các cậu cũng đâu khá khẩm gì hơn người ta đâu.

Người trẻ tuổi kia trợn trừng mắt: "Thấy nhiều không có nghĩa là chuyện hắn làm không quá đáng nhé!"

Vệ Trường Tu gật đầu, hạ giọng lẩm bẩm: "Đúng là hơi quá đáng."

"Sao hả, có muốn giúp Phó Phượng Thành dạy dỗ thằng em mất nết này của anh ta một chút không?" Người trẻ tuổi hơn xoa tay hằm hè, mặt mũi hứng thú bừng bừng.

Vệ Trường Tu hờ hững đáp: "Không sợ chết thì cứ xông lên, Phó Đại ghét nhất bị người khác nhúng tay vào việc tư của cậu ta. Huống hồ..."

"Huống hồ làm sao?"

Vệ Trường Tu hơi híp mắt, cười nói: "Tôi cảm thấy... Lão tứ Phó tới đây sẽ rất thảm, cậu ta không chỉ đắc tội mỗi mình Phó Phượng Thành đâu."

Người trẻ tuổi kia ngẫm nghĩ, sau đó cũng thở dài nói: "Lão tứ Phó đúng là ở trong phúc mà không biết phúc, chắc chắn cậu ta không biết trước kia anh trai cậu ta nhẹ nhàng với mình thế nào đâu."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương có viết mấy chữ: Xem náo nhiệt không chê lớn bé.

Tương lai sau này ở Ung thành hẳn sẽ rất thú vị, không muốn đi thì biết làm sao giờ?

Chương 7
LỊCH SỬ

Sau khi nghe kể chuyện xong, Bạch Hi cảm thấy cực kỳ mỹ mãn, bừng bừng hứng thú kéo Lãnh Tấp đi về phía trung tâm mua sắm phồn hoa nhất Ung thành. Bắt mắt nhất khu vực này là một tòa nhà sáu tầng lớn. Ung thành có tuổi đời hơn 1000 năm lịch sử, mấy năm nay cũng xây dựng lên không ít nhà cao tầng, nhưng khiến người ta nhắc tới nhiều nhất vẫn là tòa nhà bách hóa sáu tầng này. Hiện tại, Ung thành cũng là thành thị phồn hoa nhất ở An Hạ, đi trên đường phố Ung thành, có đôi khi sẽ cho người ta một cảm giác kỳ dị là xuyên không tới một thế giới mà hiện đại và cổ đại trộn lẫn với nhau. Có đôi khi ở góc đường này là một đình viện cổ kính tĩnh mịch, nhưng chỉ cần rẽ một cái có thể sẽ nhìn thấy một tòa cao ốc với ngựa xe qua lại như nước.

Mặc dù phương tiện hiện đại hóa như xe hơi vẫn còn thấy khá ít ở Ung thành, nhưng ở trung tâm thành phố vẫn có xe điện, xe hơi, thậm chí có cả xe gắn máy phóng qua vèo vèo.

Người đi trên đường cũng có nhiều dáng vẻ khác nhau, có thiếu niên mặc đồng phục trường học tươi trẻ dạt dào, cũng có nam thanh nữ tú mặc theo phong cách phương tây, mà đồng dạng cũng có không ít người mặc quần áo hoa dài vạt gấm theo kiểu cũ. Có đôi khi, thậm chí còn nhìn thấy cả người nước ngoài với màu da màu tóc khác biệt, tựa như mọi người đều đã quen với việc ở một thế giới liên tục thay đổi phong cách như thế này.

Tòa nhà bách hóa ở trung tâm thành phố là tòa nhà cao nhất Ung thành, đã có lịch sử hơn ba mươi năm. Ở giữa đống tòa nhà cao tầng lớn nhỏ mới cũ đủ kiểu trong Ung thành thì nó cũng coi như cũ kỹ lắm rồi, nhưng thời điểm mà nó được hoàn thành đã đem lại những ký ức sâu sắc khó quên với tất cả mọi người mà cho dù sau này có thêm bao nhiêu tòa nhà mới cao hơn cũng không thể thay

thế được.

Nơi này từ lúc xây dựng xong đã luôn là trung tâm mua sắm lớn nhất Ung thành, cho đến giờ vẫn là như thế.

Tới thế giới này ba năm, Lãnh Táp đã sớm xác định cô không phải xuyên về thời quá khứ. Đây là một thế giới hoàn toàn khác, có dòng lịch sử và các nhân vật truyền kỳ hoàn toàn khác với thế giới cũ của cô. Đương nhiên vẫn có một vài nơi khiến cô cảm thấy rất quen thuộc, ví dụ như nơi cô đang học hiện giờ - Đại học An Lan.

Đại học An Lan tiền thân là Học viện An Lan thời Đông Lăng, vốn dĩ là học viện chuyên dạy cho giới nữ.

Hơn một trăm năm trước, thời kỳ mở đầu xây dựng các trường đại học tổng hợp thì nơi này cũng thuận theo thời thế sửa tên thành Đại học An Lan, hơn hai mươi năm trước, nơi này hủy bỏ hạn chế, trở thành đại học tổng hợp cho cả nam và nữ. Tuy rằng ngày nay, các trường đại học trong nước vẫn có tỷ lệ nam nữ là 7:3, nhưng tỷ lệ nữ nam ở Đại học An Lan lại cao tới phát sợ là 8:2, đương nhiên tám ở đây là nữ sinh, hai là nam sinh.

Không thể không nói, khi nhận ra cô nàng mỗi ngày vui buồn có nhau với mình lại trở thành người sáng lập trường mà mình học, tâm tình Lãnh Táp vô cùng phức tạp. Mỗ lần nghe được thầy cô bạn bè trong trường ca ngợi hết nước chấm công tích vĩ đại của người sáng lập nên Học viện An Lan là Đông Lăng Duệ Vương phi, cô không khỏi âm thầm chửi bậy: Những người này chắc chắn không biết, cô nàng lười biếng Tạ An Lan kia đi theo Duệ Vương vất vả phấn đấu chắc chắn chỉ vì coi trọng nhan sắc của người ta thôi.

Lãnh Táp đang học khoa Văn của Đại học An Lan, khoa này do ông cụ Lãnh chọn, nhưng Lãnh Táp cũng chẳng bận tâm lắm. Cô chỉ yêu cầu là được đi học chứ không quan tâm là học ngành nào, huống hồ, cái cô cần bổ túc nhất khi tới thế giới này chính là tri thức về mặt văn sử.

Về sau, trong suốt hai năm, ngày nào Lãnh Táp cũng tự chửi mình là lúc trước đã suy nghĩ quá sai lầm. Nếu cái tên An Lan chỉ làm cô cảm thấy hơi bất ngờ thì khi nghe tới cái tên Lam Manh, cô lập tức không nhịn được. Con mẹ nhà cậu đã sửa thành họ Lạc rồi thì còn xưng Lam Manh làm cái gì.

Bi thảm nhất là Huyết Hồ, đến cái tên cũng chẳng được lưu lại trong sử sách. Trong thư viện của Đại học An Lan có không ít sách

dã sử cũng như bút ký của Nhiếp chính Vương phi thời Đại Thịnh viết về những chuyện lớn mà năm đó cô ấy từng làm. Nhưng bút ký của vị Nhiếp chính Vương phi này viết chả khác nào tiểu thuyết, học giả lịch sử đời sau đều không thừa nhận.

Nghe nói trên một đảo quốc nào đó ở nước ngoài còn có một tòa lăng mộ tên là Lăng Thần Hữu. Lãnh Táp ngẫm nghĩ, sau này nếu rảnh rỗi sẽ tới đó thăm một chuyến.

Lãnh Táp cũng không chấp nhất với ý tưởng đi tìm kiếm đồng bọn của mình, dù sao cô cũng đã tới muộn hơn mấy trăm năm và hơn một ngàn năm, cho dù tìm được ba con hàng kia thì cũng đã sớm chẳng còn tí tro cốt nào ấy chứ.

Tuy cô không hiểu lắm tại sao Lam Manh chết cùng lúc với cô mà lại xuyên về mấy trăm năm trước, mà cái cô nàng mê trai đẹp Tạ An Lan còn xuyên về thời gian xa hơn nữa. Thậm chí, đến Huyết Hồ mà cô vốn tưởng có thể sống lâu hơn cả bọn thì không hiểu sao lại càng xuyên về thời điểm xa tít mù khơi trước đó nữa, cuối cùng chỉ có thể đổ tội cho cái tên thầy bói rởm Bạch Hồ kia mà thôi.

Dù sao, vấn đề học thuật thâm ảo liên quan tới thời gian và không gian không phải là thứ mà một tay súng bắn tỉa như cô có thể tìm hiểu ngọn ngành được.

Còn về Bạch Hồ vô dụng nhất kia, cô càng không trông cậy cô nàng có thể thi triển đại thần thông kéo mình về thế giới cũ được.

Mọi người đều còn sống, còn sống là tốt rồi.

Hoàng đế khai quốc của nước An Hạ hiện tại đã lật đổ nhiếp chính công chúa của thời Đại Thịnh suy tàn, tính tới nay mới lập quốc chưa được 300 năm. Vài chục năm trở lại đây, không chỉ An Hạ mà khắp thế giới đều có những biến đổi vô cùng to lớn, may mà sự biến hóa của An Hạ cũng không đi sau thời đại so với thế giới bên ngoài. Hai mươi lăm năm trước, sau khi tiên hoàng của An Hạ nhường ngôi cho em trai, Thái Bình đế hiện tại tuyên bố từ bỏ chế độ quân chủ chuyên chế, trả lại quyền lực cho người dân An Hạ, hiện giờ An Hạ đang đi theo chế độ quân chủ lập hiến.

Tuy rằng thay đổi đó đã tránh được chiến loạn nhưng cũng không hoàn toàn thành công.

Hiện giờ quyền lực chân chính ở An Hạ đều nằm trong tay Tổng đốc các nơi, Tổng đốc nắm trong tay quân đội đã trực tiếp đe dọa tới quyền lực của Nội các.

Cơ cấu trung tâm tuy rằng cũng khống chế một số lượng quân đội nhất định nhưng chỉ có thể khống chế vài nơi lân cận kinh thành. Hiện giờ ở An Hạ, ngoài kinh thành thì còn có bảy, tám thế lực Tổng đốc cực kỳ mạnh, phân bổ ở khắp bốn phương tám hướng, nói là quân chủ lập hiến không bằng nói là bảy con mãnh hổ cùng tồn tại. Chẳng qua, thời điểm hiện tại cách chuyện quá khứ năm đó chưa lâu, mọi người đều nể mặt nhau mà tuân theo Hiệp nghị ký kết năm đó mà thôi.

Cấp bên trên thế nào cũng không liên quan gì tới một cô gái nhỏ như Lãnh Táp, cho nên ba năm nay cô sống kể ra cũng ổn. Trình độ khoa học kỹ thuật hiện đại của thời này đương nhiên kém xa so với kiếp trước, nhưng giờ An Hạ vẫn là cường quốc, đời sống hàng ngày của người dân cũng không tính là khổ sở, Lãnh Táp cảm thấy thế này cũng khá tốt.

"Ồ, đây không phải là Lãnh Minh Nguyệt và Bạch Hi ư?" Một giọng nói hơi sắc bén đột ngột vang lên thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Đám người đang đi tới đi lui trong tòa nhà bách hóa bắt đầu nhìn đông ngó tây, tìm kiếm bóng dáng của Lãnh Táp.

Bạch Hi đang giơ một cái váy liền thân lên định hỏi Lãnh Táp, nghe thấy lời này thì sắc mặt lập tức thay đổi, nổi giận đùng đùng trừng mắt về phía phát ra âm thanh.

Mấy nữ sinh xấp xỉ tuổi bọn họ vừa lúc đi tới, nữ sinh cầm đầu như không để ý tới ánh mắt người qua đường, hùng hổ đi tới trước mặt Lãnh Táp: "Minh Nguyệt, trùng hợp thế, lại gặp cậu ở chỗ này. Hai hôm nay cậu không đi học, bọn tớ đều rất lo lắng cho cậu đấy."

Lãnh Táp bình tĩnh ngước mắt nhìn cô ta: "Cô là ai?"

Sắc mặt nữ sinh kia cứng đờ, Bạch Hi lại nổi trận lôi đình xông tới: "Trịnh Tiêm, không biết xấu hổ à? Cô và Táp Táp không cùng lớp, cô lo lắng cái quái gì chứ?"

Nữ sinh này không phải ai khác, đúng là em họ của Trịnh Anh - vợ chưa cưới cũ của cậu cả Phó, tên gọi là Trịnh Tiêm.

Sắc mặt Trịnh Tiêm thay đổi: "Tôi quan tâm Lãnh Minh Nguyệt thì liên quan gì tới cô?"

Bạch Hi cười nhạo: "Nếu không phải do nhà họ Trịnh các người thì sao Táp Táp phải nghỉ học hai hôm nay chứ? Cô đừng lo hão, Táp Táp nhà bọn này rất khỏe, thứ hai sẽ quay lại trường học thôi."

Lãnh Táp khẽ vỗ vai Bạch Hi: "Không phải cậu thích cái váy này à? Đẹp đấy, đi thử đi."

Bạch Hi lập tức vui vẻ: "Cậu cũng thấy nó đẹp à? Tớ thích nó lắm đấy."

"Thích thì thử mặc đi, đừng có nói lời vô nghĩa với mấy người không liên quan." Lãnh Táp đẩy Bạch Hi.

Những người khác lại không đồng tình: "Lãnh Táp, Tiêm Tiêm cũng là quan tâm cậu thôi, cậu lạnh nhạt quá mức rồi đấy."

"Đúng thế, bạn học với nhau mà còn nói là người không liên quan chứ..."

Lãnh Táp hờ hững nhìn lướt qua Trịnh Tiêm: "Giờ mà ầm ĩ lên, tôi cũng chẳng phải người chịu thiệt hại đâu, cô có chắc muốn ầm ĩ lên với tôi không? Xem ra... Quan hệ giữa cô và Trịnh Anh cũng không tốt lắm nhỉ?" Lúc này người của nhà họ Trịnh chỉ ước có thể kín đáo bao nhiêu tốt bấy nhiêu, con bé Trịnh Tiêm này lại chạy ra giữa thanh thiên bạch nhật khiêu khích cô, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ như nào chứ?

Sắc mặt Trịnh Tiêm thay đổi: "Cậu... cậu nói linh tinh gì thế. Tôi... chúng tôi đi cùng chị Anh tới đây mua đồ, thấy cậu thì tới chào hỏi một câu. Cậu không cảm kích thì thôi, tự nhiên có lòng tốt lại bị nói thành lòng lang dạ thú!"

Chương 8
KHÔNG CÓ HỨNG THÚ VỚI RÁC RƯỞI

Trịnh Anh và Phó Ngọc Thành cũng có mặt ở đây sao? Lãnh Táp hơi bất ngờ, không phải hôm qua Phó Ngọc Thành mới bị Phó Đốc quân tẩn cho một trận à? Đây là quá giỏi chịu đòn, hay là do thật sự yêu thương Trịnh Anh nên dù có bị thương vẫn cố tới? Hoặc cũng có thể là... Phó Đốc quân thương con trai nên diễn trò cho bên ngoài nhìn?

Thấy Lãnh Táp sửng sốt, Trịnh Tiêm đắc ý hếch cằm lên: "Lãnh Minh Nguyệt, cậu và cậu tư Phó đính hôn nhiều năm như thế, anh ấy đã cùng cậu đi dạo phố bao giờ chưa?"

"..." Đúng thật là chưa từng, nhưng đương nhiên Lãnh Táp cũng chẳng có hứng thú gì để một tên nhãi con miệng còn hôi sữa đi dạo phố với mình. Tuy rằng ở kiếp này cô nhỏ hơn Phó Ngọc Thành chưa đến hai tuổi, nhưng ba năm trước khi hai người đính hôn thì Phó Ngọc Thành mới chỉ 17 tuổi, mà Lãnh Táp vẫn nhớ rõ mình đã từng là một cô gái trưởng thành 25 tuổi đời.

Cho nên, cô thật sự không có khẩu vị nặng như Thanh Hồ, chỉ cần đẹp trai là xông lên được.

Mấy nữ sinh vừa rồi mới bị Lãnh Táp nói cho nghẹn họng trân trối giờ đã phục hồi tinh thần, lại sôi nổi phụ họa: "Đúng thế, đàn chị Trịnh gia thế tốt, lại xinh đẹp, tính cách dễ chịu lại còn đa nghệ đa tài, thảo nào cậu tư đối với chị ấy vừa nhìn đã yêu." Ngược lại thì Lãnh Minh Nguyệt ngoại trừ có ông nội từng là đế sư trong quá khứ ra, nhà họ Lãnh có thể lấy ra cái gì chứ? Mà ngay cả ở trường thì Lãnh Minh Nguyệt cũng chẳng có tiếng tăm gì.

Trịnh Tiêm khẽ cười: "Chị Anh và cậu tư đang chọn trang sức cưới, thế nào, có muốn qua xem một chút không?" Nói xong, Trịnh Tiêm ngạo nghễ nhìn chăm chú vào Lãnh Táp, chờ cô mở miệng từ chối.

"Được thôi." Lãnh Táp cười đáp.

Nụ cười tươi đắc ý trên mặt Trịnh Tiêm chưa kịp nở ra đã tắt ngúm: "Cậu nói cái gì?"

Lãnh Táp nghiêng đầu, nhìn cô ta khó hiểu: "Tôi nói là được, đi qua xem đi."

Trịnh Tiêm nghe vậy thì sắc mặt thay đổi: "Có phải cậu còn chưa từ bỏ ý định với cậu tư không hả? Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng si tâm vọng tưởng, tôi..."

Lãnh Táp nhíu mày, hơi mất kiên nhẫn: "Tôi biết, chị họ của cô mang thai, chuyện này thì có gì đáng tuyên dương mà cô cứ phải đắc ý thế làm gì? Cô yên tâm đi, tôi không có hứng thú với... rác mà người ta đã dùng đâu."

Hiện giờ tư tưởng thoáng đạt, nhà họ Phó và nhà họ Trịnh lại có quyền thế hơn người, nếu không chỉ cần là hai mươi năm trước thôi, hai đứa nhãi kia kiểu gì cũng bị bỏ rọ lợn dìm xuống sông.

"Cậu... cậu... cậu nói cái gì hả? Cậu thật to gan đấy!" Trịnh Tiêm chỉ vào Lãnh Táp, miệng lắp ba lắp bắp không nói thành lời.

"Rốt cuộc là ai to gan hơn hả? Nếu tôi nhớ không nhầm, dù hai kẻ kia có lấy nhau thì vẫn phải gọi Táp Táp là chị dâu đúng không?"

Mấy người này chắn ngay cửa của quán, giọng cũng không hề nhỏ. Một lát đã thu hút sự chú ý của không ít người, chẳng qua không ai dám đắc tội nhà họ Trịnh và nhà họ Phó nên chỉ giả vờ đi dạo phố mà lảng vảng xung quanh. Hai cửa hàng hai bên tiệm lúc này đã chật ních người.

Lãnh Táp ngắm nghía một chút, mỉm cười gật đầu: "Bộ này nhìn đẹp đấy, chúng ta đi sang cửa hàng bên cạnh xem trang sức thôi."

Bạch Hi vừa rồi thay đồ bên trong cũng nghe được lời của Trịnh Tiêm, vì thế cau mày: "Có cần thiết lắm không?" Nếu gặp cặp đôi khốn kiếp kia thật, bọn họ ít người sợ không làm ăn gì được. Ít người dễ thiệt thòi, biết thế đã gọi thêm những người khác.

Lãnh Táp cười đáp: "Sắp tới chẳng phải tới sinh nhật của cậu sao? Hai hôm nay mới được thu vào mấy khoản lớn, đi chọn quà tặng sớm cho cậu."

Bạch Hi chớp mắt, ôm cánh tay Lãnh Táp làm nũng: "Táp Táp, cậu thật tốt!"

"Ngoan!"

Lãnh Táp kéo Bạch Hi đi vào cửa hàng trang sức, quả nhiên nhìn thấy Phó Ngọc Thành và Trịnh Anh đang ngồi ở một bàn trước quầy chọn trang sức. Thấy Lãnh Táp đi vào, hai người đều sửng sốt, thần sắc cũng theo đó thay đổi.

Phục vụ trong tiệm thấy một đám người đi vào, vội vàng tiến lên chào đón: "Chào các vị tiểu thư, không biết có yêu cầu gì không ạ?"

Bạch Hi chỉ ra đằng sau: "Hai chúng tôi thôi, không cùng bọn với họ."

"Vâng, mời hai vị vào ạ! Tôi lại gọi thêm người tới tiếp mấy vị sau."

Trịnh Tiêm nghe vậy hừ khẽ một tiếng: "Không cần, chúng tôi tới cùng với cậu tư."

Người phục vụ ngẩn người, sau đó cung kính gật đầu: "Vậy xin mấy vị cứ tự nhiên ạ!"

Sau đó mới mời Lãnh Táp và Bạch Hi đi tới trước quầy: "Hai vị tiểu thư muốn xem gì ạ?"

Lãnh Táp nghĩ một chút: "Nghe nói tiệm các cô mới ra một lô lắc tay mới?"

Người phục vụ cười nói: "Đúng thế ạ, tiệm chúng tôi mới cho ra mắt một lô lắc tay đá quý hồi đầu tháng, rất thích hợp với người xinh đẹp như hai vị tiểu thư đây."

"Mau lấy ra xem."

Bạch Hi nghe vậy thì không khỏi kéo tay Lãnh Táp, nhỏ giọng nói: "Táp Táp, không cần tặng tớ món đồ quý giá như thế đâu." Cô cũng đã nghe nói về khoản lắc tay kia, không tính là quá quý nhưng giá cũng không rẻ. Bạch Hi rất thích nhưng hồi đầu tháng cô ấy đã mua một món quà xa xỉ để mừng thọ trưởng bối trong nhà rồi nên không muốn xin thêm tiền bố mẹ nữa, tính đợi thêm mấy ngày

nữa có tiền rồi lại mua.

Lãnh Táp cười đáp: "Thích là được rồi, cái này có đáng là gì đâu. Hơn nữa... Tớ mà hết tiền ăn thì cậu phải nuôi tớ đấy."

Bạch Hi không khỏi nở nụ cười: "Được thôi, tớ sẽ nuôi cậu."

Quan hệ của hai người thực ra cũng không cần để ý tới những món đồ như này, gia cảnh Bạch Hi cũng không tồi nên cũng không quá phản bận tâm chuyện tiền bạc. Cô ấy chỉ đang tính toán trong lòng, chờ tới sinh nhật Lãnh Táp cũng phải tặng cho bạn một món đồ mà bạn mình thích.

Khi hai người nói chuyện thì người phục vụ cũng đã lấy từ trong tủ kính trưng bày ra mấy chiếc lắc tay. Trong chiếc hộp nhung đen có bốn chiếc lắc tay kiểu dáng khác nhau: "Hai vị không ngại thì thử đi, xem có thích cái nào không ạ?"

Bạch Hi chớp mắt ngắm nhìn mấy cái lắc tay, dây xích tinh tế bằng bạc quấn quanh hoa văn tinh xảo, bên trên còn gắn bảy viên đá quý. Bởi vì đá quý rất nhỏ cho nên cũng không quá quý giá nhưng nhìn cực kỳ đẹp mắt. Các quý bà trung tuổi tám phần sẽ không thích, nhưng lại có thể làm các cô gái nhìn không rời mắt.

"Thật đẹp quá đi mất. Táp Táp, tớ muốn cái... màu lam."

Lãnh Táp gật đầu: "Ừ, đẹp đấy." Sau đó ngẩng đầu nói với người phụ vụ: "Lấy cả bốn cái này đi."

"Hả?"

"Cho A Toàn với Hiểu Hiểu, nếu không hai cậu ấy lại bảo tớ bất công." Lãnh Táp dí tay vào trán Bạch Hi.

Bạch Hi chớp mắt: "Sao bảo là quà sinh nhật cho tớ cơ mà?"

Lãnh Táp cười nói: "Chuyện tháng sau thì tháng sau lại nói."

"Vậy tức là tớ sẽ còn có quà nữa rồi!" Bạch Hi vui sướng nói, ôm Lãnh Tạp dụi dụi: "Quả nhiên Táp Táp yêu tớ nhất!"

Lãnh Táp không khỏi hơi mỉm cười, duỗi tay vuốt mấy sợi tóc mềm mại trên đỉnh đầu cô ấy. Trong số những người bạn cô quen biết mấy năm nay, đúng là cô thích Bạch Hi nhất. Bởi vì nhìn dáng vẻ vô ưu vô lo của Bạch Hi, cô lại không khỏi nhớ tới Lam Manh. Đương nhiên, Bạch Hi và Lam Manh không giống nhau, Bạch Hi là

kiểu thiếu nữ mềm mại tính tình ngay thẳng nhưng đầu óc lại khá thông minh.

Còn Lam Manh... Đại khái là kỹ năng trời sinh hơi lệch, ở phương diện nào đó thì đúng là thiên tài, nhưng tất cả những mặt khác thì thật sự không có thuốc chữa. Tuyệt đại đa số thời điểm cô ấy như thiên sứ đáng yêu, thỉnh thoảng sẽ lại biến thành khủng long bạo chúa. Xét về điểm này, chỉ số an toàn của Bạch Hi cao hơn gấp bội, quả thực là cô nàng ngây thơ đáng yêu một trăm phần trăm.

Một cô gái giống như mặt trời nhỏ, luôn làm người ta vui vẻ khi ở bên.

"Vâng, hai vị chờ một lát ạ! Hai vị tiểu thư cứ nhìn thêm, xem còn thích món nào nữa không? Tháng này chúng tôi ra không ít vật phẩm mới." Người phục vụ không ngờ tốc độ mua đồ của hai cô gái này lại nhanh như thế, cực kỳ vui vẻ.

"Lãnh Minh Nguyệt!" Phía sau truyền đến giọng của Phó Ngọc Thành.

Vốn dĩ Phó Ngọc Thành cũng không ngờ đến chuyện này, anh ta cho rằng Lãnh Táp tới đây gây sự với bọn họ. Ai dè Lãnh Táp căn bản không thèm liếc mắt nhìn họ lấy một cái, cứ ngồi đó chọn mua đồ. Nếu chỉ có mình Phó Ngọc Thành thì anh ta chỉ ước được yên thân, nhưng Lãnh Minh Nguyệt lại xuất hiện làm ảnh hưởng tới tâm trạng của Trịnh Anh nên anh ta không thể không ra mặt.

Chương 9
TÙY TIỆN NGỦ

Lãnh Táp quay đầu, hơi nhướng mày nhìn người đang đi về phía mình: "Có việc gì?"

Phó Ngọc Thành nhìn cô chằm chặp mất một lúc lâu mới mở miệng: "Cô ở đây làm gì?"

Lãnh Táp nhìn thoáng qua người đang đi về phía mình ở sau lưng Phó Ngọc Thành: "Cô Trịnh bảo cửa hàng này rất được, mời bọn tôi sang đây nhìn xem."

Sắc mặt của Trịnh Tiêm đi bên cạnh Trịnh Anh lập tức thay đổi, vội vàng nói: "Cậu đừng nói linh tinh!"

"Ơ thế cô không mời bọn này à?" Lãnh Táp khó hiểu hỏi.

"..." Trịnh Tiêm không biết nói gì, hơi nôn nóng kéo áo Trịnh Anh: "Chị họ à, em... em không hề..."

Trịnh Anh dịu dàng vỗ về mu bàn tay cô ta, khẽ đáp: "Không sao, đây là nơi công cộng, ai cũng có thể vào mà."

Trịnh Anh không hổ là cô cả của nhà họ Trịnh, nổi tiếng là mỹ nhân ở Ung thành. Cha của Trịnh Anh là giám đốc tài chính của Cục Tài chính, ở phía nam này cũng có thể coi là một nhân vật lớn có tầm ảnh hưởng sâu sắc. Trịnh Anh cũng học ở Đại học An Lan nhưng ở khoa Kinh tế. Cô ta xuất thân danh môn, dung mạo xuất sắc, tính cách lại dịu dàng hào phóng, đương nhiên cũng là một nhân vật nổi tiếng ở trường học, gọi là hoa khôi trường cũng không quá lời.

Trịnh Anh buông tay Trịnh Tiêm ra, đi tới bên cạnh Phó Ngọc Thành: "Cô Lãnh, hiếm khi gặp nhau ở chỗ này, không biết cô

thích cái gì, để tôi và Ngọc Thành tặng cho cô, coi như là quà xin lỗi cô được không?"

Lãnh Táp hứng thú quan sát cô gái trước mắt, có lẽ là ánh mắt cô quá mức lộ liễu nên Phó Ngọc Thành đã tiến lên trước một bước, chắn trước người Trịnh Anh, cảnh giác trừng mắt với cô: "Cô định làm gì hả?"

"..." Lãnh Táp cạn lời, cô định làm gì chứ?

Phó Ngọc Thành cao ngạo nhìn Lãnh Táp: "Tôi không quan tâm cô có ý định gì, nhưng nếu cô đã đồng ý gả cho anh cả tôi thì tốt nhất nên an phận, đừng có nghĩ nhiều. Nếu cô dám thương tổn tới A Anh..."

"Ngọc Thành." Trịnh Anh bất đắc dĩ nói: "Anh đừng nói linh tinh, cô Lãnh không phải người như thế đâu."

Phó Ngọc Thành khẽ hừ một tiếng: "Ai biết cô ta là dạng người gì, còn bằng lòng gả cho... Hừ, chẳng phải chỉ là tham lam vinh hoa phú quý của nhà họ Phó bọn anh sao."

Lãnh Táp giữ chặt Bạch Hi đang định xông lên, nhìn lướt qua Phó Ngọc Thành đang nói hươu nói vượn, mỉm cười với Trịnh Anh: "Cô Trịnh này, tôi muốn hỏi cô một vấn đề."

"Xin cô Lãnh cứ hỏi đi." Nụ cười của Trịnh Anh hơi cứng lại.

Mọi người trong tiệm đều sôi nổi dựng lỗ tai lên, đây là lần đầu tiên cô chủ nhà họ Lãnh đối đầu với cô chủ nhà họ Trịnh sau khi xảy ra chuyện mấy ngày trước.

Cô ấy sẽ hỏi gì nhỉ?

Chỉ nghe Lãnh Táp hờ hững nói: "Vừa rồi cô có nói, đây là nơi công cộng, ai tới cũng được đúng không?"

Trịnh Anh hơi khó hiểu: "Đúng vậy."

"Nói vậy, ở trong mắt cô, Phó Ngọc Thành cũng là nơi công cộng, cho nên có thể tùy tiện ngủ à?"

Đoàng!

Trong cửa hàng rộng mở sáng ngời, một nửa người có mặt ngây ra như phỗng, một nửa số người đỏ bừng cả mặt, cố gắng nín nhịn để không phát ra bất kỳ âm thanh gì, nhưng vẫn không nhịn được

đưa mắt nhìn nét mặt của hai nhân vật chính ở bên kia. Cô Lãnh này... cũng quá ngầu rồi! Ngay cả mấy nữ sinh đi theo Trịnh Tiêm cũng không nhịn được túm chặt lấy quần áo mình vì hưng phấn.

Trong nháy mắt, Trịnh Anh tưởng mình nghe nhầm: "Cô nói gì cơ?" Sau khi nhìn vào ánh mắt bình thản của Lãnh Táp, cô ta rốt cuộc mới nhận ra mình không hề nghe nhầm. Lãnh Táp thật sự ở trước công chúng hỏi cô ta vấn đề kia, tức thì sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Phó Ngọc Thành vội vàng đỡ lấy cô ta, quay lại quát Lãnh Táp: "Cô nói bậy cái gì thế hả?"

Lãnh Táp mỉm cười: "Trước khi tôi và anh ta giải trừ hôn ước, nếu cô muốn ngủ thì cũng nên thương lượng với tôi một chút chứ?"

Phó Ngọc Thành định tiến lên, Trịnh Anh đã túm chặt lấy anh ta, đôi mắt đỏ lên: "Ngọc Thành, anh... đừng trách đàn em Lãnh, đều là chúng ta sai..."

Bạch Hi cũng túm chặt ống tay áo Lãnh Táp, ánh mắt sáng lấp lánh, sùng bái nhìn đồng bọn của mình. Táp Táp nhà bọn họ quả nhiên không nói thì thôi, hễ lên tiếng là kinh người.

"Đừng nói thế, chuyện này không liên quan tới em." Phó Ngọc Thành ôm Trịnh Anh an ủi: "Cha mẹ đã đồng ý hôn sự rồi, chúng ta sẽ nhanh thành hôn thôi. A Anh, trong lòng anh chỉ có mình em."

Mắt Trịnh Anh hơi cụp xuống, một giọt nước mắt treo trên khóe mắt nhưng kiên cường không rơi xuống làm người ta thấy thương cảm. Trịnh Anh như kiệt sức dựa vào trong ngực Phó Ngọc Thành, nhìn Lãnh Táp với ánh mắt áy náy: "Đàn em Lãnh, tôi..."

Lãnh Táp ngắt lời cô ta: "Tôi và cô Trịnh đây cùng cấp, cảm ơn."

Trịnh Anh dừng một chút, cố gắng gượng cười: "Tôi quên mất, cô Lãnh cũng là học sinh giỏi ở trường. Chuyện này... Đều là lỗi của chúng tôi, chỉ cần cô nói muốn bồi thường cái gì, chúng tôi đều sẽ đáp ứng. Nhưng mà... tôi đã không thể rời khỏi Ngọc Thành, mong cô hãy tha thứ."

Thực ra cũng không tính là học sinh giỏi, Lãnh Táp năm mười lăm tuổi vì để vào đại học nên đã cố gắng học hành thi cử, nhưng sau khi vào học thì thành tích cũng chỉ ở mức khá, không quá nổi bật.

"Cái gì cũng bằng lòng bồi thường sao?" Lãnh Táp nhướng mày nói.

Trịnh Anh gật đầu, trong mắt đầy sự chân thành.

Lãnh Táp gật đầu, quay lại nhìn cửa hàng trưởng đứng ở cách đó không xa không dám tiến lên: "Nghe nói ở trong tiệm các ông có ba viên đá quý cực phẩm đúng không?"

Cửa hàng trưởng vội vàng gật đầu: "Vâng, có một viên sapphire, một viên ruby, và một viên kim cương vàng. Dù là về kích thước hay phẩm chất đều coi là cực phẩm. Là bảo vật trấn tiệm của chúng tôi đấy."

"Bao nhiêu tiền?" Lãnh Táp hỏi.

"Sao cơ?" Cửa hàng trưởng hơi ngẩn ra.

Bạch Hi nghiêng đầu, cười tủm tỉm nói: "Hỏi ông là bao nhiêu tiền mới bằng lòng bán."

Cửa hàng trước tỉnh táo lại, đáp lại với vẻ máy móc: "Cái này, một viên, một triệu hai."

Ở An Hạ thời nay, một triệu hai tuyệt đối là cái giá trên trời. Dù sao... Cho dù là nhà họ Phó, lúc Phó Ngọc Thành đi học cũng chỉ có hai trăm đồng tiền tiêu vặt mà thôi. Tiền lương của một công dân bình thường một tháng còn chưa được tới ba mươi đồng.

Lãnh Táp nhìn về phía Trịnh Anh: "Trả đi."

"Cô... cô..." Trịnh Anh suýt nữa ngất xỉu, cô ta không bao giờ dám tưởng tượng được là người xuất thân dòng dõi nhà đọc sách, nghe nói dịu dàng nhã nhặn lịch sự như Lãnh Minh Nguyệt lại không biết xấu hổ như thế.

Lãnh Táp nói: "Sao vậy? Chẳng lẽ Phó Ngọc Thành còn không đáng giá bằng ba viên đá quý à?"

Trịnh Anh đương nhiên không thể nói không đáng giá bằng, nhưng cũng không dám nói là đáng giá bằng. Đừng nói là cô ta không có nổi số tiền đó, ngay cả nhà họ Trịnh muốn lấy ra số tiền này thì cũng phải moi sạch quá nửa gia sản mới đủ. Sắc mặt Trịnh Anh lập tức đỏ lên, nghẹn ngào một tiếng rồi rốt cuộc không nhịn nổi khóc nấc lên.

"Lãnh Minh Nguyệt!" Phó Ngọc Thành không nhịn được tiến lên muốn túm lấy tay Lãnh Táp: "Rốt cuộc cô muốn gì hả?"

"Chát!" Phó Ngọc Thành còn chưa động được vào Lãnh Táp đã ăn một cái tát vang dội lên mặt.

Phó Ngọc Thành bị đánh tới ngu luôn, mất một lúc cũng không tỉnh táo lại được.

Lãnh Táp khẽ thổi đầu ngón tay mình, hờ hững nói: "Phó Ngọc Thành, anh quá làm càn rồi đấy."

Sống cuộc sống bình thường và đi học mấy năm nay đã hòa tan tính cách của Lãnh Táp thời làm Ngân Hồ rất nhiều, ngày thường luôn mang dáng vẻ ít nói, không nhiệt tình với mọi thứ. Nhưng khi mặt cô sầm xuống rồi thì khí thất lạnh lẽo ép người lập tức bùng nổ.

"Cô nói cái gì hả?" Phó Ngọc Thành không dám tin, nhìn chằm chặp thiếu nữ đột nhiên trở nên lạnh nhạt trước mắt, tâm tình giận không thể át: "Cô thật to gan! Tôi..." Lại một lần nữa định tiến lên, nhưng giờ Lãnh Táp không còn khách khí gì nữa, giơ chân lên đạp người bay ra cửa.

Phó Ngọc Thành không đề phòng, lập tức rơi bịch xuống đất tạo ra một âm thanh nghe khá vang dội. Trên người anh ta vốn bị thương, cú ngã này làm anh ta đau tới mức trước mắt tối sầm.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lãnh Táp đứng từ trên cao nhìn xuống mình: "Phó Ngọc Thành, anh quá làm càn rồi."

Vẫn là câu nói cũ.

Phó Ngọc Thành gần như bùng lửa giận khắp toàn thân: "Lãnh Minh Nguyệt, cô là cái thá gì mà dám ra tay với tôi! Cô..."

"Cô ấy không là gì, vậy tôi thì sao?" Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên ở phía cửa, lạnh tới mức dường như muốn đông đá tất cả mọi người bên trong.

Chương 10
CỌNG BÚN VỚI SỨC CHIẾN ĐẤU BẰNG NĂM

Không biết từ lúc nào mà ngoài cửa xuất hiện hai người, một thanh niên cao lớn đẩy một chiếc xe lăn, trên xe lăn là một người đàn ông hơi gầy, vẻ mặt lạnh nhạt.

Phó Phượng Thành!

Tuy rằng Lãnh Táp chưa từng gặp Phó Phượng Thành nhưng đã từng nhìn thấy ảnh anh ở trên báo chí. Người trước mắt thoạt nhìn khác khá nhiều với ảnh chụp Phó thiếu soái trên báo, nhưng cô chỉ cần liếc mắt đã nhận ra được người rồi.

Đã từng được ông cụ Phó dự đoán là kỳ lân, là ngựa tốt chạy ngàn dặm của nhà họ Phó, vừa sinh ra được lấy chữ Phượng đặt cho, là cháu trai trưởng của nhà họ Phó.

Vua của muôn loài chim, chim trống là phượng, chim mái là hoàng. Phượng có năm phẩm hạnh, ý chỉ người tài đức vẹn toàn. Phượng múa chín tầng trời, hót vang chính thành, phượng đến đem tin lành. Có thể thấy được ông cụ Phó đã coi trọng và đặt kỳ vọng cao vào đứa cháu trai trưởng này tới mức nào.

Chỉ tiếc, một người đàn ông vốn được định ở trên cao lại bị rơi xuống hố sâu vào nửa năm trước.

Người đàn ông ngồi trên xe lăn có gương mặt lạnh lùng, tuấn tú, khí thế ép người, ở khóe mắt trái có một vết sẹo do bị thương khiến cho toàn thân mang theo bảy phần sát khí. So với Phó Đốc quân cường tráng phúc hậu thì nét mặt Phó Phượng Thành lại thâm thúy như đao khắc. Vết sẹo ở vị trí vô cùng hung hiểm kia

không hề làm người ta cảm thấy khó nhìn, ngược lại càng làm cho gương mặt vốn dĩ bị nhiều người gọi vui là "ẻo lả" kia càng có thêm mấy phần dã tính và khí phách nghiêm nghị. Chỉ có cặp mắt kia, khi anh liếc mắt nhìn về phía này, ngay cả Lãnh Táp cũng không khỏi giật thột trong lòng.

Trong hai con ngươi như có hai ngọn lửa lạnh buốt, hơi vô ý sẽ lập tức thiêu người ta thành hư không.

Chậc chậc!

Lãnh Táp không nhịn được khẽ huýt sáo trong lòng, đúng là cực phẩm!

Ngay khi Phó Phượng Thành nhìn tới Lãnh Táp, anh cũng hơi sửng sốt một chút, cô gái này không sợ anh sao?

Đã nhìn thấy người đàn ông như Phó Phượng Thành thì khi nhìn những người đàn ông khác tự nhiên lại cảm thấy chán, kể cả cậu tư Phó - người từng là vị hôn phu của Lãnh Minh Nguyệt, anh em cùng cha cùng mẹ của Phó Phượng Thành.

Trịnh Anh từ bỏ một người đàn ông cực phẩm như thế này để bám vào Phó Ngọc Thành, thật sự hạ nổi miệng sao? Được rồi... Dù sao đây cũng không phải vấn đề ăn được hay không ăn được, nếu không đổi người, có khi còn chẳng có cơ hội ăn ấy chứ.

Phó Ngọc Thành vội vàng bò dậy từ mặt đất, sắc mặt cũng phải biến đổi mấy bận mới tìm được dáng vẻ nên có: "Anh... anh cả... sao anh lại tới đây?"

Ánh mắt Phó Phượng Thành chậm rãi lướt qua mọi người, cuối cùng dừng ở trên mặt Phó Ngọc Thành. Bị anh nhìn chằm chặp, Phó Ngọc Thành không nhịn được mà tránh đi, không dám nhìn thẳng vào người đối diện. Phó Ngọc Thành thật sự không ngờ Phó Phượng Thành sẽ xuất hiện ở đây. Dù sao thì từ nửa năm trước, Phó Phượng Thành bị thương hôn mê, mới tỉnh lại được bốn, năm tháng, ngoại trừ ba tháng trời nằm bẹp trên giường thì giai đoạn sau không hề ra cửa. Ngay cả chỗ anh ta ở, Phó Phượng Thành còn chẳng tới lần nào.

Giờ đột nhiên anh ấy lại xuất hiện ở đây, là vì sao? Vì ai chứ?

Chẳng lẽ vì Lãnh Minh Nguyệt ư?

Không thể nào! Trong lòng Phó Ngọc Thành vội vàng phủ nhận ý

nghĩ này. Anh cả của anh ta từ nhỏ đã lạnh lùng vô tình, sau khi bị thương thì tính cách càng trở nên âm trầm khó đoán, sao có thể sẽ vì một cô gái chưa từng gặp lần nào mà đặc biệt ra mặt chứ.

Phó Phượng Thành cũng không trả lời câu hỏi của anh ta mà hỏi ngược lại: "Cậu ở đây làm gì?"

Phó Ngọc Thành kéo tay Trịnh Anh, đáp: "Em... em đưa A Anh đi mua chút đồ."

Trịnh Anh hơi xấu hổ, nhìn Phó Phượng Thành muốn nói lại thôi.

Trịnh Anh và Phó Ngọc Thành đồng tuổi, hôn sự giữa nhà họ Phó và nhà họ Trịnh được định ra lúc cô ta còn nhỏ. Nhiều năm như vậy, Trịnh Anh cực kỳ vừa lòng và kiêu ngạo khi có một vị hôn phu ưu tú hơn người như Phó Phượng Thành. Nhưng ngày trước, thế cục trong nước không ổn định nên Phó Phượng Thành đã được đưa ra nước ngoài học từ năm chín tuổi, đến năm mười sáu tuổi mới trở về nước. Vốn dĩ theo kế hoạch là chờ Trịnh Anh mười tám tuổi sẽ thành hôn, ai ngờ hai năm trước, bà cụ Phó qua đời ở tuổi 80, Phó Phượng Thành lại phải giữ hiếu một năm với bà nội, vì thế hôn sự cứ bị kéo dài mãi không hoàn thành được.

Nếu không có chuyện xảy ra nửa năm trước, hẳn là lúc này Trịnh Anh đã là mợ cả nhà họ Phó rồi.

Phó Phượng Thành không hề nhìn Trịnh Anh mà nhìn về phía Lãnh Táp.

Lãnh Táp hơi mỉm cười: "Tôi với bạn đi dạo phố, anh Phó, rất vui được gặp anh."

Thanh niên đứng sau lưng Phó Phượng Thành tò mò nhìn thoáng qua Lãnh Táp. Mấy năm nay, ở Ung thành, hầu hết mọi người đều gọi cậu chủ là thiếu soái. Sau khi bị thương, xưng hô đó tự nhiên chuyển thành cậu cả, Phó Đốc quân không tỏ thái độ gì nên tất cả mọi người đều nhận định tương lai của nhà họ Phó tuyệt đối sẽ không thuộc về Phó Phượng Thành. Còn cô ba Lãnh này lại gọi anh là anh Phó.

Đây là một từ trung tính không hề có hàm nghĩa gì, vừa không mang theo vẻ nịnh nọt như gọi thiếu soái, cũng không phải mang theo sự cảm thông và thương hại như gọi cậu cả.

Phó Phượng Thành gật đầu, quay đầu nhìn thoáng qua thanh niên sau lưng.

Thanh niên hơi khom người với Lãnh Táp, cười nói: "Chào mợ cả, tôi là phó quan của cậu chủ, tên là Từ Thiếu Minh. Cậu chủ nói hôm nay mợ cả và bạn của cô ra ngoài mua đồ sẽ do anh ấy thanh toán."

Lãnh Táp hơi ngạc nhiên nhìn người thanh niên, năng lực giải thích vấn đề của người này đúng là cao thật.

Lãnh Táp cũng không hề khách khí: "Làm phiền anh Phó trả tiền rồi."

Thanh niên nói: "Mợ cả và vị tiểu thư này còn thích thứ gì thì cứ việc chọn."

Lãnh Táp lắc đầu, đáp: "Không cần gì nữa, có điều... Vừa rồi cô Trịnh đây nói muốn đền bù cho tôi, chúng tôi đang nói tới giá cả. Anh Phó, em trai của anh quá không phong độ rồi đấy."

Người thanh niên yên lặng nhìn thoáng qua Phó Ngọc Thành mới đứng lên từ trên đất, không khỏi dâng lên vài phần lo lắng cho người thân của cậu cả nhà mình.

"Tiểu thư Minh Nguyệt nói đúng lắm, tôi sẽ dạy dỗ nó." Người đàn ông ngồi trên xe lăn khẽ đáp.

Lãnh Táp búng tay một cái: "Nói chuyện với anh Phó vẫn là thoải mái nhất, cứ gọi tôi là Lãnh Táp đi."

Cô ba Lãnh, danh Táp, tên thật Minh Nguyệt.

Thật ra cái tên Lãnh Táp này là lúc nhập học ở Đại học An Lan, cô tự tay điền vào, còn bình thường ở nhà, mọi người vẫn gọi cô là Lãnh Minh Nguyệt.

"Tên hay."

Lãnh Táp quay sang nhìn Phó Ngọc Thành và Trịnh Anh đứng ở một bên: "Hai vị, giờ chúng ta có thể tiếp tục rồi."

Trịnh Anh tái mặt không nói gì, Phó Ngọc Thành nghiến răng nghiến lợi trừng mắt với Lãnh Táp: "Lãnh Minh Nguyệt, cô điên rồi đúng không? Một triệu hai, cô xứng à?"

Bạch Hi đứng bên cạnh Lãnh Táp cười phụt một tiếng, thấy mọi người đều nhìn về phía mình mới vội vàng che miệng trốn ra sau lưng Lãnh Táp, chỉ nhỏ giọng nói: "Không phải nên hỏi, cậu tư có

xứng với số tiền đó hay không à? Đây rõ ràng là cô Trịnh bồi thường thay cho việc cướp vị hôn phu của Táp Táp cơ mà?"

Phó Ngọc Thành lạnh lùng nhìn Bạch Hi, Bạch Hi lại không hề e ngại, thậm chí còn làm mặt quỷ với anh ta. Tuy Bạch Hi học tập ở Ung thành, nhưng bản thân cô là người phương Bắc, hơn nữa nhà cũng có quyền thế hiển hách, đương nhiên không sợ cậu tư nhà họ Phó rồi.

Lãnh Táp khẽ thở dài, nói: "Xem ra, tôi không lấy được khoản bồi thường này rồi."

"Táp Táp thật đáng thương." Bạch Hi cho cô một cái ôm, an ủi cô.

Lãnh Táp đột nhiên cong môi, mỉm cười nói với Trịnh Anh: "Một khi đã thế, tôi sẽ nhớ rõ tặng lại quà cho cô Trịnh đây."

"Cô... cô muốn làm gì?" Trịnh Anh hỏi, không hiểu sao cô ta lại đột nhiên có cảm giác Lãnh Minh Nguyệt vốn chẳng có gì nổi bật ở trường hơi đáng sợ.

Lãnh Minh Nguyệt đúng là mỹ nhân nổi tiếng ở Ung thành, nếu chỉ bàn về mức độ xinh đẹp thì thậm chí còn hơn cả Trịnh Anh, nhưng trước đó đại đa số mọi người chỉ đều đánh giá cô là một cô gái của gia đình đọc sách nghèo, uổng phí một gương mặt xinh đẹp mà thôi.

Lãnh Táp từ tốn nói: "Làm tiểu tam cướp của người khác, rồi sẽ bị tiểu tam khác cướp lại."

"Cô..." Có những câu nói, mặc dù khác nhau về thời gian và không gian nhưng nói ra người ta vẫn hiểu được.

Sắc mặt Trịnh Anh thay đổi, đột nhiên ôm bụng rên rỉ: "Đau quá!"

"A Anh, em sao rồi?" Phó Ngọc Thành vội vàng ôm cô ta vào lòng, oán hận trừng mắt với Lãnh Táp, nhưng vì ngại với Phó Phượng Thành ở bên cạnh nên không dám nói thêm cái gì. Anh ta cúi người bế Trịnh Anh lên, vội vàng bước ra ngoài, mấy nữ sinh đi theo họ tới đây cũng vội vàng đi theo. Chỉ nửa phút, trong cửa hàng đã bớt đi nửa số người, vốn dĩ không gian hơi chật chội lại trở nên rộng thoáng hẳn.

Từ Thiếu Minh âm thầm lĩu lưỡi, mợ chủ tương lai này có sức chiến đấu thật kinh khủng.

Mà Lãnh Táp đứng bên cạnh vặn vẹo cổ tay: "Không ngờ lại bị cái loại cọng bún có sức chiến đấu bằng năm này cắm sừng, may là không ai biết." Nếu chuyện này của cô mà bị ghi chép lại, có khi cô sẽ bị mấy cô nàng kia nhảy từ trong nấm mồ ra cười cho thối mũi ấy chứ?

"..." Cậu cả à, mợ cả tương lai này có phải có gì đó rất không đúng hay không?

Chương 11
NÓI CHUYỆN VỚI NHAU

"Khụ khụ, mợ cả à, cô không sợ... vị kia xảy ra chuyện sao?" Từ Thiếu Minh ho khẽ một cái, không nhịn được hỏi.

Lãnh Táp đáp: "Xảy ra chuyện thì nhà họ Phó chẳng cần cưới nữa rồi, đúng không? Có khi Phó Đốc quân cũng không trách tội tôi đâu, dù sao... Tôi cũng đâu có chạm vào cô ta chứ. Cô Trịnh là người có liêm sỉ, gặp người bị hại tự biết xấu hổ, đau lòng đến nỗi mất cả con, chả lẽ lại ăn vạ lên người tôi à?"

Nhà họ Phó cần một cô con dâu là con gái giám đốc tài chính lắm chắc? Sở dĩ Phó Đốc quân nhượng bộ không phải vì thân phận của Trịnh Anh mà cũng chỉ vì mầm sống trong bụng cô ta kia mà thôi.

Phó Đốc quân có năm con trai, bốn con gái, nhưng ba con trai trong số đó đều là con vợ lẽ.

Thời này, con vợ lẽ có khi còn không bằng cổ đại. Giờ pháp luật đã quy định thành văn bản chế độ một vợ một chồng, đám con vợ lẽ của Phó Đốc quân đều là sinh sau khi luật pháp mới được ban hành. Tuy rằng dân không tố cáo, quan không truy xét nhưng thực tế những đứa trẻ ấy đều không có thân phận pháp luật chính thống. Trừ khi nhận bà Phó làm mẹ, nếu không đám con cái này vĩnh viễn luôn là do phụ nữ bên ngoài sinh ra, không có quyền thừa kế gì.

Tới thế hệ trẻ hiện tại thì càng không có cái gọi là mẹ hai gì đó. Mặc dù giờ vẫn còn hoàng thất, nhưng đều là một vợ một chồng. Cho dù có phong lưu thành tính thì cũng chỉ có thể nuôi dưỡng người ở ngoài, không được đưa về nhà.

Về phương diện khác, cậu hai, cậu ba Phó tuy đã thành hôn nhưng cậu hai thì chưa con cái, cậu ba lại chỉ có một đôi con gái song sinh. Cậu năm năm nay mới mười bốn tuổi, muốn kết hôn sinh

con thì không biết phải chờ bao lâu nữa. Phó Đốc quân cũng đã năm mươi tám tuổi, không còn trẻ nữa rồi.

Vì thế, Phó Ngọc Thành lấy con ra để cược, lại có bà Phó cầu xin cho nên Phó Đốc quân mới cố tiếp nhận đứa con dâu này.

Nếu Trịnh Anh thông minh thì tuyệt đối sẽ không để đứa trẻ này xảy ra chuyện.

Từ Thiếu Minh không thể không vì lời giải thích của cô mà tán thưởng: "Mợ cả nói đúng lắm."

"Xin hãy gọi tôi là cô Lãnh đi, tôi còn chưa gả vào nhà họ Phó cơ mà, đừng có chiếm hời của tôi."

Từ Thiếu Minh thở dài trong lòng, rốt cuộc mắt của người ở Ung thành mù tới mức nào mới cho rằng cô ba Lãnh này dịu dàng ngoan ngoãn thế? Nếu tính tình dịu ngoan hiền thục thì cô Trịnh kia chắc chắn phải là liệt nữ trinh tiết rồi.

"Cậu chủ muốn tâm sự với cô Lãnh, không biết có tiện không?" Từ Thiếu Minh hỏi.

Lãnh Táp nhìn thoáng qua Phó Phượng Thành: "Tất nhiên rồi."

Từ Thiếu Minh sắp xếp cực kỳ chu đáo: "Trên tầng hai có một tiệm cà phê, không biết cô Lãnh có thích không? Còn... vị tiểu thư này cũng có thể tới ngồi nghỉ ngơi một lát, hoặc là đi dạo, hôm nay tất cả đơn mua hàng đều tính về nhà họ Phó hết."

Bạch Hi xua tay đáp: "Không cần, không cần. Tôi thấy hơi mệt, đi ăn gì đó cũng được." Nhà họ Phó đâu dễ chiếm hời thế được, đúng mực là tốt nhất.

Vì thế, cả đoàn người di chuyển lên quán cà phê trên tầng hai. Từ Thiếu Minh ngồi cùng Bạch Hi, cách Lãnh Táp hai bàn, vị trí hoàn hảo vừa có thể nhìn thấy đối phương nhưng chắc chắn không nghe thấy hai người nói chuyện.

Nhẹ nhàng quấy cà phê, giữa hai người là bầu không khí an tĩnh và tràn ngập quỷ quái.

Đến tận khi Lãnh Táp cảm thấy cà phê sắp nguội ngắt rồi, mới nghe thấy người đàn ông đối diện khẽ nói: "Cô Lãnh không giống người làm việc không suy nghĩ."

Lãnh Táp buông thìa cà phê ra, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh Phó cũng đâu phải người thích thuận theo dòng chảy."

Lãnh Táp khá tò mò, rốt cuộc tại sao Phó Phượng Thành lại đồng ý cưới cô chứ?

"Một người tàn phế, cô trông chờ cái gì chứ?"

Lãnh Táp chống cằm đánh giá Phó Phượng Thành, ánh mắt đảo qua dấu vết ở đuôi lông mày của anh.

Cảm nhận được tầm nhìn của cô, ánh mắt Phó Phượng Thành hơi sa sầm.

Lãnh Táp khẽ chạm vào vị trí đó trên đuôi lông mày của mình: "Lúc đó, anh đã nghĩ gì?" Cô đương nhiên biết vết thương đó do cái gì tạo thành, cũng biết sự hung hiểm lúc đó. Lúc đó, chỉ cần kém nửa cen-ti-mét thôi thì chỉ sợ Phó Phượng Thành chẳng còn sống trên đời này nữa.

Phó Phượng Thành im lặng thật lâu rồi mới đáp: "Phải sống."

Lãnh Táp nói: "Hay lắm, tôi cũng cảm thấy còn sống là quan trọng nhất, nhưng tôi càng muốn sống thật tốt mới được. Nhà họ Lãnh không chịu từ bỏ chuyện hôn nhân với nhà họ Phó, Phó Đốc quân lại không muốn trở mặt với ông nội tôi, một khi đã vậy... Với tôi mà nói, gả cho cậu cả Phó hay cậu tư Phó, không có gì khác nhau hết."

Phó Phượng Thành hơi híp mắt: "Tôi còn tưởng cô vẫn có chút cảm tình với Phó Ngọc Thành cơ đấy." Mặc dù anh không quan tâm những chuyện này lắm, nhưng Phó Ngọc Thành dù sao vẫn là em trai của anh. Đương nhiên anh vẫn luôn nghe những lời đồn nói cậu tư Phó và cô ba Lãnh là cặp trai tài gái sắc thế nào. Tuy rằng hiện giờ xem ra, lời đồn đãi này hiển nhiên không chính xác.

Lãnh Táp khẽ cười một tiếng: "Anh ta là vị hôn phu của tôi cơ mà, tôi không thể vừa gặp đã đá ngay hai cái được đúng không? Anh Phó à, tôi là người văn minh."

"..." Nhớ tới Phó Ngọc Thành nằm bò trên đất không dậy nổi, Phó Phượng Thành chỉ cảm thấy... chẳng giống chút nào.

"Cô cũng không để bụng, chuyện gả cho một kẻ tàn tật sao?" Phó Phượng Thành hỏi.

Lãnh Táp chớp mắt, rốt cuộc một hồi lâu mới hiểu anh đang nói gì. Cô khẽ cười: "Anh Phó, anh yên tâm đi. Tôi sẽ không cắm sừng anh đâu."

"..." Ánh mắt Phó Phượng Thành trở nên lạnh buốt, thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ xung quanh giảm xuống rất nhanh.

"Thật... thật đáng sợ." Bạch Hi ngồi cách đó không xa đang nhìn chằm chằm vào hai người họ không khỏi siết chặt cái thìa trong tay, dường như chỉ cần Phó Phượng Thành có động tác bất thường là cô ấy sẽ lập tức ném cái thìa sang: "Cậu... cậu cả Phó thật sự sẽ không đánh Táp Táp đấy chứ?"

Từ Thiếu Minh cạn lời: "Cậu chủ sẽ không tùy tiện đánh con gái." Huống hồ, hiện tại anh ta còn lo lắng hơn chuyện cô ba Lãnh liệu có đánh cậu chủ nhà mình không kìa. Dù sao đây là cô gái có thể dùng một chân đá bay đàn ông đấy.

Bạch Hi buồn bực: "Cậu cả Phó nhìn đẹp trai như thế, xét bề ngoài thì thực sự xứng đôi với Táp Táp. Đáng tiếc..."

Từ Thiếu Minh duỗi tay gõ nhẹ lên mặt bàn, nhắc nhở cô ấy là anh ta còn đang ngồi đây.

Bạch Hi nhìn anh ta, bĩu môi khinh bỉ.

Tuy rằng họ Từ này thoạt nhìn không xấu, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến việc Táp Táp phải gả cho Phó Phượng Thành, cô ấy cảm thấy không ưa nổi anh ta nữa.

Từ Thiếu Minh vô tội bị vạ lây không khỏi thở dài, nói: "Cậu chủ nhà tôi... thực ra rất tốt."

"Đúng thế, chỉ tiếc... Hồng nhan bạc mệnh..."

"..." Cô Bạch này thực sự có phải là sinh viên không vậy? Sinh viên Đại học An Lan không học tiếng mẹ đẻ à?

Hai người vừa nói chuyện xong với nhau, bên kia Lãnh Táp cũng đã đứng lên.

Bạch Hi và Từ Thiếu Minh thấy thế vội vàng đứng dậy đi tới: "Cô Lãnh, nói chuyện xong rồi ư?"

Lãnh Táp gật đầu đáp: "Nói xong rồi, anh Phó, hẹn gặp lại?"

Phó Phượng Thành trầm mặc không đáp, hơi thở quanh người

vẫn lạnh lẽo như cũ, hiển nhiên cuộc nói chuyện vừa rồi không hề làm anh vui vẻ.

Lãnh Táp cũng không thèm để tâm, vẫy tay chào hai người rồi kéo Bạch Hi rời đi. Vẻ mặt Bạch Hi mờ mịt, vội vàng chào Từ Thiếu Minh rồi chạy theo cô.

"Cô Lãnh, mười ngày sau là sinh nhật của cậu năm và cô sáu, Đốc quân định tổ chức một buổi vũ hội, lúc đó mong cô Lãnh không ngại tới tham gia."

Lãnh Táp vẫy tay tỏ vẻ đã biết rồi.

"Cậu chủ?" Từ Thiếu Minh hơi ngần ngừ, cúi đầu nhìn về phía Phó Phượng Thành.

"Về đi." Phó Phượng Thành hờ hững nói.

Từ Thiếu Minh tiếp lời: "Cậu chủ và... cô Lãnh nói chuyện không vui ư? Nếu cậu chủ không muốn thì cứ nói thẳng với Đốc quân, Đốc quân hẳn sẽ không miễn cưỡng đâu."

Phó Phượng Thành đáp: "Không cần, về đi."

Đây là bằng lòng kết hôn rồi à?

"Cho người đi điều tra."

"Tra gì ạ?" Từ Thiếu Minh sửng sốt.

Phó Phượng Thành lạnh lùng lườm anh ta, Từ Thiếu Minh giật mình một cái, vội vàng nói: "Vâng, hiểu rồi ạ!"

Điều tra mợ chủ.

Mợ chủ tương lai này thực sự khác quá xa lời đồn đại rồi!

Chương 12
THẤY CHỊ NGỨA MẮT ẤY À? NHỊN ĐI!

Sau khi tạm biệt Bạch Hi, Lãnh Táp bèn quay về nhà họ Lãnh, vừa vào cửa lớn đã gặp em họ tư là Lãnh Minh Thục đi tới từ phía đối diện: "Chị ba!"

Lãnh Minh Thục đúng kiểu hình danh môn thục nữ dựa theo phương pháp giáo dục của nhà họ Lãnh dạy ra, dù là quần áo hay trang điểm hàng ngày đều theo lệ cũ. Hơn nữa, cô ta là con gái trưởng của chi thứ ba, so với đám thứ nữ khác đã đi lấy chồng hoặc mấy em gái tuổi nhỏ nhưng đã bị Lãnh Táp làm cho "lệch lạc tư tưởng" thì cô ta là người được ông cụ Lãnh thích nhất.

Lãnh Minh Thục luôn khinh thường việc làm bạn với Lãnh Táp. Lúc trước Lãnh Táp là vị hôn thê của cậu tư Phó, nhưng bên trên lại có tên tuổi của cậu cả Phó đè nặng. Giờ Lãnh Táp đã bị cậu tư Phó vứt bỏ, trở thành vị hôn thê của cậu cả Phó, nhưng cậu cả Phó giờ lại là một người tàn tật.

Mà từ nhỏ Lãnh Minh Thục đã được đính hôn với hoàng thất họ Tiêu ở kinh thành. Tuy rằng người đính hôn với cô ta là con trai của em họ Thái Bình đế hiện tại, không được coi là dòng chính hoàng tộc, nhưng cậu chủ Tiêu kia tương lai vẫn được kế thừa tước vị Quận vương của cha mình. Bởi vậy, Lãnh Minh Thục từ nhỏ đã tự cho mình là Quận vương phi tương lai, đương nhiên chướng mắt với các chị em họ của mình.

Lãnh Táp dừng bước chân: "Em tư, có việc gì à?"

Lãnh Minh Thục trừng mắt với Lãnh Táp nói: "Hôm nay chị ra ngoài đã làm cái gì thế hả?"

Lãnh Táp hơi nhíu mày, giọng của Lãnh Minh Thục có phần hơi chói tai.

Hiển nhiên Lãnh Minh Thục cực kỳ tức giận: "Chị lại dám nói ra loại lời nói đó giữa thanh thiên bạch nhật! Thể diện nhà họ Lãnh chúng ta đều bị chị làm mất sạch rồi! Chị... Đã thế chị còn làm cho cô cả Trịnh tức đến ngất đi! Đúng là, đúng là không biết trời cao đất dày!"

"Em đang dạy bảo chị đấy à?" Lãnh Táp nhìn thiếu nữ trước mắt với vẻ không thể tin nổi. Lãnh Minh Thục luôn dương dương tự đắc rằng mình là người ngay thẳng lễ phép, cho dù ngứa mắt với việc cô chạy ra ngoài đi học thì cũng sẽ tuyệt đối không giáp mặt chửi mắng vô lễ thế này. Thế mà giờ lại trực tiếp trách mắng cô ư?

Lãnh Minh Thục dừng một chút, nghiến răng nói: "Chị ba tự ý làm loạn, cũng phải để ý cho người khác một tí chứ! Nhà họ Lãnh đâu phải chỉ có mình chị!"

Lãnh Táp không khỏi cười khẽ: "Chị không để ý cho người khác, thế của hồi môn của em là gió to thổi tới đây à?"

"Chị nói bậy gì thế hả?" Lãnh Minh Thục biến sắc nói.

Lãnh Táp đáp: "Ông nội không chịu từ hôn, thật sự chỉ là vì nhà họ Lãnh không thể mất thể diện hay sao? Trực tiếp từ hôn so với gả cho cậu cả Phó, rốt cuộc cái nào mới càng làm nhà họ Lãnh mất mặt đây? Anh cả và anh ba sắp thăng chức đúng không? Sính lễ của anh tư chắc cũng chuẩn bị xong hết rồi nhỉ? Còn em nữa... Em tư này, em đã đính hôn bao nhiêu năm như thế mà nhà họ Tiêu đã từng cho người tới đây hỏi thăm lần nào chưa? Ba năm trước, khi chị và cậu tư Phó đính hôn, nhà họ Tiêu lập tức phái người tới. Nếu không phải có quan hệ thông gia với nhà họ Phó, em có chắc là nhà họ Tiêu vẫn có ý định muốn cưới em không? Nghe nói, ông nội lại cho thêm vào của hồi môn của em hai cửa hàng ở kinh thành đúng không? Nghe nói còn chuẩn bị phái người tới kinh thành bàn bạc chuyện hôn sự với nhà họ Tiêu nhỉ?"

Lãnh Minh Thục không khỏi lùi về sau một bước: "Chị... Sao chị lại..."

Lãnh Táp lạnh lùng nói: "Đừng có được hời còn tinh tướng, tưởng mình thanh cao không tham lợi ích của người khác. Còn nữa... Chuyển lời cho ông nội giúp chị, là chị đồng ý gả vào nhà họ Phó, nhưng ông cũng có thể thử xem chị có dám từ hôn không. Ngứa mắt với chị ấy à? Nhịn đi!"

"Chị!"

"Tránh đường." Lãnh Táp liếc nhìn cô ta một cái, thần sắc hờ hững. Lãnh Minh Thục không khỏi lùi lại một bước, Lãnh Táp đi thẳng qua bên cạnh cô ta.

"Chị! Chị ơi!" Vừa mới vào sân của chi hai, một bóng người thấp bé đã vọt từ trong nhà ra, nhào về phía Lãnh Táp. Lãnh Táp cố nhịn không giơ chân đá bay thằng nhóc, đứng tại chỗ tùy ý cho nó ôm.

Năm nay Lãnh Phong mới mười hai tuổi, vì ông cụ Lãnh kiên trì với lối giáo dục truyền thống nên từ nhỏ Lãnh Phong đã đi học ở trường tư thục của nhà họ Lãnh. Chỉ là mấy năm nay người đi học trường tư càng ngày càng ít, nhà có tiền phần lớn đều thích đưa con mình tới trường công học hành, mà người không có tiền thì không trả nổi học phí của trường tư. Vì vậy, vài năm nay, trường tư thục chỉ có trẻ con nhà họ Lãnh và một ít trẻ con của các dòng bên trong tộc theo học mà thôi.

Lãnh Táp duỗi tay vỗ đầu cậu bé: "Sao thế hả?"

Lãnh Phong đỏ mắt, ngẩng đầu nhìn cô: "Chị ơi, chị thật sự phải gả cho Phó Phượng Thành sao?"

"Đúng thế." Lãnh Táp đáp.

Lãnh Phong nói: "Nhưng mà, anh ta giờ là một người tàn tật cơ mà."

Lãnh Táp véo mặt cu cậu: "Chỉ cần chính mình không cảm thấy bản thân bỏ đi thì không phải người tàn tật. Người bỏ đi thực sự là người từ bỏ chính bản thân mình cơ."

Lãnh Phong chớp mắt, vẻ mặt đầy mê man khó hiểu.

Lãnh Táp nói tiếp: "Tóm lại, đây là chuyện của người lớn, con nít ranh thì bớt tham gia đi. Nửa cuối năm nay đến trường học cho chị."

Lãnh Phong còn muốn nói gì, Lãnh Táp đã hơi híp mắt giơ tay lên, Lãnh Phong lập tức ôm đầu trốn sang một bên: "Chị... chị hung dữ như thế... Em tin là chị sẽ không bị cậu cả Phó kia bắt nạt đâu!"

Chị của cậu... thực sự quá hung dữ! Người ngoài căn bản không biết chị ấy hung dữ đến mức nào đâu! Nhớ tới cậu cả Phó hình như đã hỏng cả hai chân không tiện đi lại kia, Lãnh Phong đột nhiên

cảm thấy thương hại sâu sắc cho người anh rể tương lai này.

Chờ có anh rể, chị gái sẽ không chỉ hung dữ với mình cậu nữa nhỉ? Bạn nhỏ Lãnh Phong mơ màng nghĩ, hoàn toàn quên mất chuyện chị gái mình sắp sửa gả cho một người tàn tật.

"Về sau em cũng đừng đi học ở trường của nhà họ Lãnh nữa, mấy tháng này ở nhà ôn tập cẩn thận cho chị. Nửa cuối năm trực tiếp đi thi vào trung học." Lãnh Táp nói.

Lãnh Phong hơi chần chừ: "Nghe nói... học trung học có nhiều môn lắm, em... em còn chưa học qua cấp tiểu học mà."

Lãnh Táp lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu: "Chị dạy em ba năm, nếu em dám để chị biết em không học được cái gì..."

"Không không không! Em thi! Em nhất định có thể thi đỗ mà!" Lãnh Phong kêu gào thảm thiết, tuy là kêu gào nhưng trong âm thanh lại lộ rõ sự vui vẻ tràn ngập.

Thân là trẻ con, có ai mà không thích những điều mới mẻ chứ, Lãnh Phong cũng rất hâm mộ những đứa trẻ có thể tới trường học. Ba năm trước, chị gái cậu đã muốn cho cậu đến học trường công rồi, chỉ là cha mẹ không dám cứng đối cứng với ông nội, ông nội bị chọc giận tới mức ngã bệnh một trận, cuối cùng cha đành khuyên chị gái từ bỏ.

Nhưng ba năm này, chỉ cần là lúc nhàn rỗi, chị gái đều sẽ dạy cậu những thứ mà trường tư thục của gia đình không dạy.

Giờ có thể đi học như những đứa trẻ khác, sao Lãnh Phong có thể không vui mừng được chứ?

Chỉ là... những thứ này đều là do chị gái hy sinh bản thân để đổi lấy. Nghĩ tới lời cha mẹ nói, Lãnh Phong lại không nhịn được đỏ mắt, ôm Lãnh Táp nói: "Chị! Chị yên tâm đi. Em sẽ nhanh lớn lên, chờ em trưởng thành rồi, nhất định sẽ tới nhà họ Phó cứu chị ra."

Lãnh Táp nhịn mãi, nhịn mãi, cuối cùng vẫn không nhịn được gõ đầu em trai một cú: "Muốn lớn lên thì trước tiên nuốt nước mắt vào cho chị!"

Cả nhà chi hai này thực sự đều giống nhau về cái tính đa sầu đa cảm. Cho dù là ông hai, bà hai hay Lãnh Phong, thậm chí là Lãnh Minh Nguyệt của ba năm trước, đều đúng một kiểu hình bánh bèo như nhau.

Tính tình cả nhà đều giống nhau như thế, không bị người ta chèn ép mới là lạ. Nhà họ Lãnh có ba chi thì cũng chỉ có chi thứ hai là phải chịu sống ấm ức nhất.

Trong phòng, vợ chồng ông bà hai nghe được lời đùa giỡn của hai chị em ở bên ngoài thì quay mặt nhìn nhau, trong đáy mắt không khỏi lộ vài phần ý cười.

Ông hai Lãnh kéo tay vợ, nói: "Văn Nhàn, em yên tâm đi. Anh đã đi xem sản nghiệp mà cha cho chúng ta rồi, về sau anh sẽ chăm chỉ làm ăn. Sau này sẽ không bao giờ để em và hai con phải chịu ấm ức nữa."

Bà hai cầm khăn lau nước mắt một hồi, đáp: "Em tới nhà kho xem, cũng nên chuẩn bị của hồi môn cho Nguyệt Nhi rồi. Chỉ sợ nhà họ Phó sẽ đẩy sớm hôn kỳ. Hừ! Nếu nhà mình mà dám cho của hồi môn ít hơn con bé cả và con bé tư thì xem em có làm ầm ĩ với ông cụ không!"

"Nếu không, sản nghiệp mà cha cho... cũng chia một nửa cho Nguyệt Nhi đi. Cậu... cậu cả Phó không tốt lắm, mang thêm chút tiền sẽ tốt hơn." Ông hai Lãnh nói với vợ.

Hai người nhìn nhau, lại cùng thở dài thườn thượt.

Đều là do họ làm cha mẹ mà vô dụng, giờ cũng chỉ làm được đến thế cho con gái mình mà thôi.

Chương 13
QUÁ VÔ DỤNG

Ung thành, bên phía nhà họ Phó cũng không yên tĩnh. Nhà họ Phó và nhà họ Lãnh giống nhau, không sống ở biệt thự mấy tầng lầu như các nhà quyền quý hiện tại mà vẫn sống ở khu nhà cũ. Phó Đốc quân và vợ đều đã có tuổi, càng thích phủ Đốc quân mà mình đã sống mấy chục năm nay.

Từ sau khi bị thương, Phó Phượng Thành gần như không bao giờ ra khỏi cửa, Phó Đốc quân có muốn gặp anh cũng phải xem tâm tình của anh thế nào. Cho nên sau khi ông ấy nghe Phó Ngọc Thành tố cáo thì phản ứng đầu tiên không phải là tức giận mà là ngạc nhiên. Phó Đốc quân ngạc nhiên nhiều tới mức tự mình chạy tới chỗ ở của Phó Phượng Thành. Bà Phó và Phó Ngọc Thành đương nhiên cũng đi theo, còn có cả cậu hai Phó Ứng Thành và cô sáu Phó Anne vừa lúc ở đó đi cùng.

"Cha có chuyện cần nói với anh cả các con, các con theo cha làm gì?" Phó Đốc quân nhìn thoáng qua đám con cái đi theo sau lưng, nhíu mày hỏi.

Phó Anne ôm cánh tay Phó Đốc quân làm nũng: "Cha à, con đã mấy tháng không gặp anh cả rồi, con đi thăm anh ấy ra sao thôi mà? Đúng không, anh hai?"

Phó Anne là cô con gái trong cặp song sinh long phượng do bà ba Lâm Du sinh ra, năm nay còn chưa tới mười lăm tuổi, ngày thường rất được Phó Đốc quân yêu thích nên đương nhiên không sợ ông ấy chút nào.

Phó Ứng Thành gật đầu nói: "Em sáu nói đúng đó cha à, nếu anh cả đã chịu ra ngoài vậy tức là tâm tình đã khá hơn nhiều rồi, chúng con là em, chẳng lẽ không nên đi thăm anh ấy sao?"

Bà Phó hờ hững nói: "Đốc quân, đều là người một nhà, bọn nó là em kính yêu anh cả, anh còn muốn ngăn cản chúng nó chắc?"

Xưa nay hiếm khi Phó Đốc quân phản bác lời vợ mình trước mặt các con, vì thế cũng không lập tức nói thêm gì nữa, tiến vào trong sân nơi Phó Phượng Thành sống.

Trong sân lặng ngắt như tờ, dường như không có một chút sức sống nào, nếu không phải ngoài vườn vẫn có hoa nở rộ thì khéo người ta còn nghĩ giờ không phải lúc cuối xuân mà là giữa mùa đông mất. Thực ra, trước giờ trong sân của Phó Phượng Thành cũng không có gì trang trí, nhưng khi đó chỉ làm người ta cảm thấy thiếu soái là người lạnh lùng, cứng rắn, có phong phạm quân nhân, còn hiện giờ lại khiến người ta cảm thấy tịch liêu và thê lương.

"Đốc quân." Từ Thiếu Minh tiến lên chào đón, ánh mắt hờ hững đảo qua Phó Ngọc Thành một chút rồi mới cung kính gật đầu chào Phó Đốc quân.

Phó Đốc quân hỏi: "Thằng cả đang làm gì thế?"

Từ Thiếu Minh đáp: "Cậu chủ ở sân sau."

Phó Đốc quân hơi bất ngờ: "Ồ? Nó thật sự chịu ra khỏi cái thư phòng tối đen như mực kia thật à?" Ra ngoài một chuyến, chẳng lẽ thật sự đã nghĩ thông rồi sao?

Đương nhiên, Phó Đốc quân thấy vui vẻ với điều này. Đối với đứa con trai trưởng Phó Phượng Thành, Phó Đốc quân thực sự vừa yêu thương vừa áy náy.

Khi Phó Phượng Thành còn nhỏ, vì thời cuộc không an toàn, bà Phó còn hai đứa con nhỏ phải chăm sóc, vì thế chỉ có thể đưa con trưởng ra nước ngoài du học. Có thể nói, trước khi Phó Phượng Thành về nước, ở nhà họ Phó, ngoại trừ ông bà cụ Phó đã quá cố ra thì không còn ai chăm lo cho đứa con trai này. Nhưng Phó Phượng Thành lại ưu tú đến mức có thể làm cho bất kỳ người cha nào cũng phải kiêu ngạo. Giờ con trai trưởng lại thành ra như thế, dù là đứng trên cương vị người làm cha hay vì ông bà cụ Phó trước khi lâm chung vẫn còn canh cánh trong lòng lo lắng cho cháu trai trưởng, Phó Đốc quân đều không thể nào làm ngơ được.

Từ Thiếu Minh khẽ kéo khóe môi không đáp, chỉ nghiêng người nói: "Mời Đốc quân, mời phu nhân."

Nhà sau nhìn cũng chẳng khá hơn nhà trước bao nhiêu, vẫn quạnh quẽ, yên tĩnh y hệt.

Phó Phượng Thành đang ngồi đọc sách giữa vườn hoa trong sân, nghe thấy tiếng bước chân mới ngẩng đầu nhìn đoàn người tiến vào.

"Anh cả." Phó Anne tiến lên trước một bước, khẽ gọi: "Anh thế nào rồi?"

Phó Phượng Thành dừng một chút trên người Phó Anne, hơi gật đầu nhưng không nói gì.

Phó Anne không kiềm chế được mà nín thở, đứng đực ra đó không dám nói thêm gì nữa.

Năm nay Phó Phượng Thành hai mươi sáu tuổi, khi anh về nước, Phó Anne mới bốn tuổi. Nhưng sau khi về nước, đại đa số thời gian đều sống ở kinh thành, mấy năm nay mới dần chuyển hết căn cơ về Ung thành. Trong trí nhớ của Phó Anne, người anh cả này vẫn luôn có bộ dáng uy nghiêm, lạnh lùng như thế. Tuy Phó Phượng Thành không hề làm gì cô bé, nhưng trong lòng Phó Anne vẫn thấy hơi sợ anh.

"Có việc gì thế?" Phó Phượng Thành nhìn về phía Phó Đốc quân hỏi.

Nếu là trước kia, Phó Đốc quân đã sớm tức điên với cái thái độ này của thằng con trai rồi, nhưng giờ Phó Phượng Thành bị thương, Phó Đốc quân có thể nói là nhẫn nhịn trước nay chưa từng có. Ông đưa tay sờ trán: "Thằng tư nói con đi gặp con bé nhà họ Lãnh kia à?"

Phó Phượng Thành gật đầu, không đáp.

Phó Đốc quân cẩn thận quan sát anh một lát rồi cười nói: "Xem ra, con thật sự không phản đối hôn sự này rồi đúng không? Cha đã bảo mà, con bé nhà họ Lãnh kia rất được, ánh mắt của ông già con vẫn còn tinh lắm đấy."

Bà Phó đứng bên cạnh hơi nhíu mày, nói: "Lão gia, em thấy cái cô Lãnh kia tính không ổn tí nào, chỉ sợ, chưa chắc đã hợp với Phượng Thành."

Phó Đốc quân sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ ra chuyện Phó Ngọc Thành bị người ta đá cho một cái và cả chuyện Trịnh Anh

nữa. Ông nhìn Phó Ngọc Thành, không nhịn được hơi nhíu mày không vui. Con bé họ Lãnh kia ông đã gặp rồi, tuy rằng không tính là thấp bé so với các cô gái khác, nhưng cũng lùn hơn Phó Ngọc Thành quá nửa cái đầu, ấy thế mà thằng con nhà mình vẫn bị đá ngã sấp mặt xuống đất ư?

Nó có phải là con trai của ông không thế? Quá vô dụng rồi!

Đương nhiên Phó Ngọc Thành cũng nhận thấy ánh mắt của Phó Đốc quân, trong lòng cực kỳ khó chịu. Nếu không phải đang bị thương, sao anh ta có thể dễ dàng bị Lãnh Minh Nguyệt đá trúng chứ?

Phó Đốc quân không nhịn được quay đầu nhìn Phó Phượng Thành, trong lòng tràn đầy tiếc nuối.

Thằng cả nhà ông ấy, sao lại có thể... Tới tuổi của ông ấy rồi mới hiểu, có một đứa con trai xuất sắc là chuyện quan trọng tới mức nào. Nghĩ tới chuyện lần sau tới kinh thành tham gia hội nghị, tám phần sẽ bị tên khốn Long Khiếu kia chèn ép, vì thế Phó Đốc quân càng thấy ngứa mắt với thằng con thứ tư.

Nam Phượng bắc Long, An Hạ song bích.

Con trai của Long Khiếu vẫn lành lặn, còn con trai của Phó Chính ông thì lại bị hủy hoại. Nếu không phải bản thân ông không thể làm nổi chuyện tàn hại con cái nhà khác, chỉ sợ Phó Chính đã cho người phế luôn cả thằng nhãi nhà họ Long kia rồi.

"Được rồi! Thằng cả, con nói gì đi chứ?" Phó Đốc quân ngưng mi nhìn Phó Phượng Thành.

Ánh mắt Phó Phượng Thành hờ hững quét qua Phó Ngọc Thành: "Em tư nên học cách tôn trọng bề trên."

Từ Thiếu Minh đứng bên cạnh vội vàng tiến lên một bước, kể lại mọi chuyện xảy ra ở tòa nhà bách hóa, không thiên vị, không bỏ sót, cũng không cố tình nói đỡ cho Lãnh Táp.

Sắc mặt Phó Ngọc Thành đỏ lên, không nhịn được nói: "Anh cả, Lãnh Minh Nguyệt còn chưa vào nhà ta mà đã kiêu ngạo như thế! Liệu có để nhà họ Phó chúng ta vào mắt không chứ?"

"Cô ấy là chị dâu tương lai của cậu." Phó Phượng Thành lạnh nhạt đáp.

Phó Ngọc Thành không nhịn được nói: "A Anh cũng là con dâu tương lai của nhà họ Phó chúng ta, cô ấy còn có cốt nhục của nhà họ Phó đấy, Lãnh Minh Nguyệt thì có cái gì chứ?"

Ánh mắt lạnh lẽo của Phó Phượng Thành dừng trên người Phó Ngọc Thành, nhìn chằm chằm đến mức làm cho Phó Ngọc Thành không nhịn được muốn lùi lại phía sau. Chỉ là không biết anh ta nhớ tới điều gì, lạnh cứng rắng nhẫn nhịn.

Chỉ nghe Phó Phượng Thành lạnh nhạt đáp lời: "Con tư thông mà có, đáng giá để nhà họ Phó coi trọng sao?"

"Anh!"

"Lãnh Minh Nguyệt chẳng cần có gì hết." Phó Phượng Thành lại nói: "Cô ấy có thanh danh trong sạch và giáo dưỡng, thế là đủ rồi."

"..." Đây là đang nói thanh danh phẩm hạnh của Trịnh Anh không tốt, nhà họ Trịnh không biết dạy con còn gì?

"Đủ rồi." Bà Phó đứng bên cạnh xen vào: "Chuyện này đã định rồi thì đừng nhắc lại nữa, A Anh không sao thì chuyện hôm nay coi như bỏ qua. Nhưng mà Phượng Thành à... con phải đi nói với nhà họ Lãnh đi, tính tình cái cô Lãnh kia nên thay đổi. Làm con dâu nhà họ Phó chúng ta, tính cách nên dịu dàng, nhã nhặn, lịch sự một chút mới được."

Chương 14
PHÓ ANNE

"Nếu mẫu thân không ngại ầm ĩ hơn thì cứ cho người đi nói đi." Phó Phượng Thành đáp.

Bà Phó không ngờ Phó Phượng Thành lại chặn họng mình không hề khách khí như vậy, tức khắc cảm thấy không vui. Sắc mặt bà ta trầm xuống: "Bồi thường chúng ta cũng đã bồi thường rồi, nhà họ Lãnh cũng đã nhận. Hôm nay con bé ấy đánh Ngọc Thành, còn làm A Anh tức giận đến mức suýt sảy thai, chẳng lẽ vẫn là chúng ta sai à?"

Phó Phượng Thành nhìn bà Phó, đáp: "Con nói rồi, nếu mẫu thân không thèm để ý tới hậu quả thì cứ phái người đi nói."

Cô ba Lãnh Táp kia không phải hạng người bình thường, ông cụ Lãnh chỉ sợ không quản thúc nổi cô ấy thôi. Đến lúc đó sẽ ầm ĩ thành cái dạng gì... Khóe môi Phó Phượng Thành không nhịn được cong lên... anh rất chờ mong được chứng kiến đấy.

Đột nhiên Phó Phượng Thành cảm thấy, cưới một người vợ như thế này cũng không phải không tốt. Ít nhất, sau này nhà họ Phó sẽ cực kỳ náo nhiệt.

Cuối cùng Phó Đốc quân và bà Phó cùng rời đi trước, khác nhau ở chỗ tâm tình Phó Đốc quân rất tốt, còn sắc mặt bà Phó thì hơi xấu.

Ba anh em họ Phó ở lại sau thì nhìn nhau một chút, lúc này Phó Ứng Thành mới xấu hổ nói: "Anh cả, anh dưỡng thương cho tốt nhé. Bọn em... bọn em về đây."

Phó Anne lấy hết can đảm chạy tới trước mặt Phó Phượng Thành, ngồi xổm xuống cạnh xe lăn của anh, khẽ nói: "Anh cả, anh năm theo thầy cô ra ngoài hoạt động ngoại khóa rồi, mấy hôm nữa mới về. Đến lúc đó bọn em sẽ lại tới thăm anh, anh phải nhanh khỏe

lên nhé!"

Phó Phượng Thành cúi đầu nhìn cô bé này, ở trong ấn tượng của anh, đám anh em họ Phó ngoài chị cả đã đi lấy chồng và Phó Ngọc Thành bị bà Phó chiều cho đến coi trời bằng vung ra thì ai nấy đều sợ anh. Ngay cả cô ba Phó là Phó An Ngôn vốn cùng một mẹ sinh ra với anh cũng không hề gần gũi anh chút nào.

Phó Anne càng là như thế, khi anh từ nước ngoài về thì cô bé còn chưa tròn năm tuổi này chỉ dám trốn ở sau lưng mẹ ba nhìn trộm anh.

"Anh yên tâm đi, em sẽ để mắt tới chị dâu, sẽ không cho ai bắt nạt chị ấy." Phó Anne nhỏ giọng nói. Tuy rằng cô bé mới chỉ đang học trung học, còn hai, ba năm nữa mới vào đại học, nhưng trường của cô lại rất gần Đại học An Lan. Nói tới chuyện này, Phó Anne lại thấy cực kỳ sùng bái chị dâu tương lai. Chị dâu mới chỉ 17 tuổi mà cuối năm nay đã là sinh viên năm thứ ba rồi.

Phó Phượng Thành đáp: "Không cần đâu."

Phó Anne hơi thất vọng, chán nản cúi đầu.

"..." Anh chỉ muốn nói là, Lãnh Táp không cần ai chăm sóc cả, ít nhất cũng không cần một cô bé mười bốn tuổi bận tâm bảo vệ.

"Vậy... Anh cả nghỉ ngơi đi, chúng em về đây." Phó Anne khẽ chào tạm biệt rồi đứng lên.

Phó Ứng Thành luôn ham chơi càng chẳng có gì để nói với Phó Phượng Thành. Anh ta vội vàng vẫy tay gọi Phó Anne ý bảo cùng về với mình, còn Phó Ngọc Thành thì lại ở lại, nhìn Phó Phượng Thành nói: "Anh cả, chẳng lẽ anh thật sự coi trọng Lãnh Minh Nguyệt ư?"

Phó Phượng Thành đáp: "Lão tứ, đây là chuyện của tôi."

Phó Ngọc Thành hơi không vui, không nhịn được nói: "Ngoài vẻ bề ngoài ra thì Lãnh Minh Nguyệt có gì chứ? Giờ xem ra, lời bảo tính cách dịu dàng cũng chỉ là giả. Loại con gái này... hừ, bỏ đi. Nếu anh thích cưới thì cứ cưới, nhưng nếu sau này cô ta dám quấy rầy cuộc sống của em và A Anh thì em sẽ không cho anh mặt mũi đâu!"

"..." Từ Thiếu Minh nhìn theo bóng dáng Phó Ngọc Thành rời đi, một hồi lâu sau vẫn trong tình trạng cạn lời. Cậu tư có phải bị bà

chủ chiều đến ngu ngốc rồi không? Chuyện này từ đầu tới cuối không phải là lỗi của cậu ấy sao? Tại sao thoạt nhìn lại như thể là người có lý vậy?

Trong sân yên tĩnh chỉ còn lại hai người, không biết qua bao lâu mới nghe thấy vang lên một tiếng cười khẽ.

Từ Thiếu Minh cảm thấy lạnh lẽo, không nhịn được run rẩy: "Cậu chủ?"

Phó Phượng Thành hỏi: "Vệ Trường Tu còn ở Ung thành không?"

Từ Thiếu Minh gật đầu đáp: "Còn ạ, tin tức buổi sáng nay... chẳng phải do ông chủ Vệ đưa tới còn gì?"

Phó Phượng Thành nói: "Phái người nói với anh ta, Phùng Kế Nghiệp ở tại biệt thự số 25, ngõ Tiểu Nam."

Trong đáy mắt Từ Thiếu Minh hiện lên một tia khiếp sợ, nhưng cũng không hỏi thêm cái gì mà chỉ khẽ đáp: "Vâng, cậu chủ."

Phùng Kế Nghiệp là cậu ruột của cậu cả, nhà họ Phùng vốn là nhà giàu ở Yển thành tại phía nam, chỉ vì đắc tội với Vệ gia giàu có số một ở An Hạ nên mới phải chạy tới Ung thành cầu xin em gái và em rể che chở. Cậu chủ làm vậy là...

Lúc ông cụ Lãnh cho người tới gọi Lãnh Táp thì cô đang dạy học cho em trai, nghe xong bèn ném con dao gọt trái cây mà mình đang chơi ở trong tay đi, đáp: "Không đi."

Người truyền lời kinh ngạc nhìn cô, nghe nói tính tình cô ba đã thay đổi rất lớn vì chuyện hôn sự, hôm qua còn làm cô tư tức đến phát khóc, không ngờ giờ cô ấy lại dám từ chối cả lời gọi của ông cụ.

Lãnh Táp dựa vào bàn, lười nhác nhìn anh ta: "Người của nhà họ Phó cũng đâu có nhìn chằm chặp vào nhà họ Lãnh, anh nói với ông tôi, bảo ông ấy trả lời nhà họ Phó là đã dạy dỗ tôi rồi chẳng phải là được rồi ư?"

"..." Nhưng ông cụ thật sự muốn dạy dỗ cô mà.

Thấy người nọ vẫn bất động, Lãnh Táp ngồi ngay ngắn lại, lạnh nói lùng: "Về nói với ông nội tôi, giờ tôi không muốn gây chuyện đâu, mọi người đều bình an không sao là tốt nhất. Bằng không, anh cứ bảo ông tôi thử đi, xem tôi có dám nọc Phó Ngọc Thành ra

tẩn thêm một trận nữa không." Người nọ sợ đến run rẩy, vội vàng xấu hổ rời đi.

"Chị, chị thật giỏi!" Lãnh Phong nằm bò ra bàn, nhìn chị gái với vẻ mặt đầy sùng bái.

Ngay cả cha mẹ cậu và bác cả đều không dám cãi lại ông cụ, có đôi khi đám cháu chắt bọn cậu biết thừa ông cụ nói sai nhưng vẫn không dám nói gì, chỉ có thể làm theo.

Lãnh Táp đẩy đầu cậu ra: "Tập trung làm bài tập đi."

"Chị, nếu ông phạt chị, chị thật sự dám đi đánh Phó Ngọc Thành sao?" Lãnh Phong tò mò hỏi.

Lãnh Táp chống cằm, lười nhác híp mắt đáp: "Ông có phạt chị không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới chuyện chị đi dạy dỗ anh ta."

"Dạ?"

Lãnh Táp hừ khẽ: "Nếu không phải anh ta về nhà mách mẹ, sao nhà họ Phó có thể không biết xấu hổ mà phái người tới nói gì chứ đúng không? Loại cọng bún có sức chiến đấu bằng năm như anh ta thật sự ngứa đòn rồi."

"Có cần em giúp không?" Lãnh Phong bừng bừng hứng thú hỏi, nếu không phải tên khốn Phó Ngọc Thành kia thất tín bội nghĩa thì sao chị của cậu phải gả cho một người tàn tật chứ?

Có điều... Chuyện đến như hiện tại, Phó Ngọc Thành đi mách lẻo cũng không tính là sai.

Lãnh Táp cười như không cười liếc nhìn em trai: "Em cứ ở nhà mà đợi đi, đừng quấy rối chính là trợ giúp tốt nhất cho chị rồi."

Lãnh Phong làm mặt quỷ với cô, trước khi bàn tay rơi xuống đã lập tức dùng sách vở che lên đầu mình.

Lãnh Táp ngồi trông Lãnh Phong làm bài, tâm tư cũng đã bay xa.

Một lần nữa cầm lấy dao gọt trái cây cắm lên một quả cam ở trên bàn, thoạt như cắm lên đầu người nào đó vậy.

Phó Ngọc Thành chứ gì, cắm sừng ông đây còn không mau tìm một chỗ trốn mà còn có sức đi mách lẻo à? Trước khi cho ăn cơm thì phải tặng cho anh một món tráng miệng đã.

"..." Lãnh Phong đang vùi mình đau khổ làm bài không nhịn được run rẩy, len lén nhìn chị gái đang ngồi bên cạnh hướng dẫn cậu làm bài.

Chị cậu... thực sự hung dữ. Tên khốn Phó Ngọc Thành kia làm chị tức giận, đúng là đời trước không thắp hương tổ tiên rồi.

Chương 15
NHÓM BẠN ĐẠI HỌC BỐN NGƯỜI

Hôm sau là thứ hai, chuyện mới xảy ra tuần trước đã truyền khắp Nam Lục Tỉnh. Đến sáng sớm nay mọi người lại nhận được một tin mới, đó là tối qua cậu tư Phó trên đường đi thăm Trịnh Anh về nhà đã bị người ta đánh đập một trận tơi bời. Theo thông tin nhận được từ bệnh viện, tình trạng của cậu tư Phó vô cùng bi thảm, gương mặt anh tuấn bị đánh sưng húp như mặt lợn, chỉ sợ không dưỡng thương mười ngày nửa tháng thì không thể khôi phục lại. Thậm chí còn bị thương một chân, tuy rằng không thật sự hỏng hẳn nhưng thương gân động cốt phải dưỡng trăm ngày, mọi người đang đoán xem rốt cuộc khi nào cậu tư Phó mới khỏi hẳn.

Nếu thật sự phải chờ hai, ba tháng, đến khi cậu tư Phó bình phục lại thì bụng của cô con gái nhà họ Trịnh đã to đùng rồi còn gì? Nếu đến lúc đó mới kết hôn thì thật sự quá khó coi.

Mà một mặt, cậu cả Phó còn chưa kết hôn mà cậu tư đã lấy vợ thì cũng không thích hợp cho lắm.

Tuy rằng cậu hai và cậu ba Phó đã sớm thành hôn từ lâu nhưng hai người bọn họ đều là con vợ lẽ, hiển nhiên không thể đánh đồng với con vợ chính thức được.

Lãnh Táp ôm sách đi vào trường, lập tức cảm nhận được vô số ánh mắt dừng trên người mình.

Cảm giác bị vạn người nhìn vào như thế... quả thực là Lãnh Táp chưa bao giờ được trải qua trong suốt hai năm học tập.

"Táp Táp..." Bạch Hi và hai nữ sinh khác ở phía sau đuổi lên, đều mặc đồng phục của trường là áo sơ mi xanh và chân váy đen, Bạch Hi còn cắt tóc ngang tai khiến cho gương mặt tròn trĩnh càng thêm đáng yêu. Trên thực tế, Bạch Hi lớn hơn Lãnh Táp hai tuổi, nhưng thoạt nhìn lại như nhỏ hơn cô hai tuổi vậy.

"Lãnh Táp, Bạch Hi nói hôm nay cậu sẽ đi học, thì ra là thật, thoạt nhìn cậu cũng không tệ lắm nhỉ." Hai nữ sinh đi cùng Bạch Hi, một người đeo kính buộc tóc hai bên, một người lại buộc tóc đuôi ngựa cao sau đầu, còn mang một chiếc kẹp tóc bằng pha lê nữa.

Lãnh Táp cười đáp: "Cũng ổn."

Nữ sinh buộc tóc hai bên quơ cái lắc tay, cười nói: "Nhìn Táp Táp còn có tâm tình mua quà cho chúng ta là biết không tệ rồi. Táp Táp, cảm ơn cậu. Lắc tay đẹp lắm." Cuối tuần ở nhà mà còn nhận được quà, đúng là một chuyện khiến người ta vui vẻ.

Lãnh Táp cười nói: "Cậu thích là được rồi."

"Nghe nói hôm nay Trịnh Anh cũng đi học đấy." Nữ sinh buộc tóc hai bên thấp giọng nói.

Bạch Hi kinh ngạc: "Cô ta không xin nghỉ à?" Hiện giờ thanh danh của Trịnh Anh ở trường không tốt lắm, lại còn đang mang thai, chẳng lẽ không xin nghỉ chuẩn bị cho hôn lễ à?

Nữ sinh buộc tóc hai bên kéo cô gái đi bên cạnh: "Cậu hỏi Tống Toàn đi, cậu ấy và nhà họ Trịnh là hàng xóm đấy."

Tống Toàn ôm sách, cười tủm tỉm nói: "Chẳng lẽ các cậu không biết tính tình Trịnh Anh à? Người khác càng mắng cô ta thì cô ta càng phải ra vẻ như mình không thẹn với lương tâm. Người ta lập chí tương lai phải làm người phụ nữ mạnh mẽ giỏi giang, sao có thể vì chuyện này mà xin thôi học được chứ?"

Bạch Hi có vẻ vui khi thấy người gặp họa: "Hê hê, chỉ sợ hai người đó nhất thời chưa kết hôn ngay được thôi, nghe nói... Tối qua Phó Ngọc Thành bị người ta đánh thành đầu lợn."

"..." Lãnh Táp sờ đuôi lông mày không nói gì.

Bạch Hi khó hiểu: "Táp Táp, cậu nghe thấy tin tức này không thấy vui à?"

Lãnh Táp mỉm cười: "Vui quá ấy chứ, có điều... tớ đã sớm nghe nói

nên cũng vui xong lâu rồi." Đại khái thì cô là người đầu tiên biết tin tức này.

Bạch Hi không hài lòng: "Loại chuyện này sao có thể vui xong nhanh thế được? Chúng ta phải vui cả ngày ấy chứ! Không, có vui một ngày cũng không thể nào đủ được!"

Nữ sinh buộc tóc hai bên khẽ ho một tiếng, đẩy hai mắt kính của mình: "Hi Hi à, dù sao chúng ta cũng đang ở Ung thành, vẫn nên cho nhà họ Phó tí mặt mũi chứ."

"Ồ." Bạch Hi gật đầu, tỏ vẻ buồn bã một cách nghiêm túc: "Cậu tư Phó, thật là... quá đáng thương."

"..." Bốn người liếc nhau, không biết rốt cuộc là ai không nhịn được đầu tiên, cuối cùng xì một tiếng cùng nhau cười lăn cười bò ra. Đám sinh viên đi ngang qua thấy dáng vẻ này của bốn người thì đều nhìn họ bằng ánh mắt sợ hãi, sau đó vội vã tránh xa.

Lãnh Táp học ở trường gần hai năm, kết bạn cũng không rộng rãi, bạn tốt cũng chỉ có vài người.

Ngoài Bạch Hi ra thì chỉ có hai cô gái này là người mà Lãnh Táp quen thuộc nhất.

Tống Toàn là người Ung thành, cha cô ấy là tướng lĩnh dưới trướng Phó Đốc quân, cũng từng theo Phó Đốc quân vào sinh ra tử, chiến công hiển hách. Hai anh trai cô ấy, một người hiện tại một làm quan ở một thành phố trong Nam Lục Tỉnh, một người ra nước ngoài du học.

Cô gái buộc tóc hai bên tên là An Lucy, ông nội cô ấy thuộc nhóm những người đi du học sớm nhất, hiện tại là phó hiệu trưởng của Đại học Ung thành, bố mẹ cô ấy cũng từng đi du học nước ngoài, bố giờ là bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng ở Ung thành, mẹ là giảng viên Đại học An Lan.

Bởi vì cả nhà đều đi du học nên vừa ra đời, cô ấy đã được đặt cho cái tên này. Chỉ là bà nội cô ấy không thích cái tên kiểu tây như vậy nên đặt cho cô ấy một cái tên ở nhà là Hiểu Hiểu.

Thế nên tính ra, ngoài việc ông nội từng là đế sư thì Lãnh Táp là người có gia đình bình thường nhất trong bốn người ở đây. Dù sao hiện tại nhà họ Lãnh cũng chẳng có quyền thế gì ở Nam Lục Tỉnh, cùng lắm cũng chỉ có thể coi là một gia tộc đọc sách mà thôi.

Ba người đều lớn hơn Lãnh Táp hai tuổi, nhưng ngày thường khi cả bốn tụ tập với nhau thì hầu như đều coi Lãnh Táp và Tống Toàn là đầu tàu.

Bốn người sóng vai nhau đi về khu dạy học. An Lucy không nhịn được hỏi: "Táp Táp, cậu và... cậu cả Phó có phải kết hôn trước cậu tư Phó không?"

Lãnh Táp nhướng mày: "Tại sao phải vậy?"

Tống Toàn nói: "Cậu cả Phó là anh lớn mà, chẳng lẽ nhà họ Phó không nói gì à? Cậu cả và cậu tư là cùng một mẹ sinh ra, lại thêm xảy ra chuyện kia nữa, chắc chắn nhà họ Phó cũng hy vọng cậu cả Phó sẽ thành hôn trước?"

Giờ là thời hiện đại nhưng người đời vẫn có tư tưởng tương đối cũ, lớn nhỏ có trật tự. Cậu tư Phó là em trai ruột của cậu cả Phó, làm chuyện không ra gì thì cũng thôi đi, sao còn có thể được lấy vợ trước anh trai mình chứ.

Lãnh Táp nhíu mày nói: "Không thể nào, nhà họ Phó không nhắc tới, hơn nữa... Tớ còn cảm thấy sau khi 18 tuổi rồi mới cưới thì tốt hơn." Tuy rằng cũng không cần chờ bao lâu nữa.

Tống Toàn gật đầu tán thành: "Tớ cũng cảm thấy con gái thời nay không cần thiết kết hôn sớm thế, cậu nói xem, chúng ta đi học bao nhiêu năm như vậy, ra trường chưa kịp làm gì đã phải kết hôn, sau đó giúp chồng dạy con, thế thì còn đi học làm gì chứ?"

Nghe vậy, những người khác đều đồng thời nhìn về phía Tống Toàn: "A Toàn, có chuyện gì đúng không?" Bạch Hi mở to hai mắt hỏi.

Tống Toàn trừng mắt: "Mẹ tớ sợ tớ không lấy được chồng, nhất định cứ mai mối cho tớ thân thích bên nhà mẹ đẻ của bà ấy. Tớ đã nói với bà ấy là hiện tại tớ không nghĩ tới chuyện đó rồi, tớ còn chưa trưởng thành mà, thế mà mẹ tớ lại lăn ra khóc. Nói tớ đọc sách đến nghiện rồi, sau này không lấy chồng được thì nhà tớ sẽ bị người ta cười vào mặt cho."

Mọi người cạn lời, An Lucy hỏi: "Chẳng lẽ dì ấy bị nhà hàng xóm kích thích, sợ cậu đi học làm ra chuyện sai lầm à?"

Tống Toàn lại một lần nữa trừng mắt: "Cũng không phải, bà ấy còn bảo Trịnh Anh có bản lĩnh hơn tớ, nếu tớ có một phần thủ đoạn của Trịnh Anh thì bà ấy sẽ không phải lo lắng thay cho tớ

nữa kìa."

"..." Nhà họ Tống cũng coi như có tên tuổi ở Nam Lục Tỉnh, có cần đến mức đó không?

"Trịnh Anh tới..." Không biết là tiếng kêu hưng phấn của ai, bốn người đồng thời quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy Trịnh Anh được một đám người vây quanh đi tới từ phía sau. Thấy Lãnh Táp, bước chân Trịnh Anh không khỏi khựng lại, hiển nhiên cô ta đã khắc sâu ám ảnh vào lòng sau chuyện đụng mặt với Lãnh Táp ngày hôm qua.

Nhưng Trịnh Anh học khoa Kinh tế còn Lãnh Táp học khoa Văn, nếu không phải cố tình thì hai người cũng không dễ đụng mặt nhau.

Trịnh Anh chần chừ một chút, cuối cùng vẫn không thể lập tức khắc phục bóng ma tâm lý trong lòng để tiến lên chào hỏi Lãnh Táp mà thản nhiên xoay người đi về một phía khác. Nếu ở trường mà Lãnh Táp cũng làm cô ta mất mặt như hôm qua thì Trịnh Anh thật sự không biết bản thân có chịu đựng nổi hay không.

"Sao lại đi rồi?" An Lucy cắn đầu ngón tay, tiếc nuối nói. Trên đường tới trường, bọ họ đã được nghe Bạch Hi kể chuyện hôm qua Lãnh Táp đại chiến cậu tư Phó và cô cả Trịnh như thế nào.

"Thật vô lễ." Bạch Hi không vui mắng: "Nhìn thấy chị dâu tương lai mà còn không tới chào hỏi một câu."

Tống Toàn và Lãnh Táp nhìn nhau, thân là hai người đảm đương IQ trong nhóm, hai cô thực sự cảm thấy lo lắng thay cho đầu óc của đồng đội nhà mình.

Chương 16
LÝ TƯỞNG

Chương trình học của khoa Văn không nặng lắm, đặc biệt là đối với người vốn xuất thân dòng dõi sách đèn lại có trí nhớ siêu quần như Lãnh Táp. Thỉnh thoảng Lãnh Táp sẽ chạy tới khoa Y để học ké cùng An Lucy. Chí hướng của An Lucy là kế thừa nghề của cha mình, trở thành một bác sĩ giỏi. Tuy rằng hiện tại chưa có nhiều bác sĩ nữ, nhưng dù sao cũng vẫn phải có, nhà họ An chỉ lo lắng con gái mình không chịu được khổ cực chứ không hề ngăn trở chí hướng của cô nàng.

Lãnh Táp đỡ An Lucy mặt mũi trắng bệch đi ra từ phòng thí nghiệm giải phẫu. An Lucy nhịn một hồi lâu, cuối cùng không nhịn nổi nữa bèn đẩy Lãnh Táp ra, sau đó chạy tới vệ đường ngồi xổm xuống nôn mửa không ngừng.

Lãnh Táp thở dài, xoay người đi về khu dạy học.

Đến khi cô mang nước ra thì An Lucy vẫn đang ngồi bên vệ đường khóc đến nỗi nước mắt nước mũi tèm lem.

"Đứng lên, uống nước đi."

An Lucy bám tay vào thân cây đứng lên, cầm nước uống vào một ngụm, nhìn Lãnh Táp đầy vẻ đáng thương: "Táp Táp, có phải tớ quá vô dụng không?" Lần đầu tiên vào tiết học giải phẫu mà đã nôn thành ra thế này. Rõ ràng lúc trước khi học lý thuyết, cô ấy còn tràn đầy tự tin.

Lãnh Táp một tay đỡ bạn: "Cũng bình thường mà, ít nhất cậu còn nhịn được đến lúc tan học mới nôn." Còn có không ít sinh viên vừa nhìn thấy xác chết đã lập tức nôn tại chỗ luôn kìa.

An Lucy nghẹn ngào: "Nhưng mà... cậu có bị làm sao đâu, không phải cậu học khoa Văn à?"

Lãnh Táp ngẩng đầu nhìn trời: "Cái này á... thiên phú khác người đi?" Số người cô giết còn nhiều hơn so với tiêu bản ở trường học ấy chứ. Mặt khác, trong nhóm Ổ Hồ Ly năm người thì thỉnh thoảng Ngân Hồ cũng giả mạo thành bác sĩ khoa ngoại, mặc dù cơ hội không nhiều lắm.

"Ọe..."

Từ trong tòa nhà có một đám sinh viên mặt mũi đều tái nhợt y như nhau ùa ra, thấy An Lucy như vậy cũng không hề cười nhạo.

Đại học An Lan từng là trường đại học duy nhất dành cho nữ ở An Hạ, cho đến hiện tại vẫn được coi là trường đại học tổng hợp số một trong nước. Gần như toàn bộ các thiếu nữ ở An Hạ đều hướng đến nơi này. Nhưng khoa Y của Đại học An Lan lại là khoa có tỷ lệ đào thải lớn nhất trong trường, nghe nói chỉ có 30% sinh viên có thể tốt nghiệp. Mà tại thời điểm Đại học An Lan chỉ nhận sinh viên nữ thì tỷ lệ tốt nghiệp khoa Y càng ít hơn, chỉ có 10%.

Trong đó, có quá nửa là sau tiết học thực hành giải phẫu đầu tiên đã lựa chọn chuyển khoa hoặc nghỉ học luôn.

Còn những người có thể kiên trì đến khi tốt nghiệp thì trên cơ bản đều trở thành máy bay chiến đấu trong giới nữ.

"Táp Táp, Hiểu Hiểu, sao hai cậu còn... Ơ đây là làm sao đấy?" Tống Toàn và Bạch Hi sóng vai đi tới, nhìn hai người với ánh mắt khó hiểu. Vốn dĩ đã hẹn nhau cùng đi ăn cơm trưa, kết quả hai người họ đợi mãi mà vẫn không thấy Lãnh Táp và An Lucy tới, đành phải tới đây tìm.

Lãnh Táp chỉ An Lucy: "Học tiết giải phẫu."

"Ồ..." Hai người hiểu ra, vội vàng tiến lên thăm hỏi: "Hiểu Hiểu, cậu không sao chứ? Hay là chúng ta đi ăn cái gì thanh đạm thôi nhé?"

Tống Toàn nói: "Tớ cảm thấy nên lấy độc trị độc, nếu không trưa nay chúng ta đi ăn tiết vịt ruột già đi?"

"Ọe!" An Lucy rưng rưng nhìn Tống Toàn, sau đó vội vàng chạy tới bên đường nôn đến tan nát cõi lòng.

Lãnh Táp và Bạch Hi cùng nhìn về phía Tống Toàn, Tống Toàn nhún vai: "Tớ nói thật mà, lấy độc trị độc là biện pháp tốt nhất đấy."

"Tớ đồng ý." Lãnh Táp gật đầu: "Nhưng nếu tự ngược quá sẽ tạo thành bóng ma tâm lý đấy." Năm đó cô cũng bị ép ăn não đậu phụ, biết rõ cảm giác này kinh khủng thế nào.

Khi hai người còn đang trò chuyện, An Lucy đã quay trở lại. Vừa lau nước mắt vừa kiên định nói: "Đi, ăn cơm!"

"Ăn cái gì?" Bạch Hi hỏi: "Ăn được cháo không? Hoặc là tớ mời cậu ăn bánh kem."

An Lucy nói: "Tiết vịt ruột già! Thịt kho tàu! Sườn hầm!"

"... Cậu không sợ lại nôn nữa à?" Lãnh Táp hỏi.

An Lucy mở to mắt, dũng cảm nói: "Nôn hết rồi, tạm thời không nôn nổi nữa!"

"..."

Đương nhiên cả bọn không đi ăn tiết vịt ruột già thật, bốn người tìm một quán ăn gần trường, gọi mấy món thanh đạm dễ ăn. Ăn cơm xong, chờ người phục vụ dọn bàn rồi, Tống Toàn thuần thục lấy từ trong cặp sách ra mấy cuốn sổ rồi chia một nửa cho Lãnh Táp, hai người còn lại thì ghé vào quan sát.

Lãnh Táp như đã thành thói quen, cô mở sổ ra, bắt đầu tính toán.

Tống Toàn lấy từ trong cặp sách ra một cái bàn tính nhỏ bắt đầu khảy, vừa nhìn Lãnh Táp tính nhẩm rất nhanh vừa không nhịn được hâm mộ: "Thật sự hâm mộ năng lực tính nhẩm của cậu quá đi, sao cậu lại không đi học khoa học tự nhiên chứ."

Lãnh Táp vừa tính toán vừa đáp: "Tớ học khoa học tự nhiên thì chắc chắn ông cụ nhà tớ sẽ đánh gãy chân tớ ngay, cho dù không đánh được thì ông ấy sẽ bị tức điên, cha tớ lại phải quỳ bên giường hầu hạ. Cha tớ đã quỳ trước ông cụ hơn nửa đời rồi, phải đối xử tốt với đầu gối của ông ấy một tí."

Tống Toàn gật đầu đồng tình: "Đế sư ấy mà, chắc chắc không hy vọng người trong nhà dính mùi tiền bạc."

Những năm trước, rất nhiều người đọc sách thanh cao còn khinh

thường thương nhân. Tuy rằng từ mấy trăm năm trước, nghề buôn bán đã không còn là nghề thấp hèn nữa, nhưng trên đời vẫn luôn có người cảm thấy tất cả đều hèn mọn, chỉ có đọc sách là cao sang.

Huống chi, ông cụ Lãnh còn từng ở vị trí tối cao mà người học văn mơ tưởng nữa chứ.

Đế sư đấy, thầy của vua, còn thèm để mắt ai chứ?

Tống Toàn không nhịn được ngẩng đầu nhìn Lãnh Táp: "Thật kỳ quái, nhà họ Lãnh không ngờ lại sinh ra một cô gái như cậu."

Lãnh Táp nhướng mày đáp: "Chẳng phải nhà họ Tống cũng sinh ra một cô gái khác người như cậu sao?"

Lãnh Táp từng gặp cha mẹ và hai anh trai của Tống Toàn, thực sự không phải là những người khôn khéo gì cho cam, ấy thế mà Tống Toàn từ nhỏ đã đa mưu túc trí, gọi là cân hết IQ của cả nhà họ Tống cũng không phải quá lời.

Tống Toàn thở dài: "Biết làm sao được chứ? Tuy rằng Đốc quân vẫn tin tưởng cha tớ, nhưng đó là vì ông ấy không có dã tâm. Hai anh tớ cũng chẳng khác gì ông ấy, mẹ tớ thì thôi không cần phải nói. Ngoài tiêu tiền và đánh bài thì bà ấy chẳng biết gì, người một nhà thật nhưng thật sự sao có thể cùng ngốc nghếch như nhau được đúng không?"

Bạch Hi tò mò hỏi: "A Toàn, nếu mẹ cậu vẫn cứ ép cậu lấy chồng thì cậu định làm thế nào?"

Tống Toàn ngẫm nghĩ: "Vậy tớ rời khỏi Ung thành, qua mấy năm rồi lại về."

"Ồ?" Nghe vậy, không chỉ có Bạch Hi chán nản mà ngay cả An Lucy cũng không nhịn được ngẩng đầu lên: "A Toàn, cậu không cần bọn này nữa à?"

Khóe miệng Tống Toàn giần giật: "Cũng có phải từ đây chân trời góc bể đâu, tớ chỉ tới Giang thành hoặc kinh thành thôi, các cậu tới thăm tớ, hoặc tớ về thăm các cậu đều được mà. Hơn nữa, chẳng phải còn có thể gọi điện thoại ư?"

"Cũng đúng." Điều kiện gia đình bọn họ đều không tệ lắm, trong nhà đều có máy điện thoại.

Ps: Trừ nhà họ Lãnh.

Nhà họ Lãnh đến giờ đừng nói là điện thoại cơ, ngay cả đèn điện đều không có ấy chứ. Ông cụ Lãnh kỳ thị tất cả những thứ thuộc về hiện đại, đám con cháu nhà họ Lãnh dù có muốn cũng không dám nhắc tới. Đương nhiên, về mặt khác thì cũng có thể do bây giờ nhà họ Lãnh không được như xưa, cho dù là đèn điện hay điện thoại thì đều không phải thứ phổ biến, vẫn còn rất quý giá. Nhà họ Lãnh nhiều người như thế, có muốn lắp cũng không thể nào chỉ lắp một phòng được.

Lãnh Táp hỏi: "Sau này A Toàn định kinh doanh buôn bán à?"

Tống Toàn đẩy bàn tính sang một bên, đáp: "Không, tớ muốn thi làm công chức nhà nước."

"A Toàn muốn làm quan à?" Bạch Hi chớp mắt hỏi.

"Không được sao?"

Lãnh Táp bật ngón tay cái với cô ấy: "Không tệ, cố lên!"

Tống Toàn cũng nhoẻn miệng cười: "Vẫn là nói chuyện với Táp Táp thoải mái nhất." Nếu cô ấy nói chuyện này với người khác, có khi còn bị người ta khuyên là cô không nên làm thế hoặc là suy nghĩ kỳ quặc vân vân.

An Lucy cũng nói: "Thực ra rất tốt mà, ông nội tớ bảo thứ trưởng của Vân châu chính là một phụ nữ, cũng cực kỳ giỏi đấy."

Tống Toàn tỏ vẻ tiếc nuối: "Người cậu nói là cô Trác Lâm đúng không? Đúng thế, đáng tiếc là cô Trác Lâm có giỏi đến mấy thì cũng chỉ làm thứ trưởng thôi, quá không công bằng! Tớ phải làm tới tổng đốc ấy!"

Trác Lâm đã làm thứ trưởng hai mươi mấy năm rồi, cũng không phải vì bà ấy không có năng lực mà chỉ là do bà ấy là phụ nữ!

Trác Lâm ở Vân châu mười mấy năm, thay đổi ba đời tổng đốc, chẳng ai giỏi bằng bà ấy cả. Những người đó dường như tới Vân Châu làm quan là để ké chiến tích của Thứ trưởng Trác mà thôi.

"A Toàn cố lên!"

"A Toàn cố lên!"

"A Toàn cố lên!"

"..." Tống Toàn cạn lời, mấy lời cổ vũ này nghe chẳng có tí sức sống nào.

Chương 17
GHI THÙ

"Táp Táp, sau này cậu muốn làm gì?" An Lucy tò mò hỏi.

Lãnh Táp lười nhác đáp: "Chờ ăn chờ uống chờ chết." Đời trước cô quẩy đã quá đủ rồi, thật sự cảm thấy đời này có thể ngồi ăn ngồi uống rồi chờ chết là tốt nhất.

Tống Toàn lườm cô: "Tớ thấy cũng đúng đấy, chứ không với năng lực của cậu, sao lại ở khoa Văn chứ?"

Lãnh Táp không vui: "Cậu khinh thường khoa Văn bọn tớ đúng không? Có muốn cảm nhận thử sự phẫn nộ đến từ các giáo sư khoa Văn không?"

Tống Toàn nói: "Nói thật đi nào, Hiểu Hiểu muốn làm bác sĩ, Hi Hi... Ồ, Bạch Hi, cậu có thể làm gì nhỉ?"

Bạch Hi tức tối: "Tớ phải làm cô giáo! Cô giáo!"

"Được rồi." Tống Toàn gật đầu: "Hi Hi muốn làm cô giáo. Táp Táp, còn cậu thì sao?"

"Mợ cả nhà họ Phó thôi." Lãnh Táp ưu nhã đáp lời.

"... Giữ mặt mũi tí đi." Tống Toàn hoàn toàn cạn lời.

Lãnh Táp mỉm cười đáp: "Được rồi, cậu cứ yên tâm đi. Tuy rằng giờ tớ chưa biết tớ muốn làm gì, nhưng cũng sẽ không thật sự ăn no chờ chết cả đời đâu."

Tống Toàn hoàn toàn không đồng tình: "Tớ cảm thấy cậu đang lãng phí năng lực của bản thân đấy."

Đây là lời nói thật của Tống Toàn. Lãnh Táp là cô gái thông minh

nhất mà cô ấy từng gặp, học cái gì cũng nhanh. Rõ ràng là học khoa Văn, chỉ thỉnh thoảng đi học ké tiết bên khoa Y thôi nhưng e là năng lực của cô cũng không kém hơn An Lucy chút nào. Thậm chí cô còn tới học ké cả khoa Ngoại ngữ, khoa Kinh tế nữa.

Đáng tiếc cô nàng này có mới nới cũ, có đôi khi chỉ nghe một hai tiết là không đi nữa, cả ngày chạy lung tung khắp nơi.

Lãnh Táp xinh đẹp như thế, vậy mà sự hiện diện ở trường lại không quá sâu sắc, nguyên nhân lớn nhất là hành tung của cô cực kỳ mơ hồ, rất nhiều bạn học hoàn toàn không biết gì về cô cả.

Lãnh Táp bất đắc dĩ: "Chị A Toàn ơi, em mới 17 tuổi thôi mà, vẫn còn là em bé đấy." Có cần hà khắc với trẻ vị thành niên tới mức này không.

Tống Toàn cạn lời: "Thôi được rồi." Chờ đến khi cô ấy có thể tự mình làm chủ, nếu Lãnh Táp vẫn cứ lờ đờ như bây giờ, cô ấy nhất định sẽ chộp Lãnh Táp tới làm công cho mình.

Trong lúc nói chuyện, sổ sách trong tay hai người cũng đã được tính xong. Tống Toàn lấy tới để làm thống kê tổng hợp, sau đó nói với ba người còn lại: "Tháng trước, ba cửa hàng, thu vào sáu nghìn đồng. Trừ chi phí và tiền lương cũng như thuê mặt bằng, còn dư ra ba nghìn hai trăm lẻ tám đồng. Số lẻ giữ lại, chúng ta mỗi người có thể nhận về tám trăm đồng."

Đôi mắt Bạch Hi sáng lấp lánh: "A, vừa hay tớ có thể mua trang sức của Nguyệt Tinh Các rồi."

An Lucy cũng rất vui vẻ: "Tớ muốn nhờ người mua giúp mấy quyển sách y nước ngoài."

Tống Toàn không để ý tới hai người họ, bình tĩnh nói: "Tớ phải tiết kiệm đề phòng trường hợp trốn nhà đi rồi bị người nhà cắt đứt viện trợ."

Ba người nhìn Lãnh Táp, Lãnh Táp chậm rãi nói: "Tớ muốn một bé 1098J." Thời đại này, ai cũng biết súng bắn tỉa An Hạ là tốt nhất. Đáng tiếc thứ đồ chơi này có tiền cũng không mua nổi.

"Đó là cái gì?" Ba người hỏi.

Lãnh Táp xua tay, thở dài: "Một món đồ chơi." Kín đáo thôi, dọa mấy cô bạn này thì không tốt lắm.

"..."

Cả nhóm rời khỏi cửa hàng quay về trường học, vừa hay đụng phải một đám người áp tải mấy người nam nữ mặc quần áo hoa lụa đi ngang qua. Lãnh Táp và Tống Toàn vội vàng kéo Bạch Hi, An Lucy dạt vào ven đường.

An Lucy nhìn theo đội ngũ rầm rập kéo qua, hơi nghi hoặc nói: "Đó hình như là người của nhà họ Vệ, bọn họ bắt ai thế nhỉ?"

"Nhà họ Vệ có Vệ Trường Tu ấy hả?" Lãnh Táp hỏi.

An Lucy gật đầu: "Đúng thế, người dẫn đầu là vệ sĩ của tổng giám đốc của nhà họ Vệ ở Ung thành, từng đi theo tới gặp ông nội tớ mà."

Tống Toàn thì không hứng thú lắm: "Quan tâm làm gì, ai biết tên xui xẻo nào chọc phải nhà họ Vệ chứ."

Bạch Hi cười hề hề: "Còn không biết chọc phải người nhà họ Vệ ở Ung thành hay chọc phải Vệ Trường Tu nữa. Nếu là chọc và Vệ Trường Tu, vậy thì thảm rồi."

Tống Toàn gật đầu: "Nghe nói Vệ Trường Tu là người thù dai, chúng ta đi mau đi, đừng để đến muộn."

"Ừ ừ." Bạch Hi liên tục gật đầu nhưng vẫn ngoái cổ về sau, hiển nhiên vô cùng tò mò với kẻ xui xẻo bị bắt đi kia.

Nhà họ Phó.

"Rầm!" Chén trà trong tay bà Phó bị nện mạnh xuống mặt đất, vỡ tan thành từng mảnh. “Cô nói cái gì?”

Người hầu đứng trước mặt bà ta hoảng hốt, run rẩy đáp: "Bẩm... bẩm bà chủ, là... người của toàn bộ gia đình anh trai bà đều bị người ta bắt rồi."

Bà Phó lạnh lùng hói: "Kẻ nào to gan như thế, dám bắt người ở Ung thành này?"

Người hầu đáp: "Người truyền lời nói... là người của nhà họ... họ Vệ ạ!"

Bà Phó nói: "Gọi cho Cục trưởng Triệu, bảo họ lập tức cứu người ra đi."

"Nhưng mà..."

Bà Phó nóng nảy hỏi lại: "Nhưng nhị cái gì?"

Người hầu đáp: "Nhưng mà... sau khi đám người đó bắt người... đã trực tiếp... trực tiếp đưa tới trước mặt Đốc quân ạ!"

"Cái gì?" Sắc mặt luôn bình thản của bà Phó lập tức thay đổi mạnh, đứng bật dậy nói: "Sao không nói sớm hả?"

Người hầu không dám cãi, cô ấy còn chưa kịp nói mà.

Bà Phó đứng lên định đi ra ngoài, đi tới cửa thì dừng lại, chần chừ một chút rồi quay trở về. Bà ta đi qua đi lại trong sảnh lớn mấy vòng rồi mới nói: "Đi gọi cậu cả và cậu tư tới gặp tôi."

"Cậu... cậu cả..." Người hầu muốn nói là mấy hôm nay cậu cả không chịu gặp ai, cho dù là Đốc quân gọi thì anh cũng không tới, lắm lúc Đốc quân còn phải tự mình tới tận chỗ ở của cậu cả mới gặp được.

Hiển nhiên bà Phó cũng nghĩ tới điều này, ánh mắt sa sầm, phất tay áo nói: "Bỏ đi, tôi tự mình qua đó!"

Phó Phượng Thành nhìn thấy bà Phó và Phó Ngọc Thành vội vã đi tới, ánh mắt anh chậm rãi đảo qua những vết thương xanh xanh tím tím trên mặt Phó Ngọc Thành, chỉ ngồi ngay ngắn trên xe lăn mà không nói gì.

Bà Phó hơi sốt ruột, nhíu mày, vẻ mặt nặng nề.

"Phượng Thành, mẹ nhớ là... con và Vệ Trường Tu quen nhau đúng không?" Bà Phó nhìn Phó Phượng Thành, hỏi.

Phó Phượng Thành rũ mắt đáp: "Không thân."

Bà Phó chần chừ một chút rồi lại nói: "Anh họ, em họ của con có chút xung đột với nhà họ Vệ, con có quen ai có thể nói chuyện với Vệ Trường Tu không?"

Phó Phượng Thành ngước mắt nhìn bà Phó: "Con và Vệ Trường Tu, quan hệ không tốt. Huống hồ, con giờ đã như này, mẫu thân cảm thấy Vệ Trường Tu sẽ nể mặt con sao?"

Bà Phó khựng lại, lại nghe Phó Phượng Thành nói tiếp: "Em trai thứ ba của Vệ Trường Tu là Vệ Trường Tiêu, là bạn học của em tư nhà mình đấy."

Ánh mắt bà Phó hơi trầm xuống: "Em tư của con còn nhỏ, nó có thể biết cái gì chứ? Huống chi... cậu ba nhà họ Vệ kia cũng không cùng khoa với nó. Sao có thể nói chuyện được chứ? Phượng Thành à, tuy con với nhà cậu con không thân, nhưng dù sao cũng là họ hàng, nếu có thể giúp thì cũng nên giúp."

Phó Phượng Thành ngẩng đầu đáp: "Mẫu thân, người quên rồi sao? Con và Vệ Trường Tu không chỉ có quan hệ không tốt, mà còn có xích mích nữa. Người xác định muốn con đi cầu tình chỗ Vệ Trường Tu thật à?"

Bà Phó ngẩn người, Phó Ngọc Thành nói nhỏ bên tai bà ta mấy câu. Lúc này bà Phó mới tỉnh táo lại, dường như nhớ tới cái gì, thần sắc có chút không được tự nhiên.

Bà Phó thở dài: "Mẹ còn tưởng khi đó các con tuổi trẻ nông nổi, sự tình qua là thôi, sao qua mấy năm rồi mà vẫn cứ căng thẳng như thế chứ?"

"Vệ Trường Tu thù dai, mẫu thân chưa từng nghe nói sao?" Mà anh cũng là người thù dai.

Bà Phó nhíu mày nói: "Vậy việc của cậu con thì phải làm sao đây?"

Phó Ngọc Thành đứng bên cạnh không cho là đúng: "Mẹ, mẹ đừng nóng nảy. Chuyện này để con đi tìm cha là được, dù sao thì cũng là họ hàng của nhau, chẳng lẽ cha sẽ đứng về phía nhà họ Vệ chắc?" Chỉ là giờ mặt anh ta sưng lên chỗ tím chỗ đen, nhìn khá buồn cười.

Ngón tay Phó Phượng Thành khẽ gõ nhẹ lên tay vịn xe lăn, tỏ vẻ không có ý kiến gì với sự tự tin tràn đầy kia của em trai mình.

Chương 18
GIẢI QUYẾT RIÊNG Ư?

Nhìn theo bóng bà Phó và Phó Ngọc Thành rời đi, Phó Phượng Thành hỏi: "Mặt và chân của thằng tư là chuyện thế nào vậy?"

Ánh mắt Từ Thiếu Minh sáng rực, lập tức bừng bừng hứng thú kể: "Thưa cậu chủ, nghe nói tối hôm qua lúc từ nhà họ Trịnh về bị người ta trùm bao tải đánh."

Phó Phượng Thành vốn không thích nghe chuyện đồn thổi, làm hại anh ta từ sáng đã nghe được tin này nhưng không dám bép xép trước mặt cậu chủ.

"Ai mà to gan thế?" Không có mấy người ở Ung thành dám đánh cậu tư Phó, Phó Phượng Thành ngẩng đầu nhìn Từ Thiếu Minh làm Từ Thiếu Minh sợ tới mức liên tục xua tay: "Không phải tôi!"

"..." Phó Phượng Thành cạn lời: "Đi điều tra xem."

"Vâng ạ!" Từ Thiếu Minh vội vàng đáp, tuy rằng khó mà nói chắc được có tra ra hay không.

Phó Phượng Thành rũ mắt ngẫm nghĩ thật lâu sau mới nói tiếp: "Chúng ta cũng đi xem."

Từ Thiếu Minh đi tới, đẩy xe lăn ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Mấy hôm nay hình như tâm tình của cậu chủ khá hơn rất nhiều."

Lúc trước tình trạng của cậu chủ thật sự khiến người ta phải lo lắng, tuy rằng chưa từng trễ nải chuyện quan trọng, nhưng trừ những cái đó ra, Phó Phượng Thành gần như luôn nhốt mình trong thư phòng tối tăm, không ra ngoài gặp ai, không ai biết rốt cuộc những tháng ngày ở trong đó anh đã suy nghĩ những gì.

Nhưng Từ Thiếu Minh là tâm phúc của anh thì biết, sau khi trải qua lần biến cố đó, cậu chủ của anh ta đã thay đổi rất nhiều.

Bởi vì trước giờ Phó Phượng Thành không phải người rộng rãi nhiệt tình nên người ngoài không nhận ra cái gì, chỉ cảm thấy sau khi bị thương thì tâm tình anh không tốt nên tâm tính cũng trở nên quái gở, chỉ có Từ Thiếu Minh biết là hoàn toàn khác.

Cậu chủ nhất định đã có gì đó thay đổi mà anh ta không biết.

Nhưng mà... Gặp phải chuyện như thế, ai có thể không thay đổi được chứ?

Trong sảnh lớn ở nhà trước, Phó Đốc quân đang đón tiếp khách khứa.

Trên đời này, có thể làm Phó Đốc quân tự mình tiếp đón cũng không được mấy người, người trước mắt có thể tính là một trong số đó, tuy rằng thoạt nhìn đối phương còn chưa tới ba mươi tuổi. Người thanh niên ngồi ngay bên dưới Phó Đốc quân nhìn nho nhã, đoan chính, giữa mày mang theo vài phần phong độ của trí thức, đôi mắt dù mỉm cười nhưng luôn ẩn chứa sự sắc bén. Đây là Vệ Trường Tu của gia tộc giàu có số một An Hạ, đương nhiên có tư cách khiến Phó Đốc quân phải tự mình tiếp đón rồi.

Năm nay Vệ Trường Tu mới hai mươi tám tuổi mà đã làm chủ tất cả sản nghiệp to lớn của nhà họ Vệ đến tám, chín năm rồi. Chín năm trước, ông cụ Vệ đột nhiên chết bệnh, Vệ Trường Tu đang du học ở nước ngoài vội vàng về nước, sử dụng thủ đoạn sấm sét chỉnh đốn toàn bộ nhà họ Vệ, chèn ép những người họ Vệ muốn tranh cướp gia sản, từ đó nắm giữ chặt chẽ quyền lực gia tộc.

So về thanh danh, An Hạ song bích nổi tiếng khắp An Hạ xem ra còn non nớt một chút so với anh ta.

Dù sao, hai vị kia cũng chỉ là thiếu soái, còn Vệ Trường Tu là chủ cả một gia tộc.

Trên mặt đất ở chính giữa sảnh, mấy người đàn ông và phụ nữ bị trói chặt nằm đổ la liệt trên đất, miệng còn bị nhét đồ, thấy Phó Đốc quân thì muốn nói chuyện nhưng chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô không rõ nghĩa.

"Cháu à, thế này là sao vậy?" Hàn huyên một chốc, cuối cùng Phó Đốc quân mới đi thẳng vào vấn đề.

Ông ấy cũng biết gần đây Vệ Trường Tu đến Ung thành nhưng hoàn toàn không biết hôm nay Vệ Trường Tu tới tận nhà xin gặp mình, còn xách theo một chuỗi "bánh tét" như kia là có ý gì.

Vệ Trường Tu cười khẽ đáp: "Thật không dám giấu diếm, lần này cháu tới là vì muốn xin Đốc quân làm chủ giúp."

"Ồ?" Vệ Trường Tu muốn ông ấy làm chủ thay cậu ta ư?

Vệ Trường Tu nói tiếp: "Người này ở Yển thành đã làm nhục một em họ của cháu, không chỉ vậy... Người này còn ép em họ cháu gả cho hắn, em họ cháu tính tình cứng cỏi quyết không đồng ý, còn muốn tố cáo hắn. Cả nhà này vì giết người diệt khẩu nên đã cho em họ cháu uống thuốc rồi ném xuống hồ nước, nếu không phải em ấy lớn mạng, trùng hợp có người đi ngang qua cứu lên, chỉ sợ lúc này chú họ cháu đã phải người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh. Người như thế... Đốc quân cho rằng nên xử trí thế nào?"

Phó Đốc quân vỗ mạnh xuống bàn: "Cái loại khốn kiếp như thế thì cứ đánh chết luôn cho xong việc!"

Tuy Phó Đốc quân tự nhận lúc trẻ mình cũng háo sắc phong lưu, nhưng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện bức ép người khác. Đàn ông trên đời này, làm gì có tuyệt sắc giai nhân nào mà không chiếm được chứ? Cần gì phải làm ra loại thủ đoạn xấu xa như kia?

Càng không cần phải nói, cưỡng bức con gái nhà người ta xong còn định giết người vứt xác nữa chứ? Quả thực khốn kiếp!

Sau khi qua cơn tức giận, Phó Đốc quân lại hơi nhíu mày nhìn Vệ Trường Tu: "Loại chuyện này cháu cứ tự xử là được, cần gì phải ngàn dặm xa xôi chạy tới Ung thành làm gì?"

Lấy thế lực của nhà họ Vệ, cho dù đám người này có người thân có chút bản lĩnh đi chăng nữa thì cũng chẳng ai dám bao che cho họ?

Vệ Trường Tu cười khổ: "Thật không dám giấu diếm, cả nhà này đều là... họ Phùng ở Yển thành."

Phó Đốc quân sửng sốt, cuối cùng cũng nghĩ ra.

Nhà họ Phùng... Nhà họ Phùng ở Yển thành, đó chẳng phải là nhà mẹ đẻ của vợ ông hay sao?

Ánh mắt ông hung tợn nhìn đám người nằm trên đất. Rốt cuộc Phó Đốc quân cũng nhận ra một người trẻ tuổi trong số đó có nét

hao hao giống bà Phó. Ông không nhịn được nhìn về phía Vệ Trường Tu, Vệ Trường Tu chỉ cụp mắt uống trà, bên môi treo một nụ cười cung kính, lễ phép.

Đúng là một thằng nhãi tinh ranh!

Cả sảnh lớn lập tức trở nên yên tĩnh, Phó Đốc quân nhìn lướt qua mấy người vẫn đang kêu ô ô dưới đất, tức giận quát người bên cạnh: "Buông họ ra!"

Rất nhanh, mấy người đang bị trói trên đất đều được tháo đồ bịt miệng ra, người đàn ông lớn tuổi nhất lập tức kêu lên: "Em rể ơi! Cứu mạng với! Vệ Trường Tu muốn giết cả nhà anh!"

"Câm mồm!" Phó Đốc quân lạnh lùng quát, nhìn ánh mắt thì rõ ràng không phải muốn cứu người mà muốn cho đối phương thêm hai đạp nữa: "Chuyện vừa rồi ông chủ Vệ nói, các người giải thích thế nào?"

Trên nét mặt của người họ Phùng hiện lên một chút chột dạ, nhưng miệng lại nói: "Là họ Vệ ngậm máu phun người! Bọn anh bị oan! Em rể à, em cần phải làm chủ cho hai cháu trai của em đấy."

Hai gã thanh niên cũng vội vàng phụ họa gọi "dượng, dượng" không ngừng, rồi kể lể mình oan uổng, bị người nhà họ Vệ hãm hại.

Vệ Trường Tu ngồi bên cạnh cười khẽ một tiếng, đôi mắt phượng hẹp dài hơi nhướn lên, anh ta nghịch cái quạt xếp ngà voi trong tay: "Hãm hại các người ấy à? Các người có giá trị gì để tôi phải hãm hại nhỉ? Chỉ bằng các người họ Phùng sao?"

Tuy rằng nhà họ Phùng có quan hệ thông gia với nhà họ Phó, nhưng mấy năm nay không gần gũi nhà họ Phó lắm, không ai hiểu tại sao, nhưng người có mắt ít nhất đều có thể nhận ra Phó Đốc quân không coi trọng mối quan hệ thông gia này.

Nhà họ Phùng vốn dĩ chỉ là một gia tộc cấp trung ở Yển thành, đừng nói là chi chính của nhà họ Vệ, cho dù là so với nhà họ Vệ chi nhánh Yển thành cũng không thể bằng được. Gia tộc kiểu này không đáng để nhà họ Vệ chủ động hãm hại còn tổn thất một cô em họ, trừ phi Vệ Trường Tu cố ý muốn tìm Phó Đốc quân gây sự.

Người của nhà họ Phùng nghẹn họng không nói nên lời, Phó Đốc quân nhìn là hiểu chuyện ngay, cũng chẳng thèm hỏi quá trình linh tinh ra sao, trực tiếp nói với Vệ Trường Tu: "Cháu à, cháu

muốn làm thế nào? Nhà họ Phó tuyệt đối không thiên vị đâu."

Vài người họ Phùng nghe thấy thế thì mặt đều trắng bệch, thủ đoạn của Vệ Trường Tu thế nào, bọn họ đều đã nghe nói qua rồi.

"Đốc quân ơi?"

"Em rể..."

"Dượng ơi..."

"Câm mồm ngay!" Phó Đốc quân vỗ mạnh lên mặt bàn, lạnh giọng quát.

Vệ Trường Tu liếc nhìn mấy người đó, chắp tay nói: "Cảm ơn Đốc quân, quả nhiên vẫn là Đốc quân anh minh vì nghĩa, tính ra cháu lại mang lòng tiểu nhân rồi."

Dứt lời, anh ta lại nhìn về phía Phó Đốc quân, nói tiếp: "Tuy em họ cháu đã thoát chết, nhưng đã phải nhận thương tổn, nhà họ Vệ nể mặt Đốc quân nên không lấy mạng mấy người này. Nhưng mà... cháu cũng phải cho người họ Vệ một lời giải thích công bằng, mong Đốc quân hãy thông cảm."

"Đừng nói những lời này làm gì." Phó Đốc quân nói.

"Vâng." Ánh mắt Vệ Trường Tu rõ ràng là cười nhưng lời thốt ra khỏi miệng lại lạnh lẽo không gì sánh bằng: "Tên súc sinh hại con gái nhà họ Vệ này, cháu muốn về sau hắn không bao giờ có thể hại đời ai được nữa. Còn hai tên đồng lõa này... hoặc là đưa chúng tới nhà lao ngồi tù hai mươi năm, chuyện này coi như xong, hoặc là... cháu muốn hai cái đùi của chúng, khiến chúng sau này không thể đứng thẳng mà đi. Ồ, người này cũng thế."

Hoặc là thủ phạm chính bị thiến, ba người đàn ông của nhà họ Phùng vào tù ngồi hai mươi năm. Hoặc là đánh gãy chân của ba người, chuyện này xem như giải quyết riêng. Không lấy mạng họ cũng đã coi như cho Phó Đốc quân mặt mũi rồi.

"Cái gì? Không được!" Phụ nữ của nhà họ Phùng vẫn luôn run bần bật không dám nói gì, hiện tại không nhịn được mà kêu lên.

Chương 19
CÒN NON VÀ XANH LẮM

Người vừa lên tiếng là bà Phùng, người bị thiến là con trai út bà ta, ba người đàn ông trong nhà đều bị đánh gãy chân thì bà ta còn biết sống thế nào chứ? Bởi vậy, người phụ nữ vốn dĩ luôn nơm nớp sợ hãi lúc này không nhịn được bùng nổ.

Vệ Trường Tu và Phó Đốc quân cùng nhìn về phía bà Phùng, bà Phùng liều mạng chắn trước người chồng và các con trai, khóc lóc thảm thiết: "Đốc quân minh giám, A Võ là cháu trai ruột của phu nhân, sao nó có thể làm loại chuyện này chứ? Nó là một đứa trẻ ngoan, nó chỉ bị người hãm hại thôi!"

Phó Đốc quân không hề có hứng thú với loại đàn bà chiều con một cách ngu ngốc kiểu này, quay đầu nói với Vệ Trường Tu: "Người có thể mang đi rồi, chỉ cần giữ lại mạng là được."

"Đốc quân?" Bà Phùng gần như phát điên, hét lên chói tai: "Nhà họ Phùng là nhà mẹ đẻ của phu nhân cơ mà, Vệ Trường Tu không nể mặt nhà họ Phó như thế rõ ràng là không để Đốc quân vào mắt rồi, hắn có ý đồ đáng chết!"

"Câm miệng!" Một tiếng quát lạnh lùng vang lên.

Người lên tiếng không phải Phó Đốc quân, cũng không phải Vệ Trường Tu, mà là bà Phó đang dẫn theo Phó Ngọc Thành đi vào.

Phó Đốc quân nhìn thấy bộ dạng của Phó Ngọc Thành thì sắc mặt lại sa sầm. Dáng vẻ của Phó Ngọc Thành thật sự không thích hợp ra ngoài gặp khách, trên mặt bầm dập xanh xanh tím tím, chân còn đi cà nhắc, tuy rằng không nghiêm trọng nhưng nó là con vợ cả nhà họ Phó, giờ lại mang dáng vẻ này quả thực quá mất mặt.

Khóe miệng Vệ Trường Tu hơi giật nhẹ, nhưng cuối cùng vẫn cho nhà họ Phó mặt mũi nên chỉ khẽ mở quạt xếp ngà voi trong tay ra để che đi khóe miệng hơi nhướn lên.

Thực ra, sao bà Phó và Phó Ngọc Thành không biết là dáng vẻ của anh ta không nên xuất hiện gặp khách chứ, nhưng bà Phó lại không thể không dẫn theo Phó Ngọc Thành tới đây.

Về chuyện nhà, Phó Đốc quân thực sự tôn trọng bà Phó, nhưng cũng không cho bà ta nhúng tay vào chuyện bên ngoài, nếu bà Phó muốn lời của mình có trọng lượng trước mặt Phó Đốc quân thì cần phải có thêm con trai mới được. Còn về Phó Ngọc Thành, anh ta chỉ đơn giản cho rằng giờ mình là con vợ cả duy nhất của nhà họ Phó có thể xuất hiện vào lúc này.

Phó Đốc quân là một người rất sáng suốt, trước kia hễ ở đâu có mặt Phó Phượng Thành thì đám con trai khác của ông không bao giờ ngóc đầu lên được, huống hồ Phó Phượng Thành còn có năng lực trác tuyệt, lại là con trai trưởng danh chính ngôn thuận. Đám con trai con gái khác của nhà họ Phó có thể được ăn ngon mặc đẹp, nhưng đối ngoại thì chỉ công nhận Phó Phượng Thành là thiếu soái của nhà họ Phó mà thôi.

Giờ Phó Phượng Thành đã tàn phế, đương nhiên Phó Ngọc Thành nóng ruột muốn cho mọi người biết địa vị của mình ở nhà họ Phó rồi.

Mà Vệ Trường Tu, cũng tuyệt đối là người đủ cân đủ lượng.

"Em gái! Em gái ơi, mau cứu mạng với!"

Ánh mắt lạnh lùng của bà Phó liếc nhìn anh chị và đám cháu trai ở trên mặt đất, sau đó đi tới bên cạnh Vệ Trường Tu, hơi khom người nói: "Chuyện của nhà họ Phùng... khiến cậu Vệ chê cười rồi."

Vệ Trường Tu đứng lên tránh sang một bên, gập cái quạt trong tay lại, cười nói: "Đốc quân phu nhân chê cười." Hiển nhiên là không chịu chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Phó Đốc quân nhíu mày nhìn bà Phó, cũng cảm thấy bà Phó suy nghĩ kỳ cục. Nếu là con gái nhà họ Phó phải chịu tội như thế, ông ấy đã sớm dẫn người trực tiếp nghiền nát hung thủ rồi, Vệ Trường Tu làm thế này đã quá khách khí.

Phó Đốc quân trầm giọng nói: "Được rồi, chuyện này anh đã nói xong với cháu Vệ. Đàn bà phụ nữ thì đừng có nhúng tay vào."

Bà Phó rũ mắt, cung kính nghe lời: "Không biết lão gia và cậu Vệ đã thương lượng thế nào rồi?"

Vệ Trường Tu lặp lại một lần, Phó Ngọc Thành đứng bên cạnh mở miệng nói: "Anh Vệ này, sự tình cũng đã xảy ra rồi, cho dù có đánh chết họ cũng chẳng thay đổi được gì. Không bằng mọi người đều cùng lùi một bước, hà tất làm tổn hại tới hòa khí đôi bên?" Ánh mắt Vệ Trường Tu rơi xuống người Phó Ngọc Thành, chỉ cho anh ta một ánh mắt cười đầy vẻ thâm sâu rồi lập tức rời đi.

Đối mặt với bà Phó, tốt xấu gì Vệ Trường Tu vẫn đáp lại một câu, còn với Phó Ngọc Thành thì thậm chí còn lười không thèm trả lời.

Ánh mắt Phó Ngọc Thành hơi trầm xuống: "Anh Vệ có yêu cầu gì thì cứ nói là được, dù sao nhà họ Phùng cũng là họ ngoại của nhà họ Phó, mọi người vui vẻ hòa thuận chẳng phải tốt hơn sao?"

Vệ Trường Tu trực tiếp nhìn về phía Phó Đốc quân, Phó Đốc quân nói: "Được rồi, cháu à... Mấy người này chút nữa bác sẽ cho người mang đến cho cháu, vẫn là câu nói cũ, chỉ cần giữ mạng là được."

Vệ Trường Tu lập tức đáp lại bằng vẻ mặt tươi cười: "Vẫn là Đốc quân công minh, vậy cháu không quấy rầy nữa. Cáo từ."

Phó Đốc quân gật đầu: "Thằng tư, tiễn ông chủ Vệ ra ngoài đi."

Phó Ngọc Thành im lặng gật đầu, ra hiệu mời với Vệ Trường Tu. Vệ Trường Tu cũng cười khẽ đáp lại: "Cảm ơn cậu tư."

Ra khỏi sảnh lớn, không khí giữa hai người lập tức trở nên lạnh như băng, Phó Ngọc Thành nhìn chằm chặp Vệ Trường Tu, trầm giọng nói: "Anh Vệ, có đôi khi... quá kiêu ngạo không phải chuyện tốt đâu."

Vệ Trường Tu ngẩn ra, đột nhiên bật cười.

Nghiêng đầu, hơi hướng về phía trước, cách đó không xa là Từ Thiếu Minh đang đẩy xe lăn đi về phía này.

Vệ Trường Tu đột nhiên hơi cúi người, ghé sát lại Phó Ngọc Thành: "Cậu tư có biết, chuyện hôm nay, nếu là Phó Phượng Thành thì cậu ta sẽ nói thế nào không?"

Phó Ngọc Thành không đáp, Vệ Trường Tu lại nói: "Cậu ta sẽ nói... Anh dám động vào một sợi lông của họ, tôi sẽ dẫn người san bằng tất cả cửa hàng của nhà họ Vệ ở Nam Lục Tỉnh này." Nói xong, anh

ta duỗi tay, vỗ bả vai Phó Ngọc Thành: "Đã hiểu chưa? Cậu tư này, cậu so với Phó Phượng Thành ấy mà, còn non và xanh lắm."

Dứt lời, Vệ Trường Tu cũng không thèm để ý tới Phó Ngọc Thành nữa mà khẽ bật cười rồi đi về phía cửa.

Lúc đi ngang qua bên người Phó Phượng Thành, anh ta cũng chỉ hơi tạm dừng chân một chút gật đầu chào, cũng không nói gì cả.

"Cậu chủ?" Từ Thiếu Minh hỏi Phó Phượng Thành.

Phó Phượng Thành ngẫm nghĩ một chút, đáp: "Quay về thôi."

"Cậu chủ không đi gặp Đốc quân nữa ạ?"

Phó Phượng Thành lắc đầu: "Không cần."

"Vâng." Từ Thiếu Minh đổi hướng xe lăn, một lần nữa quay trở về.

Phó Ngọc Thành nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, ánh mắt âm trầm, cộng thêm gương mặt bầm tím xanh đen đủ loại màu sắc làm cho không ít người hầu đi ngang bị dọa sợ.

Trong sảnh lớn, bà Phó không để ý tới người nhà họ Phùng nằm ngã trên đất, chỉ ngồi ở ghế đầu, nặng nề nói với Phó Đốc quân: "Lão gia, việc này không thể làm như vậy được."

Phó Đốc quân không kiên nhẫn đáp: "Nhà họ Phùng làm ra chuyện thiếu đạo đức như thế, ông đây có thể làm gì chứ hả? Nói với Vệ Trường Tu, đây là anh rể và cháu trai của anh, cho dù chúng có làm chuyện táng tận lương tâm nào thì cậu cũng không được động vào họ, nói thế hả?"

Bị chồng chỉ trích không nể tình anh em nhà mẹ đẻ, trên mặt bà Phó đầy vẻ xấu hổ.

"Đốc quân." Bà Phó trầm giọng: "Mấy kẻ không biết cố gắng này đã làm mất mặt Đốc quân, nhưng mà... Nhưng dù thế nào vẫn là nhà ngoại của Phượng Thành và Ngọc Nhi, anh làm thế này, thì bảo sau này hai anh em chúng nó phải nhìn mặt người ta thế nào?"

Phó Đốc quân cười lạnh: "Nếu A Ngôn gặp chuyện như vậy, thì em có còn nói thế được không?" A Ngôn là cô ba của nhà họ Phó - Phó An Ngôn, năm nay 24 tuổi, đã đi lấy chồng. Bà Phó sinh hai trai một gái, Phó An Ngôn chính là đứa con gái duy nhất đó.

Sắc mặt bà Phó lập tức trắng bệch: "Đốc quân, sao anh có thể nói

như vậy được?"

Phó Đốc quân trầm mặc, ông ấy cũng yêu thương con gái, đương nhiên không muốn nguyền rủa con mình.

"Được rồi, em đừng có xen vào chuyện này nữa. Anh đều có chủ trương cả rồi."

Bà Phó cắn răng nói: "Đốc quân cứ vội vã vì nghĩa lớn diệt thân như thế sao? Ít ra anh cũng phải cho em mấy ngày thời gian, nói không chừng bên nhà họ Vệ..."

Phó Đốc quân vặc lại: "Em cảm thấy em có thể thuyết phục nổi Vệ Trường Tu à?"

Bà Phó im lặng, nhưng trong mắt tràn ngập sự cố chấp và bướng bỉnh.

Phó Đốc quân xua tay: "Được rồi, nếu em có lòng tin như thế thì anh sẽ cho đám người này thêm bảy ngày."

Bà Phó nghe thấy thế thì khẽ thở phào: "Cảm ơn lão gia."

Đám người nhà họ Phùng ngồi trên đất cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chương 20
TÔN NGHIÊM CỦA KHOA

Lãnh Táp nhận ra, từ sau khi xảy ra chuyện từ hôn, các mối quan hệ bạn bè của cô ở trường học dường như tốt lên rất nhiều. Hoặc có thể là, trước kia cô quá kín tiếng, nên thân phận người bị hại trong câu chuyện đủ để toàn bộ nhân dân khắp nước An Hạ buôn dưa lê bán dưa cà lần này đã làm cho cô càng được nhiều người chú ý tới hơn.

"Lãnh Táp!"

Buổi chiều, lúc tan học, Lãnh Táp đang thu dọn đồ dùng học tập chuẩn bị ra về cùng Bạch Hi thì lại bị mấy cô bạn học ngày thường không quá thân quen vây lấy.

Lãnh Táp hỏi: "Có việc gì thế?"

Nữ sinh dẫn đầu nói: "Lãnh Táp, tháng sau là ngày kỷ niệm thành lập trường, cậu có muốn biểu diễn một tiết mục nào đó không?"

Lãnh Táp lắc đầu: "Không muốn."

Những người còn lại không hề thấy bất ngờ, từ lúc nhập học hai năm trước đến giờ, Lãnh Táp gần như không tham gia các hoạt động trường lớp, ngoài chơi thân với bọn Bạch Hi ra thì cô cũng không quen thuộc lắm các bạn học khác. Toàn bộ Ung thành đều biết cô là vị hôn thê của cậu tư Phó, nhưng người chân chính biết mặt cô lại không có mấy ai.

Dù sao thì trước kia, có cậu cả Phó ở đó nên cậu tư Phó chỉ có thể coi là cậu ấm nhà quyền quý, sự chú ý của tất cả mọi người đều dồn vào mợ cả tương lai của nhà họ Phó là Trịnh Anh và đám họ hàng thân thích thích chơi trội của cô ta.

Tính tình Lãnh Táp thờ ơ với mọi thứ, không thích kết bạn, không tham gia hoạt động, thành tích chỉ có thể coi là tạm được, chưa từng nghe thấy cô có tài nghệ sở trường gì, rất nhiều người đều thầm bàn tán là cô ba Lãnh này ngoài mặt đẹp với số tốt ra thì chẳng được cái mẽ gì.

"Đừng thế mà." Nữ sinh cầm đầu vội vàng cản cô lại: "Nghe nói Trịnh Anh của khoa Kinh tế cũng muốn tham gia đấy. Lãnh Táp, khoa Văn chúng ta trước giờ luôn thua khoa Kinh tế, năm nay không thể thua nữa!"

Ai cũng nói người học văn toàn là tài nữ, ấy thế mà lại không bì được với khoa Kinh tế bên cạnh, thế chẳng phải quá mất mặt hay sao?

Bạch Hi hơi bất ngờ: "Trịnh Anh vẫn tham gia á? Không phải là cô ta đã..."

Nữ sinh kia đáp: "Người ta cũng có làm gì đâu, Trịnh An đánh piano hay lắm."

Bạch Hi bĩu môi, khẽ lầu bầu: "Cũng chỉ tàm tạm thôi mà."

Lãnh Táp khó hiểu: "Dù là thế, các cậu tìm tớ thì có ích lợi gì?" Sao mấy người này lại có thể nhận định là cô sẽ đại diện cho khoa Văn đánh bạn Trịnh Anh chứ?

Nữ sinh kia cười gian xảo: "Cậu xinh mà."

"..."

Lãnh Táp cạn lời, nữ sinh kia vội vàng nói: "Đi mà, đi mà. Chúng tớ định múa tập thể, cần một người thật xinh đẹp múa điệu mở màn."

Lãnh Táp day trán: "Tớ cảm thấy... Điều quan trọng nhất khi múa mở màn đó là... phải biết múa thật đẹp."

Một nữ sinh thân hình mảnh khảnh xông ra: "Tớ biết múa, tớ sẽ dạy cậu."

"Tớ không..."

Lãnh Táp còn chưa nói xong đã bị người cắt ngang lời: "Lãnh Táp! Cậu có biết Trịnh Tiêm lớp bên với đám sinh viên khoa Kinh tế nói cậu thế nào không? Bọn nó nói sở dĩ cậu tư Phó từ hôn cậu là vì

ngoài xinh đẹp ra, cậu chẳng được cái nước nôi gì! Cậu phải gáy lên đi chứ, dù sao cậu cũng không thể làm lớp hai khoa Văn chúng ta mất mặt được!"

"Cái con khốn họ Trịnh kia lại còn dám nói xấu Táp Táp nhà chúng ta á?" Bạch Hi lập tức tức giận.

Nữ sinh kia đáp: "Cậu không biết đâu, cho dù người khác có nghĩ thế nào thì lời nói điêu của bọn nó vẫn lừa được mấy thằng ngốc đấy. Đám nam sinh trường mình á, vừa thấy dáng vẻ yếu đuối đáng thương của Trịnh Anh là đã chẳng trách cô ta nửa lời rồi ấy chứ? Lãnh Táp, cậu thật sự định không làm gì à? Nghĩ tới Trịnh Tiêm, nghĩ tới Trịnh Anh, nghĩ tới cậu tư Phó đi."

Lãnh Táp nghi hoặc nhìn mọi người: "Các cậu nhiệt tình thế này, thật sự chỉ là vì vinh dự của lớp hai chúng ta thôi sao?"

Trong phòng đột nhiên chìm vào im lặng, nữ sinh cầm đầu đột nhiên cười lạnh một tiếng: "Không, chúng ta là vì tôn nghiêm của nữ sinh khoa Văn! Chúng ta nhất định phải cho đám khốn đó biết, hoa khôi khoa chúng ta ưu tú đến mức nào! Xứng đáng là người được mai mối nhất. Ngày kỷ niệm thành lập trường sẽ mời các trường khác tới tham quan đấy, chúng ta không thể để mình bên đó giành hết nổi bật được!"

Bộ dạng đằng đằng sát khí đó không chỉ làm Lãnh Táp kinh ngạc mà mấy học sinh nam ra khỏi lớp muộn cũng không khỏi vội vàng cầm lấy cặp sách chạy trối chết.

"Đúng thế!"

Nhìn bộ dạng sục sôi ý chí chiến đấu của mọi người, Lãnh Táp không khỏi bật cười. Không thể không nói, thời đại này, tuy rằng ở trường có rất nhiều kẻ đáng ghét, nhưng cũng có rất nhiều người thú vị khiến người ta thích thú.

"Tớ..."

"Cậu không biết múa cũng không sao, tớ sẽ dạy cậu! Dáng cậu đẹp, tuổi ít, huấn luyện một tẹo là ngon ngay!"

"Cậu không thích múa cũng không sao, tớ sẽ dạy cậu đánh đàn! Cô giáo của tớ là chuyên gia đánh đàn tỳ bà nổi tiếng phương nam này đấy!"

"Tớ biết hát! Cậu nói cho tớ biết, cậu thích hát nhạc phong cách

nào đi!"

"Tớ viết kịch bản cho cậu, chúng ta diễn kịch cũng được!"

"..."

Cuối cùng, Lãnh Táp và Bạch Hi vất vả lắm mới chạy thoát thân được khỏi đám bạn học, cái giá phải trả là Lãnh Táp đồng ý với ủy viên văn nghệ là sẽ tham gia tập luyện tiết mục để diễn vào ngày kỷ niệm thành lập trường tháng sau.

Hai người liếc nhìn nhau, đầu toát mồ hôi lạnh.

Nữ sinh thật đáng sợ!

"Táp Táp, cậu thật sự định tham gia văn nghệ ngày kỷ niệm thành lập trường à?"

Lãnh Táp gật đầu: "Đã nhận lời rồi, hơn nữa tớ cũng thấy khá thú vị. Không phải vừa rồi cậu cũng nhận lời đấy à?"

Mấy năm nay Lãnh Táp ít tham gia hoạt động ở trường không phải vì cô tự cao tự đại, cố tình kéo giãn khoảng cách với người khác, không muốn kết bạn, mà là vì cô thực sự có quá nhiều việc phải làm. Mặt khác thì cô cũng nghĩ cho trái tim của ông cụ Lãnh và đầu gối của cha mình. Còn bây giờ thì... vui vẻ một chút cũng được.

Bạch Hi khóc không ra nước mắt, tớ sợ cậu bị đám bạn học kia ăn thịt nên mới nhận lời đấy chứ.

"Cậu định học piano à? Tớ sẽ... À mà thôi bỏ đi, dù sao tớ cũng chẳng đánh đàn được đâu, có học nữa học mãi cũng không ra cái gì." Bạch Hi ưu sầu nói, nếu bị Trịnh Anh đánh bại trong bữa tiệc tối ngày kỷ niệm thành lập trường thì còn khó coi hơn cả không tham gia cái gì ấy chứ.

Lãnh Táp đáp: "Múa."

"Mu... múa á!" Bạch Hi túm lấy Lãnh Táp, kéo cô vào một góc: "Cậu không sợ ông cụ nhà cậu đánh gãy chân cậu à? Còn cả nhà họ Phó nữa... Tớ nói cho cậu nghe, nhìn nhà họ Phó hiện tại thì thế thôi, chứ thực ra bà Phó kia thủ cựu lắm, đến tận bây giờ mà bà ấy còn chưa từng mặc lễ phục kiểu hiện đại khi tham gia bất kỳ bữa tiệc hay lễ hội nào cơ ấy. Cậu không thấy à? Nhà Trịnh Anh luôn tự xưng là Tây hóa, nhưng trang phục của Trịnh Anh mấy năm nay

khá bảo thủ. Còn các hoạt động, tuy rằng cô ta có tham gia nhưng nếu không đánh đàn piano thì cũng chỉ là ngâm thơ diễn cảm gì gì đó thôi, thực ra vô cùng nhạt nhẽo. Không phải cậu tưởng cô ta thích mấy cái đó thật đấy chứ? Tớ nghe nói... Khi còn nhỏ, Trịnh Anh từng học múa ballet đấy, nhưng sau khi đính hôn với cậu cả Phó thì không còn nhảy nhót gì nữa."

Lãnh Táp nhún vai: "Phó Đốc quân thì sao?"

Bạch Hi chần chừ một chút: "Phó Đốc quân hình như lại không như vậy... Bà ba nhà họ Phó là một du học sinh, nghe nói quen biết với Phó Đốc quân ở phòng khiêu vũ đấy."

Lãnh Táp nói: "Vậy là được rồi, chính mình thấy vui là được."

"Cậu không sợ sau này gả vào nhà họ Phó rồi, mẹ chồng sẽ sinh sự với cậu à?" Bạch Hi lo lắng hỏi.

Lãnh Táp nghĩ một chút, đáp: "Có lẽ... không quá sợ lắm! Tớ cảm thấy, đại khái là tớ chẳng thể làm được một cô con dâu hiền lương thục đức đâu, trước tiên cứ cho bà Phó làm quen một tí cũng tốt. Hối hận bây giờ còn có thể đổi, bằng không sau này mọi người đều khó chịu."

Bạch Hi nhìn Lãnh Táp từ trên xuống dưới một lượt, chắc chắn là cô không nói đùa rồi, lúc ấy mới gật đầu: "Được rồi, cậu cảm thấy không có vấn đề gì là được."

Thực ra, thực tế tình hình là... Múa là thứ mà Lãnh Táp có thể nắm giữ kỹ năng nhanh nhất lúc này.

Thân từng là richkid, lúc nhỏ Lãnh Táp cũng sống một cuộc sống trải nghiệm hết từ khóa học nọ đến khóa học kia. Cô biết đánh piano, biết kéo violin, Lãnh Minh Nguyệt thì biết đánh cổ cầm, cô cũng từng học vẽ tranh nhưng sau khi gia nhập Ổ Hồ Ly thì những kỹ năng này đều để hoang phí cả. Hơn nữa, mấy thứ đó cô cũng chỉ biết qua loa đại khái, nếu trong thời gian ngắn muốn so với Trịnh Anh, chỉ sợ phần thắng không lớn. Huống hồ, Lãnh Táp cảm thấy, nếu muốn chơi thì chơi lớn một tí là tốt nhất.

Nguyên tắc của Ổ Hồ Ly à: Đã không làm thì thôi, còn làm là phải làm chuyện lớn!

(ĐỂ THEO DÕI TIẾP BỘ TRUYỆN, BẠN VUI LÒNG CHUYỂN SANG NGHE SÁCH NÓI HOẶC MUA SỒI ĐỂ ĐỌC TẠI CHỢ NGÀY)